M&R BIURO PROJEKTÓW MIELOCH SP Z O.O.
UL. MACIEJA RATAJA 106A, 61-695 POZNAŃ
TEL./FAX. +48 61 826 92 49

PROGNOZA ODDZIAŁYWANIA NA ŚRODOWISKO

PLANU OGÓLNEGO
GMINY WEJHEROWO

DATA OPRACOWANIA: STYCZEŃ – LISTOPAD 2025

OPRACOWANIE: MGR INŻ. ALEKSANDER ZAWADZKI
MGR INŻ. NATALIA RADACZYŃSKA
MGR INŻ. JUSTYNA KAROLCZAK-BĄK
MGR INŻ. ARCH. EWA MIELOCH

SPIS TREŚCI

WSTĘP 4

1. Przedmiot opracowania 4
2. Podstawy formalno-prawne opracowania 4
3. Cel i zakres merytoryczny opracowania 5
4. Metody pracy i materiały źródłowe 7

CHARAKTERYSTYKA STANU I FUNKCJONOWANIA ŚRODOWISKA 8

5. Położenie, użytkowanie i zagospodarowanie terenu 8
6. Charakterystyka poszczególnych elementów środowiska przyrodniczego i ich wzajemnych powiązań 10
   - 6.1. Rzeźba terenu 10
   - 6.2. Warunki geologiczno-gruntowe 10
   - 6.3. Zasoby naturalne 11
   - 6.4. Wody powierzchniowe 13
   - 6.5. Wody podziemne 15
   - 6.6. Gleby 17
   - 6.7. Szata roślinna 17
   - 6.8. Świat zwierzęcy 18
   - 6.9. Krajobraz 19
   - 6.10. Klimat lokalny, stan powietrza atmosferycznego oraz klimat akustyczny 19
   - 6.11. Obiekty i obszary cenne przyrodniczo objęte ochroną 22
   - 6.12. Dziedzictwo kulturowe 35

OCENA ODDZIAŁYWANIA PROJEKTU STUDIUM 37

7. Ocena rozwiązań funkcjonalno-przestrzennych i innych ustaleń projektu Planu ogólnego 37
   - 7.1. Cel opracowania projektu Planu ogólnego 37
   - 7.2. Ustalenia projektu Planu ogólnego 38
   - 7.3. Powiązanie ustaleń projektu Planu ogólnego z innymi dokumentami oraz sposób realizacji celów ochrony środowiska ustanowionych na szczeblu międzynarodowym i krajowym. 63
   - 7.4. Skutki braku realizacji ustaleń projektu Planu Ogólnego 68
   - 7.5. Istotne z punktu widzenia projektu Planu ogólnego zapisy zawarte w ustawach 69
   - 7.6. Istniejące problemy ochrony środowiska istotne z punktu widzenia projektu Planu ogólnego.. 70
8. Ocena oddziaływania na komponenty środowiska i zagrożenia dla środowiska w wyniku realizacji ustaleń projektu Planu ogólnego. 71
   - 8.1. Oddziaływanie na rzeźbę terenu i gleby 71
   - 8.2. Oddziaływanie na warunki podłoża 71
   - 8.3. Oddziaływanie na warunki wodne 72
   - 8.4. Oddziaływanie na szatę roślinną, świat zwierzęcy oraz obszary chronione i obszary Natura 2000 76
   - 8.5. Oddziaływanie na stan higieny atmosfery, klimat lokalny i akustyczny 81

8.6. Oddziaływanie na różnorodność biologiczną 83
8.7. Oddziaływanie na ludzi 84
8.8. Oddziaływanie na krajobraz 86
8.9. Oddziaływanie na zasoby naturalne 87
8.10. Oddziaływanie na zabytki i dobra materialne 87
8.11. Transgraniczne oddziaływanie 87
9. Rozwiązania alternatywne 88
10. Zapobieganie, ograniczanie lub kompensacja przyrodnicza negatywnych oddziaływań na środowisko 88
11. Metody analizy skutków realizacji postanowień projektowanego planu ogólnego oraz częstotliwość jej przeprowadzania 89
12. Streszczenie 90

WSTĘP

1. Przedmiot opracowania

Przedmiotem niniejszego opracowania jest prognoza oddziaływania na środowisko projektu Planu ogólnego gminy Wejherowo. Opracowany projekt Planu ogólnego został wywołany uchwałą nr LXVI/758/2024 Rady Gminy Wejherowo z dnia 28 czerwca 2024 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia Planu ogólnego gminy Wejherowo.

Opracowanie obejmuje obszar w granicach administracyjnych gminy Wejherowo o powierzchni ok. 194,1 km^2.

2. Podstawy formalno-prawne opracowania

Zgodnie z art. 51 ust. 1 ustawy z 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz. U. z 2024 r., poz. 1112 ze zm.) na ogranie administracji opracowującym m.in. projekt planu ogólnego gminy spoczywa obowiązek sporządzenia prognozy oddziaływania na środowisko ww. Planu. W tym zakresie nowa ustawa zmienia i precyzuje obowiązujące przed jej wejściem w życie zapisy art. 40 ust. 1 oraz art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. *Prawo ochrony środowiska* (Dz. U. z 2024 r., poz. 54 ze zm.). Stanowi ona jednocześnie dostosowanie polskich regulacji prawnych do ustaleń zawartych w dyrektywach Wspólnot Europejskich.

W myśl ustawy *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko* prognoza oddziaływania na środowisko stanowi podstawowy dokument, niezbędny do przeprowadzenia postępowania w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko skutków realizacji polityki, strategii, planu lub programu.

Sporządzenie planu ogólnego gminy – zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003 roku *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* – ma na celu przede wszystkim, w oparciu o istniejące uwarunkowania, określenie m.in.:

- kierunków zmian w strukturze przestrzennej gminy oraz w przeznaczeniu terenów,
- kierunków i wskaźników dotyczących zagospodarowania oraz użytkowania terenów, w tym tereny wyłączone z zabudowy,
- obszarów i zasad ochrony środowiska i jego zasobów, ochrony przyrody, krajobrazu kulturowego i uzdrowisk,
- obszarów i zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej,
- kierunków i zasad kształtowania rolniczej i leśne przestrzeni produkcyjnej,
- obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi i osuwania się mas ziemnych,
- obszary wymagające przekształceń, rehabilitacji lub rekultywacji.

Prognoza ma na celu identyfikację przewidzianych ewentualnych skutków wpływu ustaleń projektu Planu ogólnego na środowisko, ocenę zaproponowanych w nim rozwiązań funkcjonalno-przestrzennych, a także ich zgodność z przepisami prawa z zakresu ochrony środowiska.

Opracowanie prognozy oddziaływania na środowisko jest obligatoryjne dla każdego planu ogólnego gminy, o ile projekt ten nie uzyska odstąpienia od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko wynikającego ze stosowanego uzgodnienia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska i państwowym powiatowym inspektorem sanitarnym. Analizie i ocenie podlega projekt

planu ogólnego. Prognoza pozwala – we wszystkich fazach planowania – uwzględnić wzajemne relacje pomiędzy uwarunkowaniami przyrodniczymi, a przyjętymi rozwiązaniami planistycznymi.

Prognoza oddziaływania na środowisko, wraz z projektem Planu ogólnego jest przedmiotem społecznej oceny, a jej ustalenia mogą mieć wpływ na decyzję Rady Gminy w sprawie uchwalenia Planu ogólnego.

3. Cel i zakres merytoryczny opracowania

Głównym celem sporządzenia prognozy oddziaływania na środowisko jest wskazanie przewidywanego wpływu na środowisko, jaki może mieć miejsce na skutek realizacji dopuszczonych w projekcie Planu ogólnego form zagospodarowania przestrzennego, między innymi poprzez ocenę relacji pomiędzy przyjętymi w projekcie Planu rozwiązaniami planistycznymi, a uwarunkowaniami środowiska przyrodniczego, a także aspektami gospodarczymi i społecznymi, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju.

Szczegółowy zakres informacji wymaganych w prognozie wskazano w art. 51 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko.* Zgodnie z tym artykułem prognoza oddziaływania na środowisko zawiera:

1. Informacje o zawartości, głównych celach projektowanego dokumentu oraz jego powiązanie z innymi dokumentami.
2. Informację o metodach zastosowanych przy sporządzaniu prognozy.
3. Propozycje dotyczące przewidywanych metod analiz skutków realizacji postanowień projektowanego dokumentu oraz częstotliwości jej przeprowadzania.
4. Informacje o możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko.
5. Streszczenie sporządzone w języku niespecjalistycznym.
6. Oświadczenie autora, a w przypadku, gdy wykonawcą prognozy jest zespół autorów – kierującego tym zespołem, o spełnieniu wymagań, o których mowa w art. 74 ust. 2, stanowiące załącznik do prognozy.
7. Datę sporządzenia prognozy, imię, nazwisko i podpis autora, a w przypadku, gdy wykonawcą prognozy jest zespół autorów – imię, nazwisko i podpis kierującego tym zespołem oraz imiona, nazwiska i podpisy członków zespołu autorów.

Prognoza określa, analizuje i ocenia:

1. Istniejący stan środowiska oraz potencjalne zmiany tego stanu w przypadku braku realizacji projektowanego dokumentu.
2. Stan środowiska na obszarach objętych przewidywanym znaczącym oddziaływaniem.
3. Istniejące problemy ochrony środowiska istotne z punktu widzenia realizacji projektowanego dokumentu, w szczególności dotyczące obszarów podlegających ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.
4. Cele ochrony środowiska ustanowione na szczeblu międzynarodowym, wspólnotowym i krajowym, istotne z punktu widzenia projektowanego dokumentu oraz sposoby, w jakich te cele i inne problemy środowiska zostały uwzględnione podczas opracowywania dokumentu.
5. Przewidywane znaczące oddziaływanie, w tym oddziaływanie bezpośrednie, pośrednie, wtórne, skumulowane, krótkoterminowe, średnioterminowe, długoterminowe, stałe i chwilowe oraz pozytywne i negatywne, na cele i przedmiot ochrony obszaru Natura 2000 oraz integralność

tego obszaru, a także na środowisko, a w szczególności: na różnorodność biologiczną, ludzi, zwierzęta, rośliny, wodę, powietrze, powierzchnię ziemi, krajobraz, klimat, zasoby naturalne, zabytki, dobra materialne, z uwzględnieniem zależności między tymi elementami środowisk i między oddziaływaniami na te elementy.

Ponadto prognoza przedstawia:

1. Rozwiązania mające na celu zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko, mogących być rezultatem realizacji projektowanego dokumentu, w szczególności na cele i przedmiot ochrony Natura 2000 oraz integralność tego obszaru.
2. Biorąc pod uwagę cele i geograficzny zasięg dokumentu, cele i przedmiot obszaru Natura 2000 oraz integralność tego obszaru – rozwiązania alternatywne do rozwiązań zawartych w projektowanym dokumencie wraz z uzasadnieniem ich wyboru oraz metod dokonania oceny prowadzącej do tego wyboru albo wyjaśnienie braku rozwiązań alternatywnych, w tym wskazania napotykanych trudności wynikających z niedostatków techniki lub we współczesnej wiedzy.

Zgodnie z art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko,* informacje zawarte w prognozie powinny być opracowane stosownie do stanu współczesnej wiedzy i metod oceny oraz dostosowane do zawartości i stopnia szczegółowości projektowanego dokumentu oraz etapu przyjęcia tego dokumentu w procesie opracowywania projektów dokumentów powiązanych z tym dokumentem.

Stosownie do wymogu art. 53 ww. ustawy zakres i stopień szczegółowości informacji zawartych w niniejszej prognozie został uzgodniony z właściwymi organami, wskazanymi w art. 57 i 58 ustawy – regionalnym dyrektorem ochrony środowiska oraz państwowym powiatowym inspektorem sanitarnym.

Niniejsza prognoza została opracowana w oparciu o akty prawne:

- ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. 2024 r., poz. 54 ze zm.),
- ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. 2023 r., poz. 1336 ze zm.),
- ustawę z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2024 r., poz. 1087 ze zm.),
- ustawę z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2024 r., poz. 82),
- ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2024 r., poz. 1290),
- rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych (Dz. U. z 2012 r., poz. 463),
- rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 1225 ze zm.),
- rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 112),
- rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 2 sierpnia 2012 r. w sprawie stref, w których dokonuje się oceny jakości powietrza (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 914),
- rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 października 2014 r. w sprawie ochrony gatunkowej roślin (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1409),
- rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 października 2014 r. w sprawie ochrony gatunkowej grzybów (t. j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1408),

- rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2016 r. w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 2380).

4. Metody pracy i materiały źródłowe

W *Prognozie* przedstawiono wyniki analizy, a także oceny potencjalnych zagrożeń dla środowiska wynikających z ustaleń Planu ogólnego gminy Wejherowo. Zaproponowano rozwiązania minimalizujące negatywny wpływ tych ustaleń na środowisko. Określono także możliwości podniesienia kondycji i sprawności funkcjonowania systemów przyrodniczych.

Przy opracowaniu niniejszej prognozy wykorzystano następujące materiały źródłowe:

Literatura:

- Ekologia, a planowanie przestrzenne, Wiadomości Ekologiczne, t. XXXI, z. 3, PAN, 1985,
- Fizjografia Urbanistyczna, A. Szponar, PWN Warszawa, 2003,
- Geografia Polski, Mezoregiony fizyczno-geograficzne, J. Kondracki, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 1994,
- Geograficzne badania środowiska przyrodniczego, Rychling A. (red.), PWN Warszawa, 2007,
- Geomorfologia, Klimaszewski M., PWN Warszawa, 1978,
- Koncepcja krajowej sieci ekologicznej ECONET- POLSKA. Fundacja IUCN, Warszawa,
- Meteorologia i klimatologia dla rolników. J. Gumiński, Warszawa 1954,
- Ochrona środowiska w gospodarce przestrzennej, L. Ryszkowski, A. Kędziora (red.), Prodruk, Poznań, 2005,
- Oddziaływanie napowietrznych linii elektroenergetycznych na środowisko człowieka, K. Koreleski, Infrastruktura i ekologia terenów wiejskich, Polska Akademia Nauk, Kraków 2005,
- Strategiczny plan adaptacji dla sektorów i obszarów wrażliwych na zmiany klimatu do roku 2020 z perspektywą do roku 2030.
- Wpływ inwestycji drogowych na zwierzęta. Działania minimalizujące, D. Nowacka, Warszawa 2013.

Materiały kartograficzne:

- Mapa topograficzna dla obszaru gminy,
- mapa topograficzna w skali 1:10 000,
- mapa sozologiczna, w skali 1:50 000,
- www.wejherowo.e-mapa.net
- www.geoportal.gov.pl,
- www.geoserwis.gdos.gov.pl
- www.isok.gov.pl/hydroportal.html
- www.geologia.pgi.gov.pl/mapy/

Dokumenty, inne opracowania:

- Uchwała nr LXVI/758/2024 Rady Gminy Wejherowo z dnia 28 czerwca 2024 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia Planu ogólnego gminy Wejherowo,
- Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Wejherowo, 2023,
- Strategia Rozwoju Gminy Wejherowo na lata 2022-2030,

- Plan zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego 2030, Uchwała Nr 318/XXX/16 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 29 grudnia 2016 r.,
- „Strategiczny plan adaptacji dla sektorów i obszarów wrażliwych na zmiany klimatu do roku 2020 z perspektywą do roku 2030" (SPA2020) (Warszawa, październik 2013 r.).

Powyższe materiały, pozwoliły opracować charakterystykę stanu funkcjonowania środowiska, a także możliwości regeneracji i rewitalizacji. Charakterystyka ta został zawarta w rozdziale 5. i 6. Prognozy.

W toku prac nad sporządzeniem prognozy przeprowadzono szereg badań terenowych, a także zastosowano metodę indukcyjno-opisową, polegającą na łączeniu w całość zebranych informacji o środowisku i mechanizmach jego funkcjonowania. Dodatkowo posłużono się także metodą porównawczą, wykorzystując ogólną wiedzę o funkcjonowaniu środowiska jako całości.

CHARAKTERYSTYKA STANU I FUNKCJONOWANIA ŚRODOWISKA

5. Położenie, użytkowanie i zagospodarowanie terenu

Gmina Wejherowo położona jest w północnej części województwa pomorskiego, w powiecie wejherowskim. Granicą południowo-wschodnią przylega do miasta Gdyni. Przez jej teren przebiega droga wojewódzka nr 468, tworząca najważniejsze połączenie między Szczecinem a Trójmiastem oraz dwie drogi wojewódzkie nr 218 i nr 224. Gmina graniczy od północy z gminami Gniewowo, Krokowa i Puck, od wschodu z miastem Wejherowem, Redą i Rumią, a od zachodu z gminą Luzino i Szemud. Powierzchnia gminy Wejherowo wynosi 194,21 km^2.

Gmina Wejherowo nie posiada wykształconego ośrodka gminnego, którego rolę pełni miasto Wejherowo. Obszar gminy złożony jest z 16 sołectw pełniącym obecnie funkcje terenów podmiejskich z zapleczem mieszkaniowym, rekreacyjno-wypoczynkowym oraz sektorem produkcyjno-usługowym. Położenie gminy w pobliżu znaczących jednostek osadniczych, w tym przede wszystkim Gdyni, Wejherowa, Redy i Rumii sprawia, że potencjał gminy wzrasta i staje się ona konkurencyjna na tle innych gmin. Ponadto ze względu na przynależność części miejscowości Wejherowa do Aglomeracji Gdyni, system transportowy jest bardzo dobrze rozwinięty. Gmina Wejherowo jest włączona do systemu Szybkiej Kolei Miejskiej w Trójmieście i czas przejazdu pociągiem do centrum Gdyni wynosi jedynie ok. 30 minut. Natomiast przy wybraniu samochodu czas przejazdu wynosi ok. 40 minut.

Układ komunikacyjny gminy Wejherowo oparty jest o drogi wojewódzkie nr 218 – z Krokowej do Gdańska Osowa (przy Obwodnicy Trójmiasta),nr 224 – z Wejherowa do Tczewa i nr 468, oraz pozostałe drogi powiatowe i gminne. Na terenie gminy funkcjonuje obecnie linia kolejowa nr 202 w relacji Gdańsk Główny – Stargard.

Gmina Wejherowo wyróżnia się dużym pokryciem form ochrony przyrody, w jej zasięgu znajdują się przede wszystkim Trójmiejski Park Krajobrazowy wraz z otuliną oraz obszary Natura 2000".

Bilans terenów wg rodzajów użytkowania (stan istniejący)

Tereny wg użytkowania	Powierzchnia w ha	Udział % w ogólnej powierzchni Gminy Wejherowo
użytki rolne, w tym:	**5665,59**	**29,17%**
grunty orne	3934,04	20,26%
sady	45,86	0,24%
łąki trwałe	1161,52	5,98%
pastwiska	524,17	2,70%
lasy i grunty zadrzewione i zakrzewione	**11790,52**	**60,71%**
tereny zabudowane i zurbanizowane, w tym:	**1209,75**	**6,23%**
tereny kolejowe i drogowe	495,98	2,55%
tereny mieszkaniowe	468,02	2,41%
wody	**312,74**	**1,61%**
nieużytki	**196,77**	**1,01%**
grunty pozostałe	**72,90**	**0,38%**
RAZEM	**19 421,87**	**100,00%**

Dane: opracowanie własne na podstawie danych Urzędu Gminy Wejherowo.

W granicach gminy Wejherowo dominują kompleksy leśne, którym towarzyszą tereny otwarte obszarów rolniczych, łąk i pastwisk. Największa powierzchnią w strukturze użytkowania gruntów odznaczają się lasy i grunty zadrzewione i zakrzewione stanowiąc 60,71% powierzchni gminy. Znaczną część terenów zajmują użytki rolne – ok. 29,17%, przy czym w ich strukturze dominują grunty orne i łąki. Grunty zabudowane i zurbanizowane stanowią ok. zaledwie 6,23% gminy, z czego tereny mieszkaniowe oraz kolejowe i drogowe stanowią blisko 80% terenów zainwestowanych.

System osadniczy gminy składa się z 18 miejscowości, tworzących 16 sołectw. Część południowa gminy, położona jest wśród rozległych terenów leśnych z enklawami obszarów rolniczych oraz jeziorami (m. in. Zawiad, Bieszkowice, Borowo, Wygoda, Wyspowo). Natomiast część środkowa i północna gminy jest terenem, na którym intensywnie rozwija się nowa zabudowa, w tym przede wszystkim w miejscowościach takich jak: Bolszewo, Kąpino, Orle, Góra, Gowino, Gościcino. Bardziej rolniczym charakterem odznacza się sołectwo Kniewo.

Pierwsze osadnictwo odnotowano tutaj od początków XIII wieku szczególnie w rejonach polan i wyrębów, co w późniejszym czasie wpłynęło na kształt przyszłych założeń ruralistycznych o dość nieregularnym charakterze. W układach wsi Bieszkowice i Łężyce można zauważyć wielodworczny charakter składający się z kilku, kilkunastu zabudowań wraz z licznymi przysiółkami jednodworcznymi. Z czasem rozwijały się one w nowsze osady o wielodworczne. Taki charakter posiadają układy wsi Gowino Duże – Gowino Małe – Pętkowice, Sopieszyno – Ustarbowo, czy Nowy Dwór Wejherowski – Zbychowo – Reszki. Specyficzne warunki fizjograficzne, sprawiły, że wsie gminy rozwijały się jako ulicówki lub osady wielodrożne. W XVII i XVIII w. rozwinęły się ośrodki Góra i Bolszewo, w których w XIX w. i I poł XX w. zaczął się pojawiać miejscowy przemysł, co w rezultacie wpłynęło także na układ przestrzenny wsi.

6. Charakterystyka poszczególnych elementów środowiska przyrodniczego i ich wzajemnych powiązań

6.1. Rzeźba terenu

Zgodnie z regionalizacją fizyczno-geograficzną Polski J. Kondrackiego gmina Wejherowo położona jest częściowo w mezoregionie Pobrzeże Kaszubskie (część północna) i Pojezierze Kaszubskie (część południowa), które oddzielone są od siebie Pradoliną Redy-Łeby przebiegającą z północnego-zachodu na południowy-wschód gminy. Wchodzą one w skład dwóch makroregionów: Pobrzeża Koszalińskiego i Pojezierza Wschodniopomorskiego. Ze względu na położenie gminy na obszarze trzech różnych, morfologicznie zróżnicowanych jednostek rzeźba terenu Wejherowa jest urozmaicona pod względem hipsometrycznym i form morfogenetycznych. Najwyżej położone tereny dominują na wysoczyźnie Pojezierza Kaszubskiego i sięgają ok. 225 m n.p.m., natomiast tereny najniżej zlokalizowane kształtują się w części północno-zachodniej w dolinie Piaśnicy, gdzie teren obniża się nawet do poniżej 10 m n.p.m. Na ukształtowanie rzeźby gminy miała wpływ ostatnia faza zlodowacenia północnopolskiego Wisły. Podczas stopniowego ocieplenia klimatu wystąpił ostateczny zanik lądolodu i intensywny odpływ wód roztopowych. Kolejne modyfikacje rzeźby nastąpiły w okresie holoceńskim, co było wynikiem wytapiania się brył martwego lodu w zagłębieniach i obniżeniach dolinnych oraz organizacji sieci rzecznej i procesami erozji wodnej.

Część północna gminy położona w granicach Wysoczyzny Żarnowieckiej Pobrzeża Kaszubskiego jest niejednorodna genetycznie. W jej skład wchodzi kilka mniejszych jednostek, do których należą m. in. falista wysoczyzna morenowa w rejonie Kąpina (80-90 m. np.m., punktowo do 100 m n.p.m.), sandr Piaśnicy rozciągający się na północny-zachód od Wejherowa (na wysokości ok. 50-60 m n.p.m.) z licznie występującymi zagłębianiami o genezie wytopiskowej, morena kemowa na wschód od miejscowości Orle oraz Dolina Piaśnicy przebiegająca wzdłuż północnej granicy gminy.

W środkowej części gminy wyżej opisana wysoczyzna opada stromymi krawędziami do Pradoliny Redy-Łeby. Występuje tu gęsta sieć drobnych dolin erozyjnych, a różnice wzniesień wynoszą nawet do 60 m. Obniżenie Pradoliny Redy-Łeby zalega na poziomie ok. 30 m n.p.m. w środkowej części doliny i do 35-40 m n.p.m. w pobliżu krawędzi wysoczyzn.

Największą część gminy Wejherowa obejmuje wysoczyzna Pojezierza Kaszubskiego. Występuje tu morena denna falista i pagórkowata z licznymi zagłębieniami wytopiskowymi i wzgórzami moreny czołowej. W rejonie Góry, Gościcina i Gowina powierzchnia wysoczyznowa zalega na wysokości ok. 100 m n.p.m., a w części południowo-wschodniej w okolicach Łężyc i Bieszkowic znajduje się na wysokości ok. 170-180 m n.p.m. Najwyżej położony fragment gminy zlokalizowany jest w jej południowym fragmencie w obrębie moreny czołowej (na południowy-wschód od Bieszkowic) i sięga do 225 m n.p.m. Jednak największe zróżnicowanie morfometryczne Pojezierza Kaszubskiego związane jest ze strefą krawędziową na granicy z obniżeniem Pradoliny Redy-Łeby. Cała powierzchnia wysoczyzny porozcinana jest wieloma dolinami erozyjnymi, m. in. doliną Bolszewki i Gościciny, Cedronu i Zagórskiej Strugi.

6.2. Warunki geologiczno-gruntowe

Budowa geologiczna gminy Wejherowo powiązana jest z jednostkami morfologicznymi. Dlatego składają się na nią osady czwartorzędowe związane z fazą pomorską zlodowacenia Wisły oraz osady holoceńskie powstałe po zaniku lądolodu. Osady czwartorzędowe zlokalizowane są przede wszystkim na stokach i wierzchowinach Wysoczyzny Żarnowieckiej i Pojezierza Kaszubskiego, na które składają się przez wszystkim gliny zwałowe oraz piaski i żwiry wodnolodowcowe. W rejonie Bieszkowic i Nowego Dworu

Wejherowskiego występują ponadto osady moren czołowych zbudowane z piasków, żwirów i głazów, a miejscowo także piasków gliniastych i glin lodowcowych. Miąższość osadów czwartorzędowych kształtuje się w przedziale od ok. 200 m na wysoczyznach do 20-50 m w pradolinie. Na obszarze Pradoliny Redy-Łeby dominują osady holoceńskie w postaci torfów, namułów torfiastych, mułkowo-ilastych i piaszczystych mad rzecznych oraz piasków i żwirów akumulacji rzecznej. W krawędziowych strefach pradoliny znajdują się piaski i żwiry wodnolodowcowe.

Pod pokrywą czwartorzędową występują utwory trzeciorzędowe takie jak utwory miocenu w formacji burowęglowej, zbudowane z warstw złożonych z osadów mułków ilstych i pylatych, iłów, iłów piaszczystych oraz dobrze przemytych piasków i żwirów kwarcowych. W osadach tych można znaleźć pokłady węgla brunatnego. Miąższość miocenu wynosi średnio od 50 do 150 m. Poniżej utworów trzeciorzędowych zalegają morskie osady oligocenu o niewielkiej miąższości sięgającej kilkunastu metrów. Składają się na nie średnioziarniste, zasilone, szarozielone piaski glaukonitowe. Cechą charakterystyczną dla tych osadów jest brak węglanu wapnia oraz obecność konkrecji fosforytowych i pirytowych oraz okruch bursztynu. Kolejno występują utworu kredy i górnej kredy, zbudowane z piasków glaukonitowych (o zielonkawej barwie) i kwarcowych z domieszką wapienia. Utwory kredy spotyka się także miejscowo w formie porwaków zalegających wśród osadów polodowcowych.

Zgodnie z mapą hydrograficzną grunty gminy Wejherowo są gruntami o przepuszczalności średniej w części północnej gminy oraz o przepuszczalności słabej w części południowej. Pojawiają się także grunty łatwoprzepuszczalne przede wszystkim w rejonach rzek i jezior.

6.3. Zasoby naturalne

Gmina Wejherowo jest bogata pod względem złóż kopalin. Występują tu złoża piasków, mieszanek żwirowo-piaskowych, piasków budowlanych, wapieni jeziornych i żwirków filtracyjnych.

Złoża kopalin na terenie gminy Wejherowo

Nazwa złoża	Numer złoża	Kopalina	Powierzchnia złoża [ha]	Przewidywany sposób eksploatacji	Stan zagospodarowania
Gościcino	KN 8331	złoża piasków poza piaskami szklarskimi	4,48	odkrywkowy	złoże skreślone z bilansu zasobów
Gowino	KN 6896	złoża mieszanek żwirowo-piaskowych (pospółki)	3,67	odkrywkowy	eksploatacja złoża zaniechana
Gowino II	KN 7921	złoża mieszanek żwirowo-piaskowych (pospółki)	1,44	odkrywkowy	eksploatacja złoża zaniechana
Gowino III	KN 9711	złoża piasków poza piaskami szklarskimi	1,93	odkrywkowy	złoże skreślone z bilansu zasobów
Gowino IV	KN 9865	złoża piasków poza piaskami szklarskimi	0,99	odkrywkowy	eksploatacja złoża zaniechana
Gowino V	KN 16505	złoża piasków budowlanych	1,99	odkrywkowy	złoże rozpoznane szczegółowo
Góra	KR 7827	złoża wapieni jeziornych (kredy jeziornej itp.)	2,3	-	złoże skreślone z bilansu zasobów
Góra II	KN 8361	złoża mieszanek żwirowo-piaskowych (pospółki)	1,48	odkrywkowy	eksploatacja złoża zaniechana

Góra IV	KR 9277	złoża wapieni jeziornych (kredy jeziornej itp.)	1,85	odkrywkowy	eksploatacja złoża zaniechana
Góra Pomorska	KN 7828	złoża mieszanek żwirowo-piaskowych (pospółki)	1,00	odkrywkowy	złoże skreślone z bilansu zasobów
Góra V	KN 11194	złoża piasków poza piaskami szklarskimi	17,93	otworowy	złoże zagospodarowane
Góra VI	KN 18477	złoża piasków poza piaskami szklarskimi	32,97	odkrywkowy	złoże rozpoznane szczegółowo
Góra VII	KN 20184	piaski i żwiry	9,34	odkrywkowy	złoże rozpoznane szczegółowo
Kniewo	KR 8180	złoża wapieni jeziornych (kredy jeziornej itp.)	10,20	odkrywkowy	eksploatacja złoża zaniechana
Nowy Dwór Wejherowski	ZF 1127	żwirki filtracyjne	1,20	odkrywkowy	złoże rozpoznane szczegółowo
Orle	KN 6081	kruszywa naturalne	0,40	-	złoże skreślone z bilansu zasobów
Orle I	KN 7418	złoże piasków budowlanych	1,69	odkrywkowy	eksploatacja złoża zaniechana
Orle-Wejherowo	KR 135	złoża wapienia jeziornych (kredy jeziornej itp.)	164,86	odkrywkowy	eksploatacja złoża zaniechana
Orle-Wejherowo II	KR 8179	złoża wapienia jeziornych (kredy jeziornej itp.)	3,17	odkrywkowy	eksploatacja złoża zaniechana
Ustarbowo	KN 9251	złoża piasków poza piaskami szklarskimi	1,95	odkrywkowy	eksploatacja złoża zaniechana
Ustarbowo I	KN 11861	kruszywa naturalne	1,99	odkrywkowy	złoże skreślone z bilansu zasobów
Ustarbowo II	KN 18537	kruszywa naturalne	1,99	odkrywkowy	złoże zagospodarowane
Ustarbowo III	KN 21441	piaski i żwiry	0,93	-	złoże rozpoznane szczegółowo
Zamostne	KN 3551	złoża piasków poza piaskami szklarskimi	0,91	-	złoże rozpoznane szczegółowo

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych Państwowego Instytutu Geologicznego

Nadmienić należy, że:

- dla udokumentowanego złoża „Gowino V" utworzono obszar i teren górniczy „Gowino V" (decyzja nr OS-246/2014 z dnia 16.06.2014 r. wydana przez Starostę Wejherowskiego zmieniona decyzją nr OS-161/2021 z dnia 21.06.2021)
- dla udokumentowanego złoża „Góra V" utworzono obszar i teren górniczy „Góra VA" (decyzja nr 13/2014 z dnia 24.10.2014 r. wydana przez Marszałka Województwa Pomorskiego zmieniona decyzją nr DROŚ-G.7422.9.2015 z dnia 27.03.2015 r., decyzją nr DROŚ-G.7422.9.2017 z dnia 28.02.2018 r. oraz decyzją nr DROŚ-G.7422.2.44.2022 z dnia 26.01.2023),
- dla udokumentowanego złoża „Ustarbowo II", dla którego utworzono obszar i teren górniczy „Ustarbowo II" (decyzja nr OS-157/2018 z dnia 09.05.2018 r. wydana przez Wejherowskiego, zmieniona decyzją nr OS-198/2020 z dni 15.07.2020 r. oraz decyzją nr OS-309/2020 z dnia 29.10.2020 r.)

6.4. Wody powierzchniowe

Obszar gminy Wejherowo w całości leży w zasięgu zlewni rzek Przymorza morza Bałtyckiego. Sieć rzeczna jest stosunkowo dobrze wykształcona. Działy wodne I rzędu dzielą obszar gminy na cztery dorzecza: Redy, Piaśnicy, Zagórskiej Strugi i Gizdepki. Zlewnia Gizdepki obejmuje niewielki fragment w części północno-wschodniej gminy, natomiast sama rzeka nie przepływa przez jej obszar. Dno pradoliny charakteryzuje się bardzo gęstą siecią sztucznych rowów i kanałów melioracyjnych.

Reda

Całkowita długość rzeki Redy wynosi 57 km. Na terenie gminy płynie ona szerokim dnem Pradoliny Redy-Łeby na odcinku ponad 10 km. Poniżej jeziora Orle rzeka płynie częściowo sztucznym kanałem. Średni roczny przepływ wynosi ok. 4,43 m3/s. Obszar jej zlewni obejmuje zachodnią, południowo-zachodnią i środkową część gminy. Jej dopływy stanowią rzeki Bolszewka i Gościcina (długość odcinków rzek na terenie Wejherowa wynosi kolejno 8 km i 9 km) oraz potok Cedron (długość na terenie gminy ok. 4 km).

Piaśnica

W granicach gminy Wejherowo przebiega odcinek źródłowy tej rzeki. Część górnego biegu na terenie gminy wynosi ok. 10 km długości.

Zagórska Struga

Rzeka przepływająca przez południowo-wschodnią część gminy w pobliżu Łężyc, Bieszkowic i Reszek. Jej długość wynosi w granicach gminy ok. 4,5 km.

Oprócz dobrze wykształconej sieci rzecznej w gminie Wejherowo znajduje się kilka jezior. Największe ich zagęszczenie występuje na wysoczyźnie Pojezierza Kaszubskiego, w pobliży strefy czołowomorenowej. Są to jeziora w większości o genezie wytopiskowej, bez odpływu powierzchniowego. Do najważniejszych zbiorników wodnych na terenie gminy zalicza się jeziora: Wyspowo, Bieszkowice, Zawiad, Borowo, Pałsznik i Wygoda.

Największy zbiornik tworzy jezioro Orle o powierzchni ok. 64 ha położone w dnie Pradoliny Redy-Łeby. Zbiornik ten został znacznie powiększony w wyniku zalania wodą wyrobisk poeksploatacyjnych. Zbiornik ten dzieli na dwie części: Stare Orle o powierzchni 39,9 ha o naturalnym pochodzeniu i średniej głębokości 1,6 m oraz Nowe Orle powstałe wskutek pozyskiwania kredy jeziornej o powierzchni 24,8 ha i głębokości średniej 1,8 m. Północno-wschodnie obrzeża zbiornika stanowią najcenniejszą część i postulowane jest w tym miejscu utworzenie rezerwatu przyrody. Wokół jeziora Orle zlokalizowanych jest kilka sztucznych stawów rybnych.

Zestawienie najważniejszych zbiorników wodnych na terenie gminy Wejherowo

Nazwa jeziora	Powierzchnia [ha]	Głębokość średnia [m]
Orle	64,7	1,7
Wyspowo	23,0	2,6
Bieszkowice	10,3	3,2
Zawiad	18,4	6,5
Borowo	15,4	3,7
Pałsznik	8,7	6,0

Wygoda	10,6	6,6

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych Komunalnego Związku Gmin „Dolina Redy i Chylonki"

Jakość wód

Obszar gminy znajduje się w zasięgu ośmiu jednolitych części wód powierzchniowych rzecznych: Reda od Starego Koryta Redy ze Starym Korytem Redy do Dopływu z polderu Rekowo (RW20001147895), Gizdepka (RW20001047769), Cedron (RW2000104786), Piaśnica do jez. Żarnowieckiego (RW200010477259), Zagórska Struga (RW20001047929), Reda do Starego Koryta Redy (RW20001047839), Gościcina (RW200010478489) oraz Bolszewka od Strugi Zęblewskiej do ujścia (RW20001147849). Równocześnie obszar gminy znajduje się w zasięgu jednolitych części wód powierzchniowych jeziornych: Stare Orle (LW21055), które znajduje się w północnej części gminy Wejherowo. Stan przedmiotowych jcwp prezentuje poniższa tabela.

Ocena stanu JCWP Rzecznych na terenie gminy Wejherowo

	Reda od Starego Koryta Redy ze Starym Korytem Redy do Dopływu z polderu Rekowo	**Gizdepka**	**Cedron**	**Piaśnica do jez. Żarnowieckiego**	**Zagórska Struga**	**Reda do Starego Koryta Redy**	**Gościcina**	**Bolszewka od Strugi Zęblewskiej do ujścia**
klasa elementów biologicznych	brak danych	4	3	2	1	3	1	1
elementy hydromorfologiczne	brak danych	1	1	1	3	3	1	1
klasa elementów fizykochemicznych (grupa 3.1-3.5)	brak danych	>2	>2	>2	2	>2	>2	2
klasa elementów fizykochemicznych - specyficzne zanieczyszczenia syntetyczne i niesyntetyczne	brak danych	2	2	2	2	2	2	brak danych
klasyfikacja stanu/potencjału ekologicznego	brak danych	słaby potencjał ekologiczny	umiarkowany stan ekologiczny	umiarkowany potencjał ekologiczny	dobry potencjał ekologiczny	umiarkowany potencjał ekologiczny	umiarkowany potencjał ekologiczny	dobry potencjał ekologiczny
klasyfikacja stanu chemicznego	brak danych	stan chemiczny poniżej dobrego	stan chemiczny poniżej dobrego	stan chemiczny poniżej dobrego	stan chemiczny poniżej dobrego	stan chemiczny poniżej dobrego	stan chemiczny poniżej dobrego	brak danych
ocena stanu jcwp	brak danych	zły stan wód	zły stan wód	zły stan wód	zły stan wód	zły stan wód	zły stan wód	brak możliwości

	Reda od Starego Koryta Redy ze Starym Korytem Redy do Dopływu z polderu Rekowo	Gizdepka	Cedron	Piaśnica do jez. Żarnowieckiego	Zagórska Struga	Reda do Starego Koryta Redy	Gościcina	Bolszewka od Strugi Zęblewskiej do ujścia
								wykonania oceny

Źródło: opracowanie własne na podstawie Oceny stanu jednolitych części wód rzek i zbiorników zaporowych w latach 2016- 2021 – na podstawie monitoringu, Główny Inspektorat Ochrony Środowiska

Jednolita części wód powierzchniowych jeziornych Stare Orle (LW21055) jest nowo wyznaczoną jednostką w obecnym cyklu planistycznym, tym samym JCWP nie była uwzględniona w poprzednim cyklu planistycznym (2016-2021), dla którego powstała Ocena stanu jednolitych części wód rzek i zbiorników zaporowych w latach 2016- 2021, która obecnie jest najbardziej aktualną oceną stanu JCWP. Obecnie nie ma zatem możliwości przedstawienia oceny stanu przedmiotowej jednostki.

6.5. Wody podziemne

Wody podziemne w granicach gminy Wejherowo tworzą trzy podstawowe piętra wodonośne: górnokredowe, trzeciorzędowe i czwartorzędowe. Piętro górnokredowe związane jest z utworami porowymi i szczelinowymi, stwarzającymi warunki występowania wód. Ich występowanie poznano przede wszystkim z obszaru pradoliny. Niekiedy są to wody o charakterze artezyjskim, gdyż cechują się występowaniem pod znacznym ciśnieniem piezometrycznym. Nie są one jednak eksploatowane. Piętro trzeciorzędowe dzieli się na dwa poziomy: oligoceński i mioceński. Poziom oligoceński zlokalizowany jest w piaskach i żwirach kwarcowych. Charakteryzuje się znaczonym rozprzestrzenieniem i silnym napięciem zwierciadła wody. Natomiast poziom mioceński występuje w piaszczystych i piaszczysto żwirowych osadach. Czwartorzędowe piętro wodonośne dzieli się na kilka poziomów wodonośnych na terenach wysoczyzn łączących się na terenie pradoliny. Pierwszy z nich cechuje się najczęściej swobodnym zwierciadłem, natomiast poziomy niższe występują pod napięciem. Piętro czwartorzędowe na terenie pradoliny kontaktują się na znacznej powierzchni z utworami trzeciorzędowymi, tworząc wspólny poziom. Ze względu na korzystne parametry filtracji osadów wodnolodowcowych zalegających w pradolinie, zasoby wód podziemnych na tym terenie są bardzo duże. Wody zalegają bardzo płytko – nawet ok. 1 m p.p.t. (w wyższych partiach dna i w obrębie stożków napływowych ok. 5-7 m p.p.t.). Piętro czwartorzędowe w całości jest głównym źródłem zaopatrzenia ludności gminy w wodę.

Ponadto obszar gminy Wejherowo leży w zasięgu trzech Głównych Zbiorników Wód Podziemnych: GZWP nr 109 „Dolina Kopalna Żarnowiec” (niewielki fragment w północnej części gminy), GZWP nr 110 „Pradolina Kaszuby i rzeka Reda” oraz GZWP nr 111 „Subniecka Gdańska”.

<u>GZWP nr 109 „Dolina Kopalna Żarnowiec”</u>

GZWP nr 109 został wyznaczony w wodonośnych utworach plejstocenu wypełniających strukturę żarnowiecką. Pierwsza warstwa zbudowana jest z piasków różnoziarnistych i żwirów. Jej miąższość

wynosi 25-40 m, a wodoprzewodność 480-960 m^3/d. Zwierciadło wody, najczęściej swobodne, stabilizuje się płytko pod powierzchnią terenu na rzędnych ok. 1-20 m n.p.m. Natomiast druga warstwa wodonośna występuje na głębokości 60-90 m i jest przykryta kompleksem osadów słabo przepuszczalnych. Jej miąższość wynosi ok. 20 m, wodoprzewodność ok. 200 m^3/d. Wody obydwu warstw wodonośnych charakteryzują się dobra i średnią jakością – dominacją klasy Ib i IC. W wodach zbiornika oraz w strefie dopływu wód nie stwierdzono zanieczyszczeń pochodzenia antropogenicznego. Zasoby dyspozycyjne zbiornika wynoszą 21 600 m^3/d i stanowią ok. 30% zasobów odnawialnych. Najbardziej podatną na presje antropogeniczne jest pierwsza warstwa wodonośna. Mając na uwadze uwarunkowania tego zbiornika zaproponowano wyznaczenie obszaru ochronnego zbiornika o powierzchni 24 km^2, dla którego wskazano zakazy i zalecenia, związane głównie z gospodarką ściekową, obrotem substancji ropopochodnych, lokalizowania składów odpadów i inwestycji szczególnie szkodliwych dla środowiska.

GZWP nr 110 „Pradolina Kaszuby i rzeka Reda”

Główny zbiornik wód podziemnych obejmuje powierzchnię 124,25 km^2. Wyznaczono go w rejonie pradoliny Redy- Łeby w obrębie czwartorzędowego piętra wodonośnego. Zabudowany jest z piasków różnej granulacji i żwirów głównie akumulacji wodnolodowcowej. Miąższość warstwy wodonośnej wynosi 30-50 m, a miejscowo nawet 100 m. Wodoprzewodność wynosi od ok. 200 do ponad 1500 m^3/d. Na wskutek powyższych uwarunkowań zbiornik ten charakteryzuje się korzystnymi parametrami hydrogeologicznymi. Zasoby dyspozycyjne określono na 81 937 m^3/d. Mineralizacja ogólna wynosi najczęściej do 500 mg/dm^3. Stan chemiczny jest w większości dobry, a jedynie lokalnie występują wody III, IV i V klasy jakości. Głównym czynnikiem, obniżającym jakość wód, są zanieczyszczenia antropogeniczne, pochodzące z terenów przemysłowych oraz terenów zurbanizowanych, także z terenu Wejherowa. Cały teren zbiornika charakteryzuje się niską odpornością na potencjalne zanieczyszczenia. Stąd tez do obszaru ochronnego zaproponowano cały teren zbiornika oraz niewielkie fragmenty w strefie zasilania w bezpośrednim otoczeniu.

GZWP nr 111 „Subniecka Gdańska”

Zbiornik nr 111 wyodrębniono w serii piaszczystej gdańskiego górnokredowego basenu artezyjskiego. Struktura ta występuje na znacznych głębokościach 100-400 m. Warstwę wodonośną stanowią dobrze wysortowane drobnoziarniste piaski glaukonitowe. Największe miąższości dochodzą do 150 m, natomiast w strefach przybrzeżnych warstwa wodonośna jest kilkudziesięciometrowa. Wodoprzewodność warstwy wodonośnej wynosi od 50 do 600 m^3/d. Zasilanie warstwy wodonośnej odbywa się przez przesączanie wód infiltracyjnych przez kompleks osadów plejstocenu, neogenu i paleogenu. Wody zbiornika są nisko zmineralizowane o suchej pozostałości nie przekraczającej 500 mg/dm^3. Zasoby dyspozycyjne określono na 88 800 m^3/d. Wody Subniecki Gdańskiej są praktycznie niezagrożone, gdyż czas przesiąkania pionowego przekracza 100 lat. Dlatego też dla tego GZWP nie wyznaczono obszaru ochronnego.

Jakość wód

Obszar gminy Wejherowo należy do JCWPd nr 13. Zgodnie z klasyfikacją jakości wód podziemnych w ramach monitoringu diagnostycznego w badaniach z 2019 r., zakwalifikowano wody JCWPd na terenie miasta Wejherowa w zabudowie luźnej do II klasy końcowej. Z kolei zgodnie z klasyfikacją jakości wód w ramach monitoringu z 2022 r. zakwalifikowano wody JCWPd z punktu pomiarowego w Łężycach do III klasy końcowej.

Głównym celem dla tego obszaru będzie uzyskanie i utrzymanie przynajmniej dobrego stanu wód oraz zapobieganie dopływowi zanieczyszczeń do wód podziemnych, zapewnienie równowagi pomiędzy poborem, a zasilaniem wód podziemnych.

6.6. Gleby

Gleby na terenie gminy Wejherowo są w większości glebami autogenicznymi, głównie z rzędu brunatnoziemnych i bielicowoziemnych. Są to przeważnie gleby brunatne wyługowane wytworzone z piasków gliniastych na glinach, rzadziej z piasków gliniastych i piasków luźnych. Ten typ gleb występuje pospolicie na obszarze Pojezierza Kaszubskiego, na terenach rolniczych i lasach. Gleby bielicoziemne występują głównie na terenach leśnych – są to gleby rdzawe i bielicowe zbudowane z piasków lodowcowych i wodnolodowcowych. Większe zgrupowania tych gleb występują w rejonie Puszczy Darżlubskiej w północno- zachodniej części gminy.

Oprócz wyżej wymienionych gleb na terenie gminy występują gleby torfowe i murszowo- torfowe, mułowo- torfowe oraz czarne ziemie. Występują one przede wszystkim w rejonie dna pradoliny. Wykształcone są z torfów niskich, a słabiej uwilgotnione miejsca na utworach piaszczystych i piaszczysto-gliniastych akumulacji rzecznej i rzeczno- lodowcowej. W okolicach Kniewa koncentrują się gleby napływowe, reprezentowane przez mady rzeczne wytworzone są one z utworów akumulacji rzecznej o składzie glin średnich i ciężkich z udziałem pyłów i iłów piaszczystych.

W zakresie przydatności gleb, na terenie gminy Wejherowo dominują grunty niskiej przydatności zaliczane do kompleksów żytniego słabego i żytniego bardzo słabego. Są to gleby w okolicach Bieszkowic, Zbychowa, Sopieszyna i Gościcina. Gleby o nieco lepszej przydatności stanowią niewielkie kompleksy w sąsiedztwie Gościcina i Gowina oraz na madach rzecznych w zachodniej części pradoliny (okolicy Kniewa).

Na obszarze Pradoliny Redy-Łeby, w dolinie Gościciny oraz fragmentarycznie małymi płatami zlokalizowane są użytki zielone średnie, słabe oraz bardzo słabe.

6.7. Szata roślinna

Gmina Wejherowo posiada wysoki stopień zalesienia – lasami pokryte są przede wszystkim północna i południowa część gminy, obejmująca powierzchnię 11 790 ha, stanowiąc tym samym ok. 60% powierzchni. W skład typów siedliskowych wchodzą bory świeże (głównie w północno- zachodniej części gminy), bory mieszane świeże i lasy mieszane świeże, lasy świeże, olsy jesionowe, a także bory bagienne i bagienne mieszane. Największe powierzchnie zajmują lasy budowę, a w tym kwaśne buczyny niżowe zlokalizowane na morenach wysoczyzny Pojezierza Kaszubskiego oraz okolic Kąpina, Góry. Poza kwaśnymi buczynami zlokalizowane są tu także acidofilne dąbrowy, jednak na mniejszych obszarach, np. między jeziorem Bieszkowickim i Zawiad lub na południowy- wschód od Bieszkowic. Na drzewostan dąbrowy składają się dąb szypułkowy i dąb bezszypułkowy, buk i sosna. W lasach położonych w części południowej gminy na drzewostan składa się sosna z udziałem buka oraz świerka. Natomiast w części północnej dominuje monokultura sosnowa, związana z siedliskami borowymi Piaśnicy. W okolicy Kąpina pojawiają się również drzewostany budowę oraz pojedyncze sosny oraz świerki. W okolicach Bolszewa, Warszkowa Młyna w okolicach rzeki Redy oraz nad Bolszewką, Gościciną i Cedronem zlokalizowane są łęgi jesionowo-olszowe. Ten drzewostan stanowi głownie olsza czarna z niewielką domieszką jesionu w niektórych płatach. Na silnie rozwiniętą warstwę podszytu składa się leszczyna, kruszyna i czeremcha.

Oprócz siedlisk leśnych, na terenie gminy Wejherowo można spotkać również ugrupowania synantropijne i ruderalne, uprawy traw, zbiorowiska łąkowe, a także torfowiska przejściowe i wysokie. Z uprawami rolniczymi i sadami związane są zbiorowiska segetalnej, natomiast w otoczeniu dróg i zabudowań występują zbiorowiska ruderalne np. babka, bylica, łubin. Na terenach dna pradoliny użytkowanej jako łąki i pastwiska znaczne powierzchnie stanowią zbiorowiska łąg wilgotnych i świeżych. Reprezentowane są przez różne zbiorowiska np. zespołu ostrożenia warzywnego i rdestu wężownika, zespołu situ tępokwiatowego, ziołorośli. Mniejsze płaty w okolicach podmokłych siedlisk tworzą zbiorowiska turzycowych torfowisk przejściowych i zarośli wierzbowych. Torfowiska wysokie występują w kompleksach borów bagiennych (rzadko spotykanych), na terenach których znajdują się rośliny takie jak rosiczka okrągłolistna i długolistna, turzyca błotna, przygiełka białka i malina moroszka. Największe płaty borów i brzezin bagiennych występuje na zachód od Bieszkowic.

Na terenie gminy występują również cenne zbiorowiska roślinności wodnej, do których należą zespół poryblina kolczastego, poryblina jeziornego i stroiczki wodnej, występujące na jeziorach lobeliowych (np. Płasznik, Zawiad). Spośród roślinności szuwarowej występuje tu pospolicie pałka szerokolistna odnotowana np. w okolicach Warszkowa i Warszkowa Młyna. Roślinność turzycowa przejawia się w rejonie jeziora Orle z m.in. turzycą błotną i turzycą tunikową.

6.8. Świat zwierzęcy

Fauna, którą można spotkać na obszarze gminy Wejherowo jest typowa dla tego regionu kraju i powiązana jest z siedliskiem, które tworzy głównie szata roślinna i stopień przekształcenia krajobrazu. Ze względu na położenie obszaru opracowania na terenach z dużym udziałem lasów występują tu gatunki takie jak: jelenie, sarny, dziki, zające, kuny leśne, lisy, nornice rude, myszy zaroślowe. Natomiast na obszarze otwartym występują gatunki typowe dla siedlisk łąkowych i polnych, takie jak: mysz polna, łasica, nornik zwyczajny, gronostaj.

Ze względu na lokalizację wielu cieków i zbiorników wodnych znajdują się tu także przedstawiciele ichtiofauny. W rzece Redzie zaobserwowano obecność m.in. łososia, troci wędrownej, pstrąga potokowego i tęczowego, szczupaka, karpia, leszcza, okonia i sandacza. W pozostałych ciekach skład gatunkowy jest uboższy i obejmuje w Cedronie pstrąga potokowego, troć wędrowną. Z kolei w Piaśnicy odnotowano różankę i śliza, w Bolszewce – pstrąga potokowego, troć wędrowną i głowacza białopłetwego. W jeziorach typu linowo- szczupakowego na terenie gminy przeważają następujące gatunki ryb: szczupak, węgorz, sandacz, okoń, lin, karp, sum (jeziora Bieszkowickie, Wyspowo, Zawiad). Natomiast w zbiornikach typu leszczowego dominują leszcz, lin, płoć, karaś (np. jezioro Żabno).

Spośród gadów i płazów występują tu gatunki takie jak: traszka zwyczajna, traszka grzebiebniasta, ropucha szara, żaba zielona i żaba jeziorkowa, jaszczurka zwinka, padalec zwyczajny, żmija zygzakowata. Objęte są one ścisła ochroną gatunkową.

Na terenie gminy Wejherowo szeroko rozwinięta jest awifauna. Pospolicie występującymi gatunkami są: wróbel, dymówka, oknówka oraz jeżyk. Na terenach otwartych łąk i terenach użytkowanych rolniczo znajdują się siedliska pliski siwej i żółtej, skowronka, świergotka łąkowego oraz szczygła. Największe bogactwo gatunkowe ptaków stanowią obszary leśne, w których występują: zięba, rudzik, kos, śpiewak, sójka, strzyżyk, dzięcioł duży. W sąsiedztwie wód powierzchniowych odnotowano obecność krzyżówki, perkoza dwuczubego, kurki wodnej, perkoza oraz rybitwy zwyczajnej.

Na terenie objętym opracowaniem występują również trzy gatunki nietoperzy: nocek łydkowłosy, mroczek posrebrzany oraz borowiaczek.

6.9. Krajobraz gminy

W krajobrazie gminy Wejherowo dominuje krajobraz leśny – lasy i tereny zadrzewione i zakrzewione zajmują 60,71% powierzchni gminy, następnie rolniczy, który zajmuje 29,17% powierzchni gminy, a krajobraz zurbanizowany zajmuje 6,23%. Charakterystyczne elementy, kształtujące krajobraz kulturowy to układy ruralistyczne wsi, zachowane w dobrym stopniu – zwłaszcza we wsi Góra. Na uwagę zasługują również sylwety kościołów, w tym zwłaszcza ten zlokalizowany w Górze. Istotnymi elementami krajobrazu są dominanty techniczne. Na terenie gminy Wejherowo są to wieża ciśnień i komin elektrowni parowej w Gościcinie.

Dodatkowo w gminie Wejherowo występują tereny o cennym krajobrazie objęte ustawowa ochroną jako obszary chronionego krajobrazu: Pradoliny Redy- Łeby i Puszczy Darżlubskiej oraz Trójmiejski Park Krajobrazowy.

Dla województwa pomorskiego nie został jeszcze opracowany audyt krajobrazowy, w związku z powyższym nie ma określonych granic krajobrazów priorytetowych na terenie gminy Wejherowo

6.10. Klimat lokalny, stan powietrza atmosferycznego oraz klimat akustyczny

Klimat lokalny warunkowany jest rozprzestrzenianiem się zanieczyszczeń w powietrzu atmosferycznym. Bardzo ważną rolę odgrywają tu wysokość opadów, siła i kierunek wiatru, temperatura powietrza oraz wilgotność.

Obszar opracowania, położony jest w krainie klimatycznej wybrzeża Zatoki Gdańskiej. Jest to jeden z bardziej wilgotnych regionów Polski, opad roczny kształtuje się na poziomie od około 740 mm do 770 mm (opad roczny normalny wynosi ok. 750 mm/rok). Średnia roczna temperatura wynosiła w subregionie 7,5°C. Najchłodniejszym miesiącem jest luty – średnia temperatura wynosiła do około – 2,2°C, natomiast w najcieplejszym lipcu, średnia temperatura wynosi do 17,7°C. Pokrywa śnieżna zalega średnio ok. 76-80 dni. Na terenie objętym opracowaniem dominują wiatry zachodnie i północno-zachodnie.

Jakość powietrza

Zgodnie z art. 87 ust. 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2024 r., poz. 54) gmina Wejherowo położona jest w zasięgu strefy pomorskiej dla celów oceny jakości powietrza pod kątem zawartości ozonu, dwutlenku siarki, tlenków azotu, tlenku węgla i benzenu, pyłu zawieszonego PM10 oraz zawartego w tym pyle ołowiu, arsenu, kadmu, niklu i benzo(a)pirenu, a także pyłu zawieszonego PM2,5 „Roczna ocena jakości powietrza w województwie pomorskim za rok 2023" opracowana przez Regionalny Wydział Monitoringu Środowiska w Gdańsku w 2024 roku wykazała, że strefa pomorska wg kryteriów odniesionych do ochrony zdrowia, dla poziomu dopuszczalnego dwutlenku siarki, dwutlenku azotu, ołowiu, benzenu, tlenku węgla, pyłu zawieszonego PM10 i PM2,5 oraz poziomu docelowego ozonu, kadmu, arsenu, niklu strefę pomorską zaliczono do klasy A. Jedynie w przypadku poziomu docelowego benzo(a)pirenu w pyle zawieszonym PM 10 strefę pomorską zaliczono do klasy C. Dla ozonu – poziom celu długoterminowego, strefa pomorska uzyskała klasę D2, a dla pyłu PM2,5 poziom dopuszczalny I faza uzyskała klasę A. Jednocześnie pod kątem ochrony roślin strefę pomorską w całości w zakresie zawartości dwutlenku siarki, ozonu i tlenków azotu zakwalifikowano do strefy A. W klasyfikacji dodatkowej w odniesieniu do poziomu celu długoterminowego dla ozonu strefie przypisano klasę D2.

Dla benzo(a)pirenu w pyle zawieszonym PM 10, który otrzymał klasę C, pomiary wykonywano na 6 stanowiskach pomiarowych. GIOŚ w wyniku oceny w 2023 roku stwierdził przekroczenie poziomu

docelowego na 2 stanowiskach pomiarowych. Dostrzegalna jest wysoka zależność pomiędzy zmiennością sezonową i wartościami stężeń, w sezonie grzewczym wielkości stężeń benzo(a)pirenu w pyle zawieszonym PM10 były dużo wyższe niż w okresie letnim. Najwyższe stężenia odnotowano na terenach, gdzie dominuje niska emisja z indywidualnego ogrzewania budynków.

Kwalifikacja do klasy A oznacza, że w tym zakresie stężenia zanieczyszczenia nie przekraczają odpowiednio poziomów dopuszczalnych, poziomów docelowych, poziomów celów długoterminowych. Kwalifikacja do klasy B oznacza, że w tym zakresie stężenia zanieczyszczenia przekraczają poziomów dopuszczalnych, lecz nie przekraczają poziomów dopuszczalnych powiększonych o margines tolerancji. Kwalifikacja do klasy C oznacza, że stężenia zanieczyszczenia przekraczają poziomy dopuszczalne powiększone o margines tolerancji, a w przypadku, gdy margines tolerancji nie jest określony – poziomy dopuszczalne, poziomy docelowe.

Dla obszarów wykazujących przekroczenia poziomów dopuszczalnych zostały opracowane programy ochrony powietrza wskazujące kierunki działań niezbędnych do przywrócenia standardów jakości powietrza.

Zbiorcze podsumowanie wyżej opisanych badań przedstawiają poniższe tabele. Dla jednego z 12 substancji według kryterium ochrony ludzi, mierzonych wynik nie był w normie.

Klasy strefy pomorskiej dla poszczególnych zanieczyszczeń według kryterium ochrony zdrowia ludzi

Rodzaj substancji badanej											
NO_2	SO_2	CO	C_6H_6	pył PM2,5	pył PM10	BaP	As	Cd	Ni	Pb	O_3
Symbol klasy dla poszczególnych substancji dla strefy pomorskiej											
A	A	A	A	A1	A	C	A	A	A	A	A

źródło: opracowania własne na podstawie Rocznej oceny jakości powietrza w województwie pomorskim. Raport wojewódzki za rok 2023.

Według najnowszej rocznej oceny jakości powietrza pod kątem ochrony roślin za rok 2023 strefa pomorska cechuje się dość dobrą jakością powietrza. Podsumowanie badań RWMŚ w Gdańsku przedstawia poniższa tabela. Wszystkie substancje według kryterium ochrony rośliny uzyskały klasę A.

Klasy strefy pomorska dla poszczególnych zanieczyszczeń według kryterium ochrony roślin

Rodzaj substancji badanej		
NO_x	SO_2	O_3
Symbol klasy dla poszczególnych substancji dla strefy pomorskiej		
A	A	A

źródło: opracowania własne na podstawie Rocznej oceny jakości powietrza w województwie pomorska. Raport wojewódzki za rok 2023.

Klimat akustyczny

Na klimat akustyczny gminy Wejherowo wpływają lokalne źródła hałasu, do których zalicza się głównie hałas komunikacyjny. Pod względem komfortu akustycznego na terenie opracowania występują lokalne źródła hałasu, które mogą powodować przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu określonych dla pory dziennej i nocnej. Kryteria dopuszczalności hałasu drogowego określa Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 15 października 2014 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. 2014, poz. 112). Obowiązujące obecnie wartości wskaźników długookresowych mieszczą się

w przedziałach: dla poziomu dzienno-wieczorno-nocnego LDWN 50–68 dB, dla długookresowego poziomu hałasu w porze nocy LN 45–65 dB; w przypadku wskaźników krótkookresowych: dla poziomu równoważnego hałasu w porze dnia LAeqD 50–68 dB, dla poziomu równoważnego hałasu w porze nocy LAeqN 45–60 dB. Na terenie Gminy Wejherowo głównym źródłem hałasu drogowego są: drogi wojewódzkie nr 218, 224 i 468 (wcześniej droga krajowa nr 6) oraz w mniejszym stopniu drogi powiatowe, gminne i wewnętrzne.

W latach 2020/2021 został przeprowadzony Generalny Pomiar Ruchu na drogach wojewódzkich województwa pomorskiego. Rejestracji podlegały pojazdy silnikowe w podziale na 7 kategorii. Wykaz odcinków pomiarowych mieszczących się w granicach gminy Wejherowo prezentuje poniższa tabela.

Numer odcinka pomiarowego 2020	Nr drogi	SDRR poj. silnik. ogółem	Motocykle	Sam. osob. mikrobusy	Lekkie sam. ciężarowe (dostawcze)	Sam. ciężarowe	Autobusy	Ciągniki rolnicze
KOLECZKOWO – GNIEWOWO /DW224/	218	5955	78	5070	514	260	31	2
GNIEWOWO /DW224/ - WEJHEROWO /DK6/	218	11815	124	10554	797	234	100	6
WEJHEROWO /DK6/ - DOMATÓWKO	218	7130	76	6273	456	282	42	1
GNIEWOWO /DW218/ - SZEMUD	224	3640	20	2950	386	226	43	15
WEJHEROWO /PRZEJŚCIE: GR. MIASTA - UL. SIENKIEWICZA (DW218)/	468	32517	151	27323	3009	1788	241	5
WEJHEROWO /UL. SIENKIEWICZA (DW218)/ - REDA /UL. PUCKA (DW216)/	468	41828	201	35677	3838	1947	161	4

źródło: opracowanie własne na podstawie Generalnego Pomiaru Ruchu 2020/2021.

Do czynników mających wpływ na poziom emisji hałasu drogowego należą: natężenie ruchu, struktura strumienia pojazdów, a zwłaszcza udziału w nim transportu ciężkiego, stan techniczny pojazdów, rodzaj i stan techniczny nawierzchni, charakter zabudowy (zagospodarowanie terenów otaczających).

Na klimat akustyczny wpływa także linia kolejowa nr 202 relacji Gdańsk Główny- Stargard o znaczeniu państwowym. Dla odcinka przebiegającego przez gminę Wejherowo nie została utworzona dotychczas mapa akustyczna. W części północnej gminy przebiega także linia nr 230 Wejherowo-Garczegorze niezalektryfikowana znaczenia miejscowego obecnie wyłączona z ruchu.

Pola elektromagnetyczne

Źródła pola elektromagnetycznego mogą być naturalne oraz sztuczne i mogą mieć różną częstotliwość. Do sztucznych źródeł należą: stacje i linie elektroenergetyczne przede wszystkim wysokich i najwyższych napięć, stacje nadawcze radiowe i telewizyjne oraz stacje bazowe telefonii komórkowych, a także urządzenia nadawcze, diagnostyczne i inne użytkowane przez policję, straż pożarną, pogotowie czy wojsko. Przez teren gminy Wejherowo przebiegają liczne napowietrzne linie elektroenergetyczne, w

tym linie średnich napięć, które mogą być źródłem pól elektroenergetycznych. Ponadto zlokalizowane są stacje bazowe telefonii komórkowej. Częstotliwość emitowania pól elektromagnetycznych waha się w granicach od 30kHZ do 300GHz, przy czym pola są generowane na dużych wysokościach, poza zasięgiem ludzi i nie ma potrzeby tworzenia obszarów ograniczonego użytkowania, gdyż nie powodują one negatywnego oddziaływania na lokalne środowisko.

Hałas przemysłowy

Hałas przemysłowy powodowany jest eksploatacją instalacji lub urządzeń zawiązanych z prowadzoną działalnością przemysłową. Jeżeli dla podmiotu stwierdzono, na podstawie przeprowadzonych badań, przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu, starostowie powiatowi wydają decyzję określającą dopuszczalne poziomy hałasu dla obszarów (w przypadku zakładów na terenach zamkniętych – Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska). Jeżeli przekroczenia dotyczą instalacji kwalifikowanej jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, decyzję taką wydaje Marszałek Województwa. Uciążliwość hałasu emitowanego z obiektów przemysłowych zależy między innymi od ich ilości, czasu pracy czy odległości od terenów podlegających ochronie akustycznej.

6.11. Obiekty i obszary cenne przyrodniczo objęte ochroną

Na obszarze gminy Wejherowo zostały wyznaczone następujące formy ochrony przyrody określone w ustawie o ochronie przyrody z dnia 16 kwietnia 2004 r. Są to:

- Obszar Specjalnej Ochrony Ptaków PLB220007 „Puszcza Darżlubska”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220102 „Bezlist koło Gniewowa”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220016 „Biała”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220019 „Orle”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220020 „Pełcznica”,
- Obszar chronionego krajobrazu Puszczy Darżlubskiej,
- Obszar chronionego krajobrazu Pradoliny Redy- Łeby,
- Trójmiejski Park Krajobrazowy wraz z otuliną,
- Rezerwat przyrody „Gałęźna Góra”,
- Rezerwat przyrody „Pełcznica”,
- Rezerwat przyrody „Cisowa” wraz z otuliną,
- Rezerwat przyrody „Lewice”,
- Rezerwat przyrody „Bór Borowo” wraz z otuliną,
- Rezerwat przyrody „Dolina Zagórskiej Strugi” wraz z otuliną,
- Użytki ekologiczne „Łąka nad Zagórską Strugą”, „Migowe Wzgórze”, „Kępiński Moczar”, „Pryśniewska Łąka”, „Migowa Łąka”, „Nowiński Moczar”, „Szuwary Jeziora Wyspowskiego”, „Wyspowska Łąka”, „Miętowe Bagienko”, „Żabno”, ‘Sopieszyńska Młaka”, „Borowe Oczko”,
- Pomniki przyrody.

Dodatkowo w „Studium korytarzy ekologicznych w województwie pomorskim” na terenie gminy Wejherowo wyznaczono korytarze ekologiczne rangi subregionalnej i lokalnej oraz płat ekologiczny o randze regionalnej.

Obszar Specjalnej Ochrony Ptaków PLB220007 „Puszcza Darżlubska”

Powierzchnia obszaru wynosi 6 452,63 ha. Został powołany w 2007 r. ze względu na swoje walory. Stanowi go zwarty kompleks leśny z urozmaiconą rzeźbą terenu (tereny równinne i faliste stanowią ok. 50% powierzchni, pozostałą część stanowią tereny pagórkowate). W drzewostanach dominuje sosna, a następnie buk. Jest to miejsce występowania co najmniej 13 gatunków ptaków wymienionych w Załączniku I dyrektywy Ptasiej, a ponadto 3 gatunki zamieszczone zostały na liście ptaków zagrożonych w Polskiej czerwonej księdze zwierząt. Występuje tu także wysokie zagęszczenie włochatki. Oprócz włochatki można tu spotkać: bielika, bociana czarnego, derkacza, dzięcioła czarnego, gąsiorka, jarząbka, lelka, lurka, muchołówkę małą, sóweczkę, zimorodka i żurawia. Dla obszaru obowiązuje Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 9 maja 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Puszcza Darżlubska PLB220007, zmieniona Zarządzeniem RDOŚ w Gdańsku z dnia 18 lutego 2016 r. (Dz. U. Woj. Pomorskiego z 2016 r., poz. 1108) oraz zmieniona Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 21 kwietnia 2022 r. zmieniające zarządzenie w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Puszcza Darżlubska PLB220007.Zgodnie ze standardowym formularzem danych na obszarze występują następujące gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009I147IWE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92I43IEWG:

Włochatka *Aegolius funereus*

Gatunkowi zagraża w Polsce: utrata siedlisk w wyniku nadmiernej eksploatacji starszych drzewostanów i ograniczania powierzchni starodrzewu; utrata siedlisk wynikająca z eliminacji z lasu martwego drewna i obumierających drzew; utrata siedlisk w wyniku upraszczania struktury drzewostanów – struktury gatunkowej, piętrowej i wiekowej. Celem ochrony należy: chronić dzięcioła czarnego, którego dziuple stanowią podstawowe, naturalne miejsce gniazdowania włochatki; podjąć ochronę zachowawczą jak największej powierzchni starych drzewostanów oraz utrzymanie odpowiedniej ilości starych drzew w lasach gospodarczych; wywieszać budki lęgowe, które włochatka chętnie zasiedla; tworzyć strefy ochronne o promieniu 50 m wokół zajętych dziupli, gdzie obowiązywałby całkowity zakaz prac leśnych na podobnych zasadach, jak w przypadku stref ochronnych dla innych gatunków w Polsce.

Zimorodek *Alcedo atthis*

Gatunkowi zagraża w Polsce: utrata siedlisk lęgowych w wyniku zmian reżimu hydrologicznego rzecz czy odlesienia brzegów rzek; wysoka śmiertelność osobników dorosłych powodowana przez długie okresy niskich temperatur zimą (krytyczne mogą być nawet temperatury poniżej -5 °C, trwające kilka dni); straty w lęgach powodowane przez obfite deszcze w sezonie lęgowym, zatapiające nory wodą przesączająca się przez piaskowe podłoże lub/ i zatopienie nor umieszczonych nisko pod woda; straty w lęgach powodowane erozją skarp i brzegów wskutek ich oberwania się, przesuszania się podłoża lub penetracji ludzkiej; straty w lęgach w wyniku drapieżnictwa, powodowane głównie przez lisa, jenota i łasicę; straty w lęgach powodowane bezpośrednio przez ludzi w wyniku prowadzonych prac, dłuższego przebywania w pobliżu nory lub celowego niszczenia gniazda. Celem ochrony należy: ograniczyć planu zabudowy hydrotechnicznej dolin rzecznych i plany przekształcające reżim hydrologiczny rzek; unikać wycinania drzew w linii brzegowej (w pasie do 10 m od brzegu rzeki lub zbiornika wodnego), wprowadzić zakaz usuwania drzew powalonych do wody na odcinkach rzek obfitujących w zimorodki; wprowadzić korekty profilu skarp, które uległy erozji, wcześniej zasiedlanych przez zimorodka; umieszczać sztuczne nory na obszarach spełniających kryteria siedlisk lęgowych poza dostępnością odpowiednich miejsc

gniazdowych; wprowadzić obowiązek dzielenia masowych spływów kajakowych (powyżej 50 kajaków) na grupy nieprzekraczające kilkunastu kajaków; ograniczyć penetrację nadbrzeży przez wędkarzy do określonych brzegów lub całkowicie wyłączyć pewne odcinki z wędkowania.

Jarząbek *Bonasa bonasia*

Zagrożenie dla gatunku stanowią: zubożenie (ujednolicenie) struktury gatunkowej i wiekowej drzewostanów; usuwanie z lasów martwego drewna, szczególnie leżącego, którego obecność zapewnia jarząbkowi niezbędne dla niego, przestrzenne zróżnicowanie siedliska; silna penetracja lasów (szczególnie w lasach górskich) w pobliżu miejsc występowania jarząbka przez ludzi (lokalnie żywiołowy, niekontrolowany rozwój turystyki, w tym rozwój narciarstwa zjazdowego); presja drapieżników wyspecjalizowanych, polujących na osobniki dorosłe – gołębiarza, puszczyka uralskiego, lisa, kuny leśnej, a także niszczących lęgi dzika i kruka. Na terenach występowania jarząbka należy: utrzymać zasady odtwarzania lasu metodami wzorowanymi na sukcesji naturalnej; w trakcie prac leśnych pozostawiać znaczące obszary wyłączone z gospodarowania w postaci tzw. kulisów, z których jarząbki będą mogły rekolonizować odrastający las; w ramach programu podniesienia poziomu lesistości Polski uwzględnić w nasadzeniach gatunki atrakcyjne dla jarząbka; w parkach narodowych i rezerwatach pozostawiać bezwzględnie bez interwencji obszary tzw. klęsk żywiołowych (wiatrołomy, śniegołomy, skutki gradacji owadów); zachować gatunek na liście zwierząt łownych, zobowiązać organizacje łowieckie do prowadzenia rzetelnej kontroli liczebności jarząbków i regulacji drapieżników; w miejscach znacznej koncentracji jarząbków wyznaczyć ostoje, gdzie należy utrzymywać populację dzików na bardzo niskim poziomie.

Lelek *Caprimulgus europaeus*

Gatunkowi zagraża w Polsce: utrata bazy pokarmowej (obniżenie liczebności dużych owadów) w wyniku: stosowania chemicznych środków ochrony roślin w okresie lęgowym (maj- sierpień) w rozległych kompleksach borowych zasiedlanych przez lelka; zamiany pastwisk na grunty orne; zalesiania odłogów. Celem ochrony należy: pozostawiać w stanie nie zmienionym siedliska otwarte w obrąbie lasów (polany, niezalesione wydmy i dolinki śródleśnych rzek, wrzosowiska); pozostawiać kępy starszych drzew wśród zrębów, stanowiące dogodne miejsca dziennego odpoczynku ptaków; ponadto stosować takie zabiegi jak: rotacyjne odłogowanie, zaniechanie stosowania pestycydów oraz nawożenia mineralnego, wykluczenie planowanych zalesień.

Bocian czarny *Cioconia nigra*

Pod warunkiem utrzymania i konsekwentnego egzekwowania ochrony strefowej oraz należytego uwodnienia siedlisk lęgowych gatunek nie jest w Polsce zagrożony. Celem ochrony należy: utrzymać i konsekwentnie egzekwować ochronę strefową, wprowadzając jednocześnie jasne zasady gospodarowania w strefach; utrzymać zwartość drzewostanu w sąsiedztwie gniazd – bociany czarne unikają drzewostanów prześwietlonych o dużej fragmentacji, np. z rębniami gniazdowymi; utrzymać wysoką wilgotność w otoczeniu miejsc gniazdowania gatunku – zaniechać osuszania

Derkacz *Crex crex*

Zagrożenia dla derkacza to: utrata siedlisk lęgowych w wyniku zmian reżimu hydrologicznego rzek, zmieniających częstość i długość zalewów w dolinach rzecznych; utrata siedlisk gniazdowych w wyniku zmniejszania się powierzchni ekstensywnie ubytkowanych łąk i pastwisk w dolinach rzecznych; mechanizacja rolnictwa połączona z pewnymi formami wykonywania zabiegów agrotechnicznych;

narastającą presja drapieżników czworonożnych (norki amerykańskiej, lisa, kota domowego) oraz skrzydlatych (kruka, wrony siwej). Celem ochrony tego gatunku należy: poważnie ograniczyć plany zabudowy hydrotechnicznej dolin rzecznych i plany przekształcenia reżimu hydrologicznego rzek; użytkować doliny rzeczne zgodnie z dotychczasową ewidencją gruntów; zaniechać deniwelacji powierzchni dolin rzecznych (zasypywania starorzeczy i zagłębień terenu okresowo wypełnionych wodą); utrzymać późny termin pierwszego pokosu traw (nie wcześniej niż 10 czerwca, optymalnie po 1 lipca); wprowadzić zmianę techniki koszenia, polegająca na wprowadzeniu wolniejszych maszyn, rozłożeniu wykaszania dużych obszarów łąkowych na kilka dni, rozpoczynaniu pokosu od środka łąki i prowadzeniu go do peryferii, pozostawianiu pasa niewykoszonych ziołorośli na skraju łąki, stanowiącego ok. 5% powierzchni łąkowej; podjąć redukcję drapieżników niszczących lęgi, w pierwszym rzędzie lisa, norki amerykańskiej, kruka i wrony siwej.

Muchołówka mała *Ficedula parva*

Gatunkowi zagraża w Polsce: utrata siedlisk w wyniku nadmiernej eksploatacji starszych drzewostanów liściastych i ograniczania powierzchni starodrzewu; utrata siedlisk wynikająca z eliminacji z lasu martwego drewna i obumierających drzew. Celem ochrony należy: podjąć ochronę zachowawczą jak największej powierzchni starych drzewostanów liściastych oraz zmierzać do utrzymania odpowiedniej ilości starych drzew w lasach gospodarczych; podjąć działania zmierzające do zatrzymania w drzewostanach liściastych odpowiedniej ilości martwego i obumierającego drewna; przyjąć w gospodarce leśnej zasadę pozostawiania w trakcie trzebieży późnych wszelkich drzew dziuplastych, a także pozostawiania kęp drzew o miękkim drewnie (brzoza, osika).

Sóweczka *Glaucidium passerinum*

Czynnikami, które mogą stać się niebezpieczne dla stabilność gatunku w kraju, są: utrata siedlisk w wyniku nadmiernej eksploatacji starszych drzewostanów i ograniczania powierzchni starodrzewu; utrata siedlisk wynikająca z eliminacji z lasu martwego drewna i obumierających drzew; utrata siedlisk w wyniku upraszczania struktury drzewostanów – struktury gatunkowej, piętrowej i wiekowej. Na terenach występowania tego gatunku należy: wyszukiwać, zaznaczać i pozostawiać drzewa dziuplaste; pozostawiać uschnięte drzewa i ich kikuty; dążyć w hodowli lasu do tworzenia drzewostanów wielopiętrowych, m.in. ze świerkiem w podroście; dążyć w hodowli lasu do tworzenia mozaiki siedlisk leśnych, zarówno pod względem wieku, jak i składu gatunkowego drzewostanu; wywieszać budki lęgowe typu fińskiego, drążone w litych pniach, imitujące dziuple dzięcioła dużego, na mocno zmienionych (zdegradowanych) obszarach w obrębie zasięgu gatunku; tworzyć niewielkie strefy ochronne o promieniu 50 m wokół zajętych dziupli, gdzie obowiązywałby całkowity zakaz prac leśnych, na podobnych zasadach, jak w przypadku stref ochronnych dla innych gatunków w Polsce, z wyjątkiem rygorystycznego zakazu wstępu, gdyż sóweczka nie jest wrażliwa na samą obecność człowieka w pobliżu gniazda. Nie ma potrzeby reintrodukcji gatunku do wolnej przyrody przy obecnym poziomie rozwoju populacji.

Bielik *Haliaeetus albicilla*

Do zagrożeń bielika należą: niepokojenie wysiadujących ptaków przez ludzi, prowadzenie prac leśnych w pobliżu gniazd; degradacja łowisk w wyniku zabudowy rekreacyjnej oraz coraz większej presji turystów – zmniejszeniu ulega baza żerowa (spadek liczebności ptaków wodnych); kolizje z napowietrznymi liniami energetycznymi, a także kolizje z elektrowniami wiatrowymi, zwłaszcza ustawianymi w dolinach rzecznych i miejscach koncentracji ptaków; chemiczne skażenie środowiska – w

organizmach bielików wykryto wysokie stężenia PCB, a także ołowiu; zatrucie ołowiem pochodzi z amunicji łowieckiej połykanej przez bieliki w mięsie postrzelonych ptaków wodnych lub w padlinie; drapieżnictwo – jaja są rabowane przez kruki i kuny, a małe pisklęta padają ofiarą puchacza, kruka i kun; część gniazd spada z drzew w wyniku silnych wiatrów. Celem ochrony bielika należy: utrzymać dotychczasowy sposób gospodarowania w lasach, w szczególności pozostawianie grup drzew na zrębach i pojedynczych, starych drzew, starszych niż otaczający drzewostan; zaniechać zabudowy rekreacyjnej brzegów jezior i wysp jeziornych na terenach łowieckich bielika (pas o szerokości 100 m); budować platformy lęgowe/sztuczne gniazda; ograniczyć użycie śrutu ołowianego w amunicji myśliwskiej stosowanej do polowań na ptaki wodno-błotne; izolować przewody elektryczne na niewielkich odcinkach przy słupach energetycznych.

Gąsiorek *Lanius collurio*

Gatunkowi zagraża w Polsce: utrata siedlisk w wyniku kurczenia się terenów lęgowych wskutek urbanizacji; utrata siedlisk w wyniku intensyfikacji rolnictwa – scalania pól połączonego z likwidacją miedz, zadrzewień śródpolnych i śródpolnych zbiorników wodnych (oczek) oraz intensywnym stosowaniem chemicznych środków ochrony roślin. Celem ochrony należy: zachować istniejące zadrzewienia śródpolne i utrzymać w nich kolczaste krzewy; zakładać nowe zadrzewienia śródpolne z nasadzeniami krzewów kolczastych (np. dzikiej róży, głogu i tarniny); ograniczyć stosowanie chemicznych środków ochrony roślin.

Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220102 „Bezlist koło Gniewowa”

Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220102 „Bezlist koło Gniewowa”, obejmuje fragment lasu, w rejonie wsi Gniewowo. Na tym obszarze, na resztach murszejących pni, występuje główny obiekt ochrony tego obszaru – mech bezlistny okrywowy Buxbaumia virdis. Ostoja zawiera się w jednym oddziale leśnym, reprezentowanym przez fitocenozy kwaśnej buczyny niżowej oraz pas żyznej buczyny niżowej. Siedliska są zachowane w stanie dobrym. Dla obszaru obowiązuje Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 10 marca 2023 r. w sprawie specjalnego obszaru ochrony siedlisk Bezlist koło Gniewowa (PLH220102). Ponadto ustalony został plan zadań ochrony Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 22 listopada 2021 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Bezlist koło Gniewowa PLH220102.

Mech bezlistny okrywowy *Buxbaumia virdis*

Gatunek ściśle związany z podłożem, na którym występuję, gdyż rozwija się na próchniejącym drewnie (świerka, jodła, buk) w zespole mszystym lub na humusie. Występuje na drewnie, w którym procesy depracjacji są zaawansowane; drewno nie jest przesuszone, a jego rozkład zapewnia utrzymanie wilgoci w substracie w warunkach zwiększonej wilgotności powietrza. W gospodarce leśnej ważne jest zostawianie pniaków po wyrębie, a także przemieszanie wierzchnich warstw gleby, powodujące zmniejszenie konkurencji dla osobników rosnących na humusie.

Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220016 „Biała”

Teren ostoi obejmują głównie lasy z bogatą siecią strumieni o charakterze górskich potoków. Są to przeważnie lasy bukowe, a w najwyżej położonych fragmentach – buczyny kwaśne. Spotykane są tu również płaty żyznej buczyny, kwaśnej dąbrowy i grądu subatlantyckiego oraz łęgu. Występuje tu także niewielkie torfowisko wysokie i przejściowe z fitocenozami boru i brzeziny bagiennej (torfowisko objęte ochroną w formie rezerwatu „Lewice”). Fragment leśnego terenu z wyżynnym grodziskiem

średniowiecznym chroniony jest w rezerwacie „Gałęźna Góra". W pobliżu drogi między Sopieszynem a Wejherowem występuje bogata populacja mchu – bezlistu okrywowego, rosnącego głównie na murszejącym drewnie. Odnotowano tu naturalne dystroficzne zbiorniki wodne (siedlisko o kodzie 3160-1). W strefie brzegowej rozwija się roślinność torfotwórcza tworząca mszary torfowcowe nasuwające się od brzegów na tafle zbiornika. W jeziorze stwierdzono występowanie gatunków takich jak: grążel żółty i grzybień biały. Na tym terenie obowiązuje Zarządzenie nr 27/2012 RDOŚ w Gdańsku z dnia 28 września 2012 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Biała PLH220016 zmienione Zarządzeniem nr 3/2013 RDOŚ w Gdańsku z dnia 13 lutego 2013 r.
Do największych siedlisk tu występujących zalicza się siedlisko o kodzie 9110, 9130 i 9160.

9110 Kwaśne buczyny (Luzulo-Fagetum)

Ten typ siedliska obejmuje środkowoeuropejskie bukowe lasy rosnące na ubogich, kwaśnych glebach. Drzewostan kwaśnej buczyny niżowej jest zdominowany przez buka, który również w niższych warstwach osiąga znaczną przewagę ilościową nad innymi gatunkami drzew, których rola w strukturze omawianego lasu jest nieznaczna. Domieszkę stanowią jedynie: grab *Carpinus betulus*, dęby – częściej bezszypułkowy *Quercus petraea*, rzadziej szypułkowy Quercus robur. Pewnym zagrożeniem dla buczyn może być obserwowany w ostatnich latach proces „zamierania buka", powszechny w całym polskim zasięgu tego gatunku, a mający prawdopodobnie złożoną etiologię. Na zamieranie najbardziej podatne są drzewostany prześwietlone i przerzedzone, np. po wykonanych cieciach rębnych rębni częściowej.

9130 Żyzne buczyny (Dentario glandulosae Fagenion, Galio odorati-Fagenion)

Siedlisko to obejmuje bukowe lasy rosnące na żyznych siedliskach, z reguły na glebach o neutralnym lub tylko słabo kwaśnym odczynie, z próchnicą typu mull (czasem przejście do moder) i z dominacją gatunków typowych dla lasów liściastych w runie. Podobnie jak dla siedliska 9110, pewnym zagrożeniem dla buczyn może być obserwowany w ostatnich latach proces „zamierania buka", powszechny w całym polskim zasięgu tego gatunku, a mający prawdopodobnie złożoną etiologię (m.in. suche okresy wegetacyjne, silna insolacja, wahanie poziomu wód gruntowych, czynniki biotyczne – mszyce i grzyby i in.).

9160 Grąd subatlantycki (Stellario-Carpinetum)

Siedlisko to obejmuje lasy dębowe, dębowo-grabowe lub grabowe, czasem z udziałem lipy, na żyznych, często wilgotnych siedliskach. Podobnie jak inne lasy dębowo-grabowe, także grąd subatlantycki jest na ogół zbiorowiskiem wielowarstwowym i wielogatunkowym. W skład drzewostanu wchodzą też w większości te same gatunki, takie jak: grab *Carpinus betulus*, dęby – szypułkowy *Quercus robur* i bezszypułkowy *Quercus petraea*, lipa drobnolistna *Tilia cordata*, klon pospolity *Acer platanoides*, przy czym najbardziej znamienny dla omawianego typu lasu jest stały, a niekiedy znaczny udział buka *Fagus sylvatica*, który może być nawet gatunkiem panującym. Największymi zagrożeniami dla grądów są: nadmierna wycinka drzewostanów, niewłaściwa gospodarka leśna prowadząca do zubożenia składu florystycznego i degeneracji fitocenoz, długotrwała zmiana stosunków wodnych.

3160 *Naturalne, dystroficzne zbiorniki wodne*

Jeziora dystroficzne należą do grupy siedlisk ekstremalnych. Są to z reguły niewielkie i bezodpływowe zbiorniki wodne. Powstają w niewielkich zagłębieniach terenu, gdy do wody dopływają kwasy humusowe. W tego typu jeziorach często spotyka się mało liczne populacje jednego lub kilku gatunków ryb, a nierzadko są to zbiorniki bezrybne. Dystroficzne jeziora, w powiązaniu z otaczającym je

płem mszarnym oraz torfowiskami, w warunkach niezakłóconej naturalnej sukcesji są systemami stabilnymi, które na skutek zarastania ewoluują w kierunku torfowisk. Realnym zagrożeniem dla tego ekosystemu jest trwałe obniżanie poziomu wód gruntowych w zlewni. Wszelkie zmiany stosunków wodnych w zlewni, osuszanie torfowisk, długotrwałe obniżenie poziomu lustra wody w jeziorze, wycinka drzew w otaczających jeziora borach może szybko powodować trwałą degradację tych jezior.

Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220019 „Orle"

Specjalny Obszar Ochrony „Orle" stanowi fragment kompleksu łąkowo-torfowiskowego wykształconego na największym w Polsce złożu postglacjalnych jeziornych osadów wapiennych, zalegających w Pradoline Redy. W osadach stwierdzono ponad 50% udziału węglany wapnia. W części stropowej profilu znajduje się torf o miąższości 1,5 m. Dominującym typem roślinności na tym obszarze są zbiorowiska nieleśne, głównie łąkowe. Występują tu zróżnicowane siedliskowo i florystycznie zbiorowiska szuwarów turzycowych, a także flora roślin naczyniowych i zarodnikowych z obecnością wielu rzadkich okazów, uznawanych za relikty glacjalne oraz zagrożonych w kraju i regionie. Na najlepiej zachowanych płatach torfowiska występują gatunki roślin Liparis Loeselii i Hammatocaulis vernicosus. Na uwagę zasługuje także dobrze rozwinięta warstwa mszysta z licznymi gatunkami mchów brunatnych. Ostoja zajmuje zwarty, niepofragmentowany obszar o powierzchni ponad 30 ha, co należy do rzadkości w skali całego kraju. Na tym terenie obowiązuje Zarządzenie nr 34/2013 RDOŚ w Gdańsku z dnia 19 września 2013 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Orle PLH220019 zmienione Zarządzenie RDOŚ w Gdańsku z dnia 4 lipca 2016 r. oraz Zarządzeniem RDOŚ w Gdańsku z dnia 24 sierpnia 2022 r.

7230 ***Górskie i nizinne torfowiska zasadowe o charakterze młak, turzycowisk i mechowisk***

Torfowiska zasadowe pod względem hydrologicznym należą do torfowisk zasilanych przez ruchliwe wody podziemne, pochodzące z warstw wodonośnych obszarów przyległych. Do potencjalnych zagrożeń dla tego siedliska zalicza się budowę szlaków komunikacyjnych, przecinających duże kompleksy torfowisk przepływowych, regulację cieków, budowę zbiorników retencyjnych w dolinach rzek.

1903 ***Lipiennik Loesela Liparis loeselii***

Lipiennik Loesela jest byliną o żółtawozielonej barwie, dorastającą do 20 cm wysokości. Ochrona czynna tego gatunku powinna koncentrować się na poprawie warunków środowiskowych: zachowanie otwartych mechowisk, wykaszanie torfowisk, które dotychczas były użytkowane jako łąki i usuwanie biomasy, przywracanie odpowiedniego uwodnienie na torfowiskach.

1393 ***Haczykowiec błyszczący Hamatocaulis vernicosus***

Roślina tworząca jesno- lub żółtozielone, czasami brązowo lub czerwono nabiegłe, nieco błyszczące darnie. Jest gatunkiem związanym ze zbiorowiskami torfowisk niskich i przejściowych, a więc ekosystemami silnie narażonymi w wyniku działalności gospodarczej człowieka. Pilnym zadaniem jest szczegółowa inwentaryzacja stanowisk, realne określenie jego zasobów i podjęcie kroków w celu jego ochrony.

Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220020 „Pełcznica"

Obszar ten obejmuje grupę jezior oligotroficznych, w tym dwóch lobeliowych – jezioro Pałsznik i Wygoda oraz jedno dystroficzne – jezioro Krypko, otoczonych lasami, głównie bukowymi. Jeziora lobeliowe obszaru charakteryzują się oligotroficznym środowiskiem wodnym o specyficznych

właściwościach fizykochemicznych i rzadkimi zbiorowiskami roślinnymi z poryblinem jeziornym i kolczastym oraz lobelią jeziorną. Jezioro Krypko jest częściowo zniekształcone przez proces humizacji, nie stwierdzono w nim występowania podwodnych makrofitów, natomiast w litoralu występują licznie grążel żółty i grzybienie białe. W bezpośrednim sąsiedztwie jezior występują torfowiska wysokie i przejściowe, w części porośnięte borami i brzezinami bagiennymi. Na torfowiskach wysokich dominuje zbiorowisko wełnianki pochwowatej i torfowca kończystego. W większości płatów w drzewostanie obok buka występuje także sosna i brzoza, a miejscami modrzew i świerk. Charakterystyczną cechą obszaru jest słabo rozwinięta sieć hydrograficzna, nikłe zasilanie powierzchniowe i bezodpływowy charakter zlewni wszystkich jezior. W jeziorze Pałsznik liczny jest poryblin jeziorny, a lobelia jeziorna i poryblin kolczasty występują bardzo nielicznie. Dla obszaru obowiązuje Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 11 października 2022 r. w sprawie specjalnego obszaru ochrony siedlisk Pełcznica (PLH220020). Ponadto na obszarze tym obowiązuje Zarządzenie RDOŚ w Gdańsku z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Pełcznica PLH220020.

91D0 *Bory i lasy bagienne*

Są to lasy szpilkowe i liściaste na wilgotnym i mokrym podłożu torfowym, z trwale wysoko położonym lustrem wody. Zbiorowiska budowane głównie przez brzozę omszoną, kruszynę pospolitą, sosnę zwyczajną. W granicach ostoi występują płaty sosnowego bory bagiennego Vaccinio uliginosi-Pinetum oraz brzeziny bagiennej Betuletum pubescentis o różnym stopniu zachowania. Występują one w bezpośrednim sąsiedztwie jezior oraz w naturalnie bezodpływowych zagłębieniach terenu. Ponadto w północno-wschodniej części obszaru występuje niewielki płat olsu torfowcowego Sphagno squarrosi-Alnetum (Markowski i in. 2008). Dobrze zachowane płaty boru bagiennego cechuje duży udział torfowca magellańskiego Sphagnum magellanicum w runie, są one dobrze uwodnione i typowo wykształcone. Suchsze, starsze fragmenty borów wykazują wyraźne ślady degeneracji - znacząca jest domieszka świerka oraz brzozy omszonej, a sosny mają znacznie lepszą, niż w typowym zespole, bonitację. Płaty brzeziny bagiennej w obszarze są średnio albo słabo zachowane, zachowały się jedynie niewielkie, silnie przekształcone płaty. Jest to efekt przeprowadzonego w przeszłości osuszenia i obsadzania drzewami szpilkowymi.

3310 *Jeziora lobeliowe*

Są to jeziora, w którym razem lub osobno występują charakterystyczne gatunki roślin: lobelia jeziorna, poryblin jeziorny, poryblin kolczasty. Są zbiornikami nie przepływowymi. Ich cechą jest kwaśny odczyn wód. Ze względu na swoje niewielkie powierzchnie i często nieduże głębokości są szczególnie podatne na negatywne oddziaływania, zwłaszcza spowodowane przez działalność ludzką. Najbardziej niebezpieczne dla jezior lobeliowych są zjawiska eutrofizacji i dystrofizacji, które mogą powodować zanik siedliska. Elementem ochrony jest opracowanie zasad ochrony ich zlewni. Powinna zostać uregulowana gospodarka wodno-ściekowa, kwestia nawożenia pól. Jeziora te powinny zostać wyłączone z zagospodarowania rybackiego oraz wędkarskiego połowu ryb. Pod względem hydrochemicznym są to jeziora miękkowodne, oligotroficzne i mezohumusowe, o kwaśnym odczynie i wodzie zabarwionej na brunatny kolor przez substancje humusowe. Naturalne procesy zachodzące w zlewniach obu jezior prowadzą do ich dystrofizacji. Istniejące melioracje przyczyniają się do przyśpieszenia tego procesu, a jednocześnie do antropogenicznej humizacji obu zbiorników (Banaś, Nowiński2008). W jeziorze Wygoda wszystkie gatunki wskaźnikowe występują bardzo licznie. W jeziorze Pałsznik liczny jest poryblin jeziorny,

lobelia jeziorna i poryblin kolczasty występują bardzo nielicznie. Największym walorem jezior lobeliowych obszaru jest występowanie w nich poryblina kolczastego. Stan zachowania siedliska jest dobry.

7110 *Torfowiska wysokie z roślinnością torfotwórczą*

Fitocenozy wysoko-torfowiskowe występują w ostoi w centralnych częściach przyjeziornych torfowisk: przy północnym brzegu jeziora Krypko, północnym oraz południowym brzegu jeziora Pałsznik, północnym oraz południowym brzegu jeziora Wygoda. Ponadto torfowisko wysokie (prawdopodobnie w przeszłości eksploatowane) występuje w pierwotnie bezodpływowym, a obecnie odwadniamy do jeziora Pałsznik zagłębieniu terenu w północno-wschodniej części obszaru. Na torfowiskach tych dominuje zbiorowisko wełnianki pochwowatej i torfowca kończystego Eriophorum vaginatum - Sphagnum fallax. W warstwie mszystej płatów niemal wyłącznym gatunkiem mchu jest torfowiec kończysty. Stałym elementem tych fitocenoz jest luźny podrost drzew - brzozy omszonej i sosny, miejscami tez występują skupienia bagna zwyczajnego. Typowy mszar wysoko-torfowiskowy Sphagnetum magellanici zajmuje znacznie mniejszą powierzchnię i występuje jedynie na torfowiskach przy północnym oraz południowym brzegu jeziora Wygoda. Torfowiska przyjeziorne znajdują się w bezpośrednim kontakcie z wodami jezior, co znajduje wyraz w obfitym występowaniu gatunków wymagających silnego uwodnienia, zwłaszcza turzyc i wełnianki wąskolistnej. Mikrorelief kępowo-dolinkowy jest słabo wykształcony, kępy mają zwykle inicjalny charakter. Reprezentatywność siedliska w obszarze jest dobra.

Obszar Chronionego Krajobrazu Puszczy Darżlubskiej

Obszar chronionego krajobrazu został powołany Rozporządzenie nr 5/94 z dnia 8 listopada 1994 r. w sprawie wyznaczenia obszarów chronionego krajobrazu, określenia granic parków krajobrazowych i wyznaczenia wokół nich otulin oraz wprowadzenia obowiązujących w nich zakazów i ograniczeń, przy czym obecnie obowiązujące zakazy i działania zawarte są w Uchwale nr 746/LIX/23 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 27 listopada 2023 r. w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Puszczy Darżlubskiej. Obszar ten położony jest na morenowym terenie Kępy Puckiej i na Sandrze Piaśnickim. Głównym walorem tego obszaru jest występowanie zwartego kompleksu leśnego o dużej zgodności drzewostanów z siedliskiem. W skład drzewostanu wchodzą przede wszystkim: buk, sosna, świerk, dąb i olsza. Teren moreny dennej porośnięty jest żyzną i kwaśną buczyna niżową oraz grądami.

Obszar chronionego krajobrazu Pradoliny Redy-Łeby

Obszar chronionego krajobrazu został powołany Rozporządzenie nr 5/94 z dnia 8 listopada 1994 r. w sprawie wyznaczenia obszarów chronionego krajobrazu, określenia granic parków krajobrazowych i wyznaczenia wokół nich otulin oraz wprowadzenia obowiązujących w nich zakazów i ograniczeń, przy czym obecnie obowiązujące zakazy i działania zawarte są w Uchwale nr 259/XXIV/16 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 25 lipca 2016 r. w sprawie obszarów chronionego krajobrazu w województwie pomorskim. Obszar ten obejmuje dno pradoliny rzecznej, stanowiące największą tego typu jednostkę w województwie, oraz zbocza krawędzi Wysoczyzny Żarnowieckiej i Pojezierza Kaszubskiego. Charakteryzuje go bardzo urozmaicona rzeźba terenu, obecność dużych i stosunkowo dobrze zachowanych kompleksów leśnych i bardzo cennych geobotanicznie zbiorowisk łąkowych oraz szuwarowych w rejonie jeziora Orle.

Trójmiejski Park Krajobrazowy wraz z otuliną

Trójmiejski Park Krajobrazowy został powołany Uchwałą Nr XVI/89/79 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku z dnia 03.05.1979 r. Natomiast cele ochrony Parku oraz zakazy zawarto w Uchwale Nr 143/VII/11 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 27 kwietnia 2011 w sprawie Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego, zmienione Uchwałą nr 263/XXIV/16 z dnia 25 lipca 2016 r. Dla parku ustanowiono plan ochrony uchwałą Nr 583/XLVII/22 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 24 października 2022 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego. Park ten obejmuje tereny leśne ze śródleśnymi enklawami rolniczymi wsi Gniewowo, Zbychowo, Nowy Dwór Wejherowski, Reszki i Bieszkowice. Do najcenniejszych walorów przyrodniczych parku należy unikatowa polodowcowa rzeźba terenu, uformowana przez procesy związane ze zlodowaceniem północnopolskim, a zwłaszcza z jego ostatnią fazą, pomorską - od 15 do 13 tysięcy lat temu, od której zaczęło się ostateczne wycofywanie lądolodu z naszych ziem. Z drzew rodzimych największe znaczenie w lasach parku mają: buk pospolity, dąb bezszypułkowy i szypułkowy, sosna zwyczajna, brzoza brodawkowata i omszona, olcha czarna, topola osika, wierzba iwa, jarzębina, grab zwyczajny i jesion wyniosły. Do mniej licznych drzew rodzimych należą m.in. lipa drobnolistna, klon zwyczajny i wiąz górski. Najbardziej rozpowszechnionym drzewem w parku jest sosna zwyczajna. Pod względem botanicznej klasyfikacji największy udział powierzchniowy w parku mają zbiorowiska kwaśnej buczyny niżowej. Mniejszy udział mają żyzna buczyna niżowa i lasy bukowo-dębowe. Niewielkie z reguły i rozproszone fragmenty terenu zajmują grądy, łęgi, bory bagienne i brzeziny bagienne. Szczególnie cennymi elementami środowiska w TPK są skąpożywne jeziora z florą lobeliową, torfowiska wysokie, wilgotne łąki, wysięki z roślinnością młak, ziołorośli i źródlisk, np. z rzadkim na niżu szuwarem manny gajowej o charakterze podgórskim, zaś ze zbiorowisk leśnych - podgórski łęg jesionowy. Do wartościowych obiektów należą też półnaturalne łąki kośne w dolinach, przyczyniające się do wzbogacenia krajobrazu i flory parku. W szacowanej na około 850 gatunków florze naczyniowej parku stwierdzono ponad 40 gatunków podlegających ochronie gatunkowej, a także szereg innych godnych uwagi - rzadkich, reliktowych, górskich. W granicach Parku stwierdzono 150 gatunków ptaków, z tego 122 to gatunki lęgowe. Spośród tych ostatnich warto wspomnieć o rzadszych gatunkach ptaków drapieżnych: w parku gniazduje, między innymi, bielik oraz kania ruda. Słabo jeszcze poznana fauna ssaków prawdopodobnie nie odbiega specjalnie od typowej dla Niżu Polskiego. Z dużych ssaków żyją w parku m.in. dzik, sarna, jeleń szlachetny oraz sporadycznie łoś (pojawiające się osobniki wędrujące). Ponad to: zając szarak, królik dziki, wiewiórka, lis, borsuk, wydra, kuny: domowa i leśna, tchórz, łasica, jeż wschodni. Z małych ssaków zasługują na wymienienie rzęsorek rzeczek oraz nietoperze borowiec wielki i nocek duży.

Rezerwat przyrody „Gałęźna Góra”

Aktualnie w granicach rezerwatu przyrody obowiązuje Zarządzenie RDOŚ w Gdańsku z dnia 30 lipca 2018 r. w sprawie rezerwatu „Gałęźna Góra”. Celem ochrony jest zachowanie ekosystemów leśnych, w szczególności kwaśnej buczyny niżowej, żyznej buczyny niżowej, a także podgórskiego łęgu jesionowego oraz pozostałości wczesnośredniowiecznego grodziska i cmentarzyska kurhanowego. Dla rezerwatu ustanowiono plan ochrony Zarządzeniem Nr 19/2012 RDOŚ W Gdańsku z dnia 30 lipca 2012 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Gałęźna Góra” zmienione Zarządzeniem RDOŚ z dnia 1 czerwca 2014 r., zmienione zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 12 lipca 2022 r. zmieniające zarządzenie w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Gałęźna Góra”. Spośród występujących tu 250 gatunków roślin naczyniowych, 9 podlega ochronie częściowej: centuria pospolita, gnieźnik leśny, listera jajowata, podkolan zielonawy,

podrzeń żebrowiec, storczyk plamisty, wawrzynek wilczełyko, widłak jałowcowaty i wroniec widlasty. Występuje tu także m.in. jaskier kaszubski, który znajduje się na liście zagrożonych gatunków Pomorza Zachodniego i Wielkopolski.

Rezerwat przyrody „Pełcznica”

Rezerwat „Pełcznica” objęty jest Zarządzeniem RDOŚ w Gdańsku z dnia 19 lutego 2016 r. w sprawie rezerwatu przyrody „Pełcznica” oraz Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie wyznaczenia szlaków udostępnionych dla ruchu pieszego i rowerowego w rezerwacie przyrody "Pełcznica". Celem ochrony jest zachowanie ekosystemów śródleśnych jezior lobeliowych, torfowiskowych i otaczających je acydofilnych lasów liściastych oraz populacji zagrożonych wyginięciem i chronionych gatunków roślin i zwierząt, w szczególności poryblina kolczastego. Zarządzeniem RDOŚ w Gdańsku z dnia 26 września 2016 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Pełcznica” określono działania ochronne na rzecz rezerwatu. Rezerwat ten obejmuje jeziora Pałsznik, Wygoda i Krypko oraz przylegające szuwary, torfowiska i zbiorowiska leśne. Dwa pierwsze to tzw. jeziora lobeliowe, zaś najmniejsze jezioro Krypko jest przykładem jeziora dystroficznego.

Rezerwat przyrody „Cisowa” wraz z otuliną

Rezerwat został powołany w 1983 r., natomiast obecnie obowiązującym jest Zarządzenie RDOŚ w Gdańsku z dnia 5 sierpnia 2024 r. w sprawie rezerwatu przyrody „Cisowa”. Celem ochrony w rezerwacie jest zachowanie w dobrym stanie ekosystemów leśnych: kwaśnej buczyny niżowej, żyznej buczyny pomorskiej, łęgu jesionowo-olszowego, a także obszarów źródliskowych. Dla tego terenu wyznaczono plan ochrony Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 8 października 2024 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Cisowa” oraz zadania ochronne Zarządzeniem RDOŚ w Gdańsku z dnia 21 października 2020 roku w sprawie ustanowieni zadań ochronnych dla rezerwatu przyrody „Cisowa”. Na ogólną liczbę 217 gatunków roślin naczyniowych występujących w rezerwacie 3 podlegają ochronie częściowej: gnieźnik leśny, wawrzynek wilczełyko i wroniec widlasty.

Rezerwat przyrody „Lewice”

Rezerwat przyrody Lewice został powołany Zarządzeniem Ministra Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych z dnia 18 stycznia 1988 r. w sprawie uznania za rezerwaty przyrody. Na terenie rezerwatu obowiązuje plan ochronny przyjęty Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2023 r. zmieniającym zarządzenie w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Lewice”. Rezerwat został utworzony w celu ochrony dobrze zachowanych torfowisk wysokich i przejściowych z roślinnością mszarną. Najcenniejszym elementem, założonego w 1988 roku na powierzchni 22,90 ha, rezerwatu są trzy zespoły roślinne na niezadrzewionej części torfowiska: mszar dolinkowy (*Caricetum limosae*), mszar przygiełkowy (*Rhynchosporetum albae*), wysokotorfowiskowy mszar kępowy (*Sphagnetum magellanici)*.

Rezerwat przyrody „Bór Borowo” wraz z otuliną”

Rezerwat przyrody „Bór Borowo” został powołany Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 19 marca 2025 r. w sprawie uznania za rezerwat przyrody "Bór Borowo". Jest to rezerwat torfowiskowy o powierzchni 20,39 ha. Powierzchnia otuliny wynosi natomiast 33,25 ha. Celem ochrony rezerwatu jest zachowanie mozaiki ekosystemów: borów i brzezin bagiennych,

mszarów przejściowo- i wysokotorfowiskowych oraz otaczających je lasów bukowych wraz z ich bogactwem biocenotycznym.

Rezerwat przyrody „Dolina Zagórskiej Strugi" wraz z otuliną

Rezerwat przyrody „Dolina Zagórskie Strugi" został powołany Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 20 października 2025 r. w sprawie uznania za rezerwat przyrody „Dolina Zagórskiej Strugi". Jest to rezerwat chroniący dolinę rzeczną o powierzchni 127,59 ha, natomiast powierzchnia otuliny wynosi 172,40 ha. Obejmuje on około 4-kilometrowy odcinek niezwykle urokliwej, wąskiej i głęboko wciętej doliny rzecznej Zagórskiej Strugi, na terenie gmin Wejherowo i Rumia, na obszarze Nadleśnictwa Gdańsk. Celem ochrony rezerwatu jest zachowanie unikalnego kompleksu leśnego tejże doliny rzecznej w strefie krawędziowej Pojezierza Kaszubskiego, wraz z bogactwem biocenotycznym koryta rzeki oraz otaczających ją zbiorowisk leśnych. Wśród roślinności dominują zbiorowiska leśne, takie jak kwaśna i żyzna buczyna niżowa oraz acydofilny las bukowo-dębowy, a w dolinie łęg jesionowo-olszowy, przy czym występują tu także cenne fitocenozy łąkowe, bagienne i źródliskowe. Stwierdzono tu występowanie około 436 gatunków roślin naczyniowych oraz 69 mszaków, w tym rzadkich gatunków porostów, a także starych buków i dębów. Do cennych gatunków fauny związanych z rzeką należą minóg strumieniowy i pstrąg potokowy, a w rezerwacie regularnie gniazdują pliszki górskie i pojawia się zimujący pluszcz.

Użytek ekologiczny „Łąka nad Zagórską Strugą"

Użytek powołany Uchwałą nr XVI/191/2012 Rady Gminy Wejherowo z dnia 21 marca 2012 r. (Dz. Urz. Woj. Pom. poz. 1285 z 04.04.2012 r.) o powierzchni 0,75 ha. Celem ochrony jest utrzymanie różnorodności gatunkowej flory i fauny, z zwłaszcza stanowisk ściśle chronionego stoplamka (kukułki) szerokolistnego (Dactylorhiza majalis).

Użytek ekologiczny „Migowe Wzgórza"

Użytek powołany Uchwałą nr XVI/190/2012 Rady Gminy Wejherowo z dnia 21 marca 2012 r. (Dz. Urz. Woj. Pom. poz. 1284 z 04.04.2012 r.) o powierzchni 1,0ha. Celem ochrony jest zachowanie stanowiska rzadkich, kalcyfilnych gatunków roślin, które znalazły na omawianym terenie szczególnie sprzyjające warunki siedliskowe.

Użytek ekologiczny „Kępiński Moczar"

Użytek powołany Zarządzeniem nr 183/2000 Wojewody Pomorskiego z dnia 28 listopada 2000 r. o powierzchni 2,16 ha. Przedmiotem ochrony jest torfowisko przejściowe.

Użytek ekologiczny „Pryśniewska Łąka"

Użytek powołany Zarządzeniem nr 183/2000 Wojewody Pomorskiego z dnia 28 listopada 2000 r. o powierzchni 3,64 ha. Przedmiotem ochrony jest torfowisko przejściowe i łąki nawapienne.

Użytek ekologiczny „Migowa Łąka"

Użytek powołany Zarządzeniem nr 183/2000 Wojewody Pomorskiego z dnia 28 listopada 2000 r. o powierzchni 7,06 ha. Przedmiotem ochrony jest śródleśna łąka.

Użytek ekologiczny „Nowiński Moczar"

Użytek powołany Rozporządzeniem Nr 46/06 Wojewody Pomorskiego z dnia 6 lipca 2006 r. o powierzchni 0,3 ha. Przedmiotem ochrony jest śródleśne torfowisko przejściowe.

Użytek ekologiczny „Szuwary Jeziora Wyspowskiego”

Użytek powołany Rozporządzeniem Nr 49/06 Wojewody Pomorskiego z dnia 6 lipca 2006 r. o powierzchni 0,53 ha. Przedmiotem ochrony jest śródleśne torfowisko niskie z bogatą roślinnością łąk i szuwarów. Siedliska łąkowe na obszarze użytku ulegają szybkiej sukcesji zarastając roślinnością wysoką. Dodatkowym zagrożeniem dla flory użytku jest obecność licznej populacji niecierpka gruczołowatego – inwazyjnego gatunku obcego pochodzenia.

Użytek ekologiczny „Wyspowska łąka”

Użytek powołany Rozporządzeniem Nr 49/06 Wojewody Pomorskiego z dnia 6 lipca 2006 r. o powierzchni 0,33 ha. Przedmiotem ochrony jest śródpolne torfowisko niskie. W wyniku naturalnej sukcesji ulega on zarastaniu przez szuwar trzcinowy, krzewi i roślinność ruderalną.

Użytek ekologiczny „Miętowe bagienko”

Użytek powołany Rozporządzeniem Nr 49/06 Wojewody Pomorskiego z dnia 6 lipca 2006 r. o powierzchni 0,28 ha. Przedmiotem ochrony jest śródpolne torfowisko przejściowe.

Użytek ekologiczny „Żabno”

Użytek powołany Rozporządzeniem Nr 25/08 Wojewody Pomorskiego z dnia 7 listopada 2008 r. o powierzchni 2,32 ha. Celem ochrony jest zachowanie dystroficznego jeziora z otaczającym je torfowiskiem, stanowiska cennych gatunków roślin; miejsca odpoczynku i żerowania ptaków wodno-błotnych i miejsca rozrodu płazów.

Użytek ekologiczny „Sopieszyńska Młaka”

Użytek powołany Rozporządzeniem Nr 25/08 Wojewody Pomorskiego z dnia 7 listopada 2008 r. o powierzchni 2,55 ha. Celem ochrony jest zachowanie torfowiska niskiego z charakterystyczną roślinnością, miejsca odpoczynku i żerowania ptaków wodno-błotnych i miejsca rozrodu płazów.

Użytek ekologiczny „Borowe Oczko”

Użytek powołany Rozporządzeniem Nr 25/08 Wojewody Pomorskiego z dnia 7 listopada 2008 r. o powierzchni 6,6 ha. Celem ochrony jest zachowanie torfowiska przejściowego, stanowiska cennych gatunków roślin, lęgowisk oraz miejsc odpoczynku i żerowania rzadkich i chronionych gatunków ptaków wodno-błotnych oraz miejsc rozrodu płazów.

Pomniki przyrody

W granicach gminy występują 63 pomniki przyrody. Wśród nich znajdują się drzewa tworzące aleje pomnikową (Gościcino), pojedyncze drzewa (dominujące gatunki: dąb szypułkowy, lipa drobnolistna, buk zwyczajny) oraz głazy narzutowe.

6.12. Dziedzictwo kulturowe

Zestawienie wszystkich obiektów, które zostały objęte ochroną konserwatorską na podstawie ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. Dz. U. z 2024 poz. 1292 ze zm.) przedstawia poniższa tabela.

Lp	Miejscowość	Obiekt	Nr w rejestrze
1	Gościcino	– zespół domów robotniczych (11 obiektów)	1046 z 28.12.1983
2	Góra	– układ ruralistyczny wsi Góra Pomorska, – kościół parafialny p.w. Św. Mateusza Apostoła wraz terenem działki.	1091 z 10.06.1985 1757 z 09.05.2005

Źródło: Rejestr zabytków nieruchomych woj. pomorskiego, stan na dzień 15 listopada 2024 r.

W gminie Wejherowo znajdują się obiekty zabytkowe wpisane do gminnej ewidencji zabytków. Są to zabytki architektury i budownictwa, w tym zespoły i obiekty o lokalnych walorach historycznych. Są to przede wszystkim domy mieszkalne i budynki gospodarcze. Liczba obiektów wpisanych do gminnej ewidencji zabytków wynosi 155 obiektów.

W granicach gminy Wejherowo zewidencjonowano następujące cmentarze:

- Biała – dz. nr 284, po lewej stronie drogi Sopieszyno-Wejherowo, cmentarz wojenny – mogiła „Biała”;
- Bolszewo, ul. Szkolna, cmentarz ewangelicki,
- Góra, ul. Słowiańska/Szkolna, cmentarz przydworski, ob. teren pocmentarny,
- Góra, ul. Wiejska, cmentarz,
- Kniewo, ul. Leśna, cmentarz poewangelicki,
- Łężyce, cmentarz wojskowy,Piaśnica Wielka, cmentarz pomordowanych mieszkańców pomorza,
- Zamostne, ul. Wejherowska, cmentarz ewangelicki.

Zgodnie z art. 3 pkt. 4 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. Dz. U. z 2024 poz. 1292, ze zm.) zabytek archeologiczny, to zabytek nieruchomy, będący powierzchniową, podziemną lub podwodną pozostałością egzystencji i działalności człowieka, złożoną z nawarstwień kulturowych i znajdujących się w nich wytworów bądź ich śladów lub zabytek ruchomy, będący tym wytworem.

W gminie Wejherowo występują stanowiska archeologiczne objęte wpisem do gminnej ewidencji zabytków. Stanowisk archeologicznych jest 144. Jak dotąd 4 stanowiska o własnej formie terenowej wpisano do rejestru zabytków:

- grodzisko wczesnośredniowieczne w obrębie Gowino - wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-52 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 04.12.1968 r. (dawny nr rej. zab. 30/A);
- cmentarzysko kurhanowe w obrębie Gowino - wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-72 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 29.05.1969 r. (dawny nr rej. zab. 49/A);
- grodzisko wczesnośredniowieczne w obrębie Gniewowo - wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-162 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 23.12.1970 r. (dawny nr rej. zab. 124/A);

- grodzisko średniowieczne w obrębie Warszkowo (znane też pod nazwą Orle) - wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-308 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 08.12.1972 r. (dawny nr rej. zab.250/A).

Ponadto, na obszarze gminy Wejherowo znajduje się osiem stanowisk płaskich (bez własnej formy terenowej) wpisanych do rejestru zabytków:

- cmentarzysko grobów skrzynkowych z wczesnej epoki żelaza w obrębie Zbychowo - wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-230 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 22.11.1971 r. (dawny nr rej. zab. 175/A);
- cmentarzysko grobów skrzynkowych z wczesnej epoki żelaza w obrębie Sopieszyno - wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-231 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 15.12.1971 r. (dawny nr rej. zab. 176/A);
- cmentarzysko grobów skrzynkowych z wczesnej epoki żelaza w obrębie Kąpino – wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-243 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 17.12.1971 r. (dawny nr rej. zab. 199/A);
- cmentarzysko grobów skrzynkowych z wczesnej epoki żelaza w obrębie Łężyce - wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-283 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 05.12.1972 r. (dawny nr rej. zab. 225/A);
- cmentarzysko grobów skrzynkowych z wczesnej epoki żelaza w obrębie Ustarbowo - wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-439 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 14.12.1978 r. (dawny nr rej. zab. 361/A);
- cmentarzysko grobów skrzynkowych z wczesnej epoki żelaza w obrębie Gościcino – wpisane do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-472 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 29.12.1983 r. (dawny nr rej. zab. 388/A);
- osada wielokulturowa w obrębie Orle - wpisana do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-473 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 29.12.1983 r. (dawny nr rej. zab. 389/A);
- osada wielokulturowa w obrębie Orle - wpisana do rejestru zabytków archeologicznych województwa pomorskiego pod nr C-474 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku z dnia 29.12.1983 r. (dawny nr rej. zab. 390/A.

Pod pojęciem dobra kultury współczesnej należy rozumieć niebędące zabytkami dobra kultury, takie jak pomniki, miejsca pamięci, budynki, ich wnętrza i detale, zespoły budynków, założenia urbanistyczne i krajobrazowe, będące uznanym dorobkiem współcześnie żyjących pokoleń, jeżeli cechuje je wysoka wartość artystyczna lub historyczna. Wśród dóbr kultury współczesnej obszaru gminy Wejherowo, wyróżnić można m.in.:

- Pomnik Ofiar Piaśnicy,
- Cmentarz – Miejsce Pamięci w Piaśnicy.

OCENA ODDZIAŁYWANIA PROJEKTU PLANU OGÓLNEGO

7. Ocena rozwiązań funkcjonalno-przestrzennych i innych ustaleń projektu Planu ogólnego

7.1. Cel opracowania projektu Planu ogólnego

Potrzeba opracowania planu ogólnego gminy Wejherowo wynika ze zmiany ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw, gdzie w sposób istotny został zmieniony dotychczasowy stan prawy w zakresie planowania i zagospodarowania przestrzennego. Rolę obecnie obowiązującego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Wejherowo przejmie plan ogólny gminy, który będzie aktem prawa miejscowego. Na terenie gminy Wejherowo obowiązuje studium z 25 października 2023 r. (Uchwała nr LX/672/2023 Rady Gminy Wejherowo z dnia 25 października 2023 w sprawie uchwalenia Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Wejherowo). Zasadnym jest, by gminy uchwaliły plan ogólny do końca 2025 r., kiedy to przestanie obowiązywać dokument studium. Wobec powyższego celem możliwości przystąpienia do prac związanych ze sporządzeniem planu ogólnego, podjęcie uchwały jest zasadne.

Ponadto, dokument ten należy dostosować do zmieniającej się sytuacji społeczno-gospodarczej, procesów demograficznych oraz zamierzeń inwestycyjnych. Jednocześnie ustalenia Planu ogólnego wymagają aktualizacji wynikających ze zmian w obowiązujących przepisach prawa, m.in. w:

- ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1130, ze zm.);
- ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (t.j. Dz.U. 2024 r. poz. 82);
- ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. 2024 r. poz. 54, ze zm.);
- ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1087 ze zm.);
- ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1478 ze zm.);
- ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1587, ze zm.);
- ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1290);
- ustawie z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 317).

Zmiany te dotyczą przede wszystkim uwzględnienia obszarów specjalnej ochrony, problematyki odnawialnych źródeł energii czy ochrony przeciwpowodziowej.

Zgodnie z ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustalenia Planu ogólnego gminy są wiążące przy sporządzaniu planów miejscowych, a ponadto sam dokument stanowi akt prawa miejscowego i jest podstawą do wydawania w zgodności z nim decyzji o warunkach zabudowy i decyzji lokalizacji inwestycji celu publicznego.

W celu określenia całościowych uwarunkowań na terenie gminy Wejherowo oraz zapewnienia kompleksowych rozwiązań funkcjonalno-przestrzennych, planem ogólnym została objęta cała gmina Wejherowo w granicach administracyjnych. Plan ogólny będzie zawierał ustalenia dotyczące funkcji terenów dopuszczalnych do wyznaczenia w dokumentach niższego szczebla, jak i ramowe ustalenia dotyczące kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu, z którymi dokumenty te będą musiały zachowywać zgodność. Dodatkowo w planie ogólnym możliwe będzie wyznaczenie obszarów zabudowy śródmiejskiej, dla których będą mogły być formułowane szczególne zasady zagospodarowania dotyczące m.in. minimalnej powierzchni biologicznie czynnej czy odległości między budynkami określone w przepisach wydanych na podstawie ustawy prawo budowlane. Plan ogólny będzie także mógł zawierać

regulacje dotyczące standardów dostępności infrastruktury społecznej. Podobnie jak studium dokument ten będzie podstawą do opracowywania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, które pozwolą na określenie rozwiązań funkcjonalno-przestrzennych oraz zasad zagospodarowania i zabudowy, z uwzględnieniem walorów krajobrazowych, wymogów ładu przestrzennego i ochrony środowiska. Pozwoli również na sformułowanie w mpzp docelowych układów powiązań komunikacyjnych oraz uzbrojenia terenów w elementy infrastruktury technicznej, a także na określenie ewentualnych terenów publicznych i szczegółowych zasad ich ochrony.

7.2. Ustalenia projektu Planu ogólnego

W ww. projekcie Planu ogólnego wyznaczono następujące strefy planistyczne:

SW – strefa wielofunkcyjna z zabudową mieszkaniową wielorodzinną,
SJ – strefa wielofunkcyjna z zabudową mieszkaniową jednorodzinną,
SZ – strefa wielofunkcyjna z zabudową zagrodową,
SU – strefa usługowa,
SH – strefa handlu wielkopowierzchniowego,
SP – strefa gospodarcza,
SR – strefa produkcji rolniczej,
SI – strefa infrastrukturalna,
SN – strefa zieleni i rekreacji,
SC – strefa cmentarzy,
SG – strefa górnictwa,
SO – strefa otwarta,
SK – strefa komunikacyjna,

Przesłanką do wyznaczenia ww. stref planistycznych było istniejące zagospodarowanie gminy, w tym lokalne uwarunkowania oraz dotychczasowa polityka przestrzenna. Znaczna część obszarów zurbanizowanych położonych na terenie gminy, pokryta jest miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego. Wyznaczone w planie ogólnym strefy planistyczne w dużej mierze odzwierciedlają przeznaczenie terenów ustalone w planach miejscowych. Wyznaczając nowoprojektowane tereny przeznaczone pod zabudowę, dla których nie obowiązują plany miejscowe, kierowano się w szczególności zasadą sąsiedztwa oraz lokalnymi możliwościami i uwarunkowaniami.

Wizualizacja stref planistycznych została przedstawiona na załączniku nr 1 do uzasadnienia. W załączniku nr 2 natomiast dodatkowo wskazano istniejące uwarunkowania, stanowiące nieodłączną część uzasadnienia, a także ewentualne projektowane elementy infrastrukturalne i komunikacyjne mogące mieć wpływ na dalsze zagospodarowanie gminy. Szczegółowe informacje dotyczące możliwości zagospodarowania poszczególnych stref uwidocznione zostały w załącznikach nr 3 i 4 do uzasadnienia.

Celem wskazania terenów wyłączonych z zabudowy jest ochrona przed zabudową przede wszystkim istniejącego potencjału przyrodniczego oraz powstrzymanie urbanizacji na terenach zieleni.

Biorąc pod uwagę uwarunkowania przyrodnicze istniejące na przedmiotowym terenie, określone w rozdziale 5. i 6. niniejszej prognozy, do najważniejszych przesłanek projektu Planu ogólnego należy stworzenie optymalnego rozwiązania funkcjonalno-przestrzennego.

W miejscowych planach należy określić dokładne parametry dotyczące powierzchni działek, powierzchni terenu biologicznie czynnej i powierzchni zabudowy, intensywności zabudowy, zasad

podziału terenów na działki oraz parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy, w tym wysokości budynków adekwatnie do istniejących warunków przestrzennych.

Ponadto ustalono przestrzeganie zasad ochrony obiektów i obszarów objętych ochroną na podstawie przepisów szczególnych. Obszary cenne przyrodniczo objęte formami ochrony przyrody (zgodnie z ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody) to:

- Obszar Specjalnej Ochrony ptaków PLB220007 „Puszcza Darżlubska”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220102 „Bezlist koło Gniewowa”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220016 „Biała”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220019 „Orle”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220020 „Pełcznica”,
- Obszar chronionego krajobrazu Puszczy Darżlubskiej,
- Obszar chronionego krajobrazu Pradoliny Redy-Łeby,
- Trójmiejski Park Krajobrazowy wraz z otuliną,
- rezerwat przyrody „Gałęźna Góra”,
- rezerwat przyrody „Pełcznica”,
- rezerwat przyrody „Cisowa” wraz z otuliną,
- rezerwat przyrody „Lewice”,
- rezerwat przyrody „Bór Borowo” wraz z otuliną,
- rezerwat przyrody „Dolina Zagórskiej Strugi” wraz z otuliną,
- użytki ekologiczne: „Łąka nad Zagórską Strugą”, „Migowe Wzgórze”, „Kępiński Moczar”, „Pryśniewska Łąka”, „Migowa Łąka”, „Nowiński Moczar”, „Szuwary Jeziora Wyspowskiego”, „Wyspowska Łąka”, „Miętowe Bagienko”, „Żabno”, „Sopieszyńska Młaka”, „Borowe Oczko”,
- pomniki przyrody.

Na terenie gminy występują także korytarze ekologiczne rangi subregionalnej i lokalnej oraz płat ekologiczny Darżlubski o randze regionalnej wyznaczone w „Studium korytarzy ekologicznych w województwie pomorskim”.

Występowanie na obszarze gminy form ochrony, a w szczególności obszarów Natura 2000, określa możliwości inwestycyjne, ograniczając sposób zagospodarowania przestrzeni w obrębie ich granic. Ograniczenia te wynikają z przepisów odrębnych.

Na obszarach Natura 2000 (zgodnie z art. 33. Ust. 1 ustawy o ochronie przyrody) zabrania się osobno lub w połączeniu z innymi działaniami, znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000, w tym w szczególności:

- pogarszać stan siedlisk przyrodniczych lub siedlisk gatunków roślin i zwierząt, dla których ochrony wyznaczono obszar Natura 2000;
- wpływać negatywnie na gatunki, dla których został wyznaczony obszar Natura 2000;
- pogarszać integralność obszaru Natura 2000 lub jego powiązania z innymi obszarami chronionymi.

Dla obszaru Natura 2000 Puszcza Darżlubska PLB220007 wyznaczono plan zadań ochronnych Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 9 maja 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Puszcza Darżlubska PLB220007, zmieniona Zarządzeniem RDOŚ w Gdańsku z dnia 18 lutego 2016 r oraz Zarządzeniem RDOŚ w Gdańsku z dnia 21 kwietnia 2022 r.

W dokumencie wyznaczono cele działań ochronnych na tym obszarze. Dla Włochatki *Aegolius funereus* Utrzymanie populacji gatunku na poziomie 7 par - dopuszczając okresowe znaczne spadki liczebności związane z charakterystycznymi dla włochatki silnymi jej fluktuacjami oraz utrzymanie warunków umożliwiających występowanie populacji lęgowej i jej żerowisk poprzez utrzymanie powierzchni drzewostanów w wieku powyżej 80 lat na 39% powierzchni leśnej zalesionej całego obszaru. Dla Muchołówki małej *Ficedula parva* Utrzymanie populacji na poziomie 157 par (314 osobników) dopuszczając okresowe spadki liczebności związane z biologią gatunku oraz utrzymanie warunków umożliwiających występowanie populacji lęgowej i żerowisk poprzez stopniową poprawę stanu tychże siedlisk.

Dla obszaru Natura 2000 Bezlist koło Gniewowa PLH220102 wyznaczono plan zadań ochronnych Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 22 listopada 2021 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Bezlist koło Gniewowa PLH220102.

Zagrożeniem dla siedliska 9110 Kwaśne buczyny (LuzuloFagenion) i 1386 Bezlist okrywowy Buxbaumia viridis), będących przedmiotem ochrony jest:

- Wycinka lasu - Użytkowanie gospodarcze lasów (zarówno w ostatnich latach, jak i w minionych dziesięcioleciach) negatywnie wpływa na strukturę i funkcję siedliska 9110 Kwaśne buczyny (LuzuloFagenion), w szczególności wiek drzewostanu oraz bardzo małe zasoby martwego drewna, a także negatywnie wpływa na strukturę siedliska bezlistu okrywowego Buxbaumia viridis powodując m.in. nadmierne nasłonecznienie, a w efekcie również przesuszenie podłoża.
- Usuwanie martwych i umierających drzew - Zasoby martwego drewna, w tym martwego drewna wielkowymiarowego, są bardzo niewielkie, m.in. ze względu na usuwanie przeważającej części tego substratu pochodzącego z naturalnego opadu oraz w związku z niepozostawieniem martwego drewna w trakcie pozyskania drewna. Usuwanie martwego drewna i nie pozostawianie drzew do naturalnego rozpadu powoduje występowanie skrajnie małych zasobów martwego drewna, które jest podstawowym i optymalnym substratem dla bezlistu okrywowego Buxbaumia viridis.
- Inne rodzaje praktyk leśnych - W efekcie przeprowadzonych prac gospodarczych, struktura pionowa drzewostanu charakteryzuje się bardzo dużymi zaburzeniami – obecne są jedynie pojedyncze, bardzo stare drzewa, podrost i podszyt są bardzo nieliczne, brak jest osobników w średnim wieku. Uproszczona struktura wiekowa drzewostanu na fragmencie stanowiska (w wydzieleniu 166b, Nadleśnictwo Gdańsk, obręb Gniewowo, leśnictwo Marianowo), a w mniejszym stopniu również w granicach pozostałych wydzieleń leśnych) w znacznym stopniu utrudnia zapewnienie ciągłości depozycji martwego drewna, podstawowego substratu dla bezlistu okrywowego Buxbaumia viridis.
- Odnawianie lasu po wycince (drzewa rodzime) - Stanowiska PLH220102_9110_1 (Nadleśnictwo Gdańsk, obręb Gniewowo, leśnictwo Marianowo, fragment wydzielenia 166b) i PLH220102_9110_2 (Nadleśnictwo Gdańsk, obręb Gniewowo, leśnictwo Marianowo, fragment wydzielenia 166b) jeszcze kilka lat temu stanowiły jeden zwarty płat, jednak na skutek prowadzonej gospodarki leśnej (wycięcia drzewostanu i wprowadzenia w miejsce drzewostanów bukowych monokultur sosnowych oraz dużych zasobów modrzewia europejskiego Larix europaea) zostały pofragmentowane, a siedlisko zmniejszyło swoją pierwotną powierzchnię. Zagrożenie tylko dla siedliska 9110 Kwaśne buczyny (LuzuloFagenion).

Do działań ochronnych dla siedliska 9110 Kwaśne buczyny (LuzuloFagenion) wskazano: prowadzenie ekstensywnej gospodarki leśnej z zastosowaniem rębni V jednostkowej (użytkowanie posztuczne), przy obligatoryjnym, równoczesnym wdrożeniu wszystkich zasad szczegółowo określonych w przedmiotowym dokumencie; utworzenie ostoi ksylobiontów oraz monitoring stanu ochrony siedliska zgodnie z metodyką PMŚ w 5 i 10 roku obowiązywania PZO.

Do działań ochronnych dla siedliska 1386 Bezlist okrywowy Buxbaumia viridis wskazano: prowadzenie ekstensywnej gospodarki leśnej z zastosowaniem rębni V jednostkowej (użytkowanie posztuczne), przy obligatoryjnym, równoczesnym wdrożeniu wszystkich zasad szczegółowo określonych w przedmiotowym dokumencie; utworzenie ostoi ksylobiontów oraz kontynuacje poszukiwań sporofitów Buxbaumia viridis dwukrotnie w trakcie obowiązywania PZO, w równych odstępach czasu. W trakcie każdego cyklu, badania prowadzić jesienią (od początku listopada do końca grudnia) oraz kontynuować wiosną (od połowy marca do połowy maja).

Plan zadań ochronnych wskazał zmiany do wyegzekwowania w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Wejherowo, tj. wprowadzenie informacji o występowaniu na terenie gminy obszaru Natura 2000 Bezlist koło Gniewowa PLH220102 w treści studium oraz na załączniku graficznym, a także określenie na jego terenie zasad gospodarowania nie powodujących znacząco negatywnego oddziaływania na przedmioty ochrony obszaru Natura 2000. W wyniku zmian w prawie planowania przestrzennego dokument studium zastąpiony będzie przez niniejszy plan ogólny, który uwzględni przedstawione w PZO wskazania.

Dla obszaru Natura 2000 „Biała" PLH220016 wyznaczono plan zadań ochronnych Zarządzeniem nr 27/2012 RDOŚ w Gdańsku z dnia 28 września 2012 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Biała PLH220016 zmienione Zarządzeniem nr 3/2013 RDOŚ w Gdańsku z dnia 13 lutego 2013 r.

Dla siedliska 3160-1 Naturalne dystroficzne zbiorniki wodne wskazano, że istniejącym zagrożeniem jest wędkarstwo (niszczenie strefy brzegowej i zmiana trofii zbiornika), dla siedliska 7140-1 Torfowiska przejściowe i trzęsawiska na niżu - gospodarka leśna (cięcia rębne w bezpośrednim sąsiedztwie siedliska, w pasie 50 m. Dla siedliska 9110-1 Kwaśna buczyna niżowa do istniejących zagrożeń zalicza się:

- gospodarka leśna (gospodarczy typ drzewostanu niezgodny z wymogami zespołów naturalnych, wprowadzanie gatunków obcych geograficznie i ekologicznie do drzewostanu, prace leśne powodujące ekspansję gatunków obcych w runie, w tym zabiegi wiążące się z prześwietleniem drzewostanu, zakładanie zrębów, czasowy ubytek powierzchni starodrzewi),
- usuwanie martwych i zamierających drzew prowadzące do zubożenia struktury,
- drogi, szosy (zanieczyszczenia wynikające z eksploatacji i utrzymywania przyległych ciągów dróg).

Dla siedliska 9130-1 Żyzna buczyna niżowa zagrożeniem jest:

- gospodarka leśna (gospodarczy typ drzewostanu niezgodny z wymogami zespołów naturalnych; jednolity, uproszczony gospodarczy typ drzewostanu, wprowadzanie gatunków obcych geograficznie i ekologicznie do drzewostanu, prace leśne powodujące ekspansję gatunków obcych w runie, w tym zabiegi wiążące się z prześwietleniem drzewostanu, zakładanie zrębów, niszczenie gatunków chronionych poprzez prace poza szlakami zrywkowymi, czasowy ubytek powierzchni starodrzewi),
- usuwanie martwych i zamierających drzew prowadzące do zubożenia struktury;
- inwazja gatunku obcego (obecność i potencjalne rozprzestrzenianie się niecierpka drobnokwiatowego prowadzące do zubożenia walorów szaty roślinnej i obniżenia wartości

parametru „inwazyjne gatunki obce w podszycie i runie”, wpływającego na ocenę stanu siedliska);
- pozbywanie się odpadów z gospodarstw domowych (miejscowe zaśmiecanie wzdłuż ścieżek);
- drogi, szosy (zanieczyszczenia wynikające z eksploatacji i utrzymywania przyległych ciągów dróg).

Dla siedliska 9160-1 Grąd subatlantycki do zagrożeń zalicza się:
- gospodarka leśna (wprowadzanie buka przy próbach eliminacji graba; gospodarczy typ drzewostanu niezgodny z wymogami zespołów naturalnych; jednolity, uproszczony gospodarczy typ drzewostanu; wprowadzanie gatunków obcych geograficznie i ekologicznie do drzewostanu; prace leśne powodujące ekspansję gatunków obcych w runie, w tym zabiegi wiążące się z prześwietleniem drzewostanu, zakładanie zrębów);
- usuwanie martwych i zamierających drzew prowadzące do zubożenia struktury;
- inwazja gatunku (obecność i potencjalne rozprzestrzenianie się niecierpka drobnokwiatowego, prowadzące do zubożenia walorów szaty roślinnej i obniżenia wartości wskaźnika „inwazyjne gatunki obce w podszycie i runie”, wpływającego na ocenę stanu siedliska);
- pozbywanie się odpadów z gospodarstw domowych (miejscowe zaśmiecanie wzdłuż ścieżek);
- drogi, szosy (zanieczyszczenia wynikające z eksploatacji i utrzymywania przyległych ciągów dróg).

Dla siedliska 9190-1 Acydofilny pomorski las brzozowo-dębowy do zagrożeń należy gospodarka leśna (sztuczne odnowienia sosną; gospodarczy typ drzewostanu niezgodny z wymogami zespołów naturalnych, jednolity, uproszczony, gospodarczy typ drzewostanu; wprowadzanie gatunków obcych geograficznie i ekologicznie do drzewostanu, prace leśne powodujące ekspansję gatunków obcych w runie, w tym zabiegi wiążące się z prześwietleniem drzewostanu, zakładanie zrębów) oraz usuwanie martwych i zamierających drzew prowadzące do zubożenia struktury.

Dla siedliska 91D0-1 Brzezina bagienna zagrożeniem jest gospodarka leśna (zaburzenia hydrologiczne i troficzne spowodowane pracami leśnymi, potencjalne użytkowanie rębne na powierzchni siedliska, przygotowanie gleby i sztuczne odnowienia); usuwanie martwych i zamierających drzew prowadzące do zubożenia struktury; drogi, szosy (zanieczyszczenia wynikające z eksploatacji i utrzymywania przyległych ciągów dróg.

Dla siedliska 91D0-2 Bór sosnowy bagienny wśród zagrożeń wskazano: gospodarkę leśną (cięcia rębne w sąsiedztwie siedliska, w pasie do 50 m powodujące zaburzenia hydrologiczne i troficzne, potencjalne użytkowanie rębne na powierzchni siedliska; przygotowanie gleby i sztuczne odnowienia) oraz usuwanie martwych i zamierających drzew prowadzące do zubożenia struktury.

Dla siedliska 91D0-3 Łęg olszowo-jesionowy do zagrożeń zaliczono: gospodarkę leśną (cięcia rębne w sąsiedztwie siedliska, w pasie do 50 m powodujące zaburzenia hydrologiczne i troficzne; wprowadzanie gatunków obcych geograficznie i ekologicznie do drzewostanów bezpośrednio przyległych; potencjalne użytkowanie rębne na powierzchni siedliska; przygotowanie gleby i sztuczne odnowienia); usuwanie martwych i zamierających drzew prowadzące do zubożenia struktury; pozbywanie się odpadów z gospodarstw domowych (miejscowe zaśmiecanie wzdłuż dróg); drogi, szosy (zanieczyszczenia wynikające z eksploatacji i utrzymywania przyległych ciągów dróg).

Dla siedliska 91E0-5 Podgórski łęg jesionowy do zagrożeń należy: gospodarka leśna (wprowadzanie gatunków obcych geograficznie i ekologicznie; potencjalne cięcia rębne w sąsiedztwie siedliska, w pasie do 50 m powodujące zaburzenia hydrologiczne i troficzne; użytkowanie rębne na powierzchni siedliska; przygotowanie gleby i sztuczne odnowienia); usuwanie martwych i zamierających drzew prowadzące do zubożenia struktury; pozbywanie się odpadów z gospodarstw domowych (miejscowe zaśmiecanie

wzdłuż dróg); drogi, szosy (zanieczyszczenia wynikające z eksploatacji i utrzymywania przyległych ciągów dróg.

Dla gatunku Bezlist okrywkowy zagrożeniem jest usuwanie martwych i zamierających drzew prowadzące do zubożenia struktury i ograniczenia potencjalnych siedlisk (miejsc zasiedlenia).
W Zarządzeniu RDOŚ w Gdańsku wskazano także zmiany do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Dla obszaru Natura 2000 „Orle" PLH220019 ustanowiono plan zadań ochronnych Zarządzeniem nr 34/2013 RDOŚ w Gdańsku z dnia 19 września 2013 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Orle PLH220019 zmienione Zarządzenie RDOŚ w Gdańsku z dnia 4 lipca 2016 r. oraz zmienione Zarządzeniem RDOŚ w Gdańsku z dnia 24 sierpnia 2022 r. W nowym zarządzeniu zostały określone następujące cele działań ochronnych.

Dla siedliska 7230 Górskie i nizinne torfowiska zasadowe o charakterze młak, turzycowisk i mechowisk:

- Utrzymanie powierzchni siedliska 36,11 ha z uwzględnieniem naturalnych procesów;
- utrzymanie wskaźnika „gatunki charakterystyczne" na właściwym poziomie (FV), tj. powyżej 8 gatunków charakterystycznych lub pokrycie gatunków charakterystycznych na transekcie powyżej 50%;
- utrzymanie wskaźnika „pokrycie i struktura gatunkowa mchów" na właściwym poziomie (FV), tj. całkowite pokrycie mchów - ponad 50%, mchy brunatne zajmują łącznie ponad 70% całkowitej powierzchni zajmowanej przez wszystkie gatunki mchów, na co najmniej 1 stanowisku oraz utrzymanie lub poprawa ze stanu niezadowalającego (U1), tj. całkowite pokrycie mchów w przedziale 20-50%, mchy brunatne zajmują powierzchnię od 20 do 70% całkowitej powierzchni zajmowanej przez wszystkie gatunki mchów, na jednym stanowisku;
- utrzymanie wskaźnika „gatunki ekspansywne roślin zielnych" co najmniej na niezadowalającym poziomie (U1), tj. zajmują do 5% powierzchni;
- poprawa wskaźnika „ekspansja krzewów i podrostu drzew" ze stanu niezadowalającego (U1), tj. udział mniejszy niż 15% do stanu właściwego (FV), tj. brak lub pojedyncze;
- utrzymanie wskaźnika „stopień uwodnienia" na niezadowalającym poziomie (U1), tj. poziom wody mierzony w piezometrze – 2-10 cm powyżej lub 10-20 cm poniżej powierzchni torfowiska;
- utrzymanie wskaźnika „pozyskanie torfu" na właściwym poziomie (FV), tj. brak pozyskiwania torfu;
- utrzymanie wskaźnika „gatunki obce inwazyjne" na właściwym poziomie (FV), tj. brak.

Dla siedliska 6216 Haczykowiec błyszczący (*Hamatocaulis vernicosus*):

- Utrzymanie wskaźnika „powierzchnie darni" na właściwym poziomie (FV), tj. >10m2 ;
- utrzymanie wskaźnika „stan zdrowotny" na właściwym poziomie (FV), tj. brak stwierdzonych chorób, pasożytów, uszkodzeń mechanicznych;
- utrzymanie wskaźnika „powierzchnia potencjalnego siedliska" na niezadowalającym poziomie (U1), tj. mała- kilkukrotnie przewyższająca zajęte siedlisko;
- utrzymanie wskaźnika „powierzchnia zajętego siedliska" na niezadowalającym poziomie (U1), tj. mała 0,2-1 a;
- poprawa oceny wskaźnika „zwarcie runi lub runa" ze złej (U2), tj. bardzo duże, > 70% do stanu niezadowalającego (U1), tj. duże, 40-70%;
- utrzymanie wskaźnika „uwodnienie terenu (wilgotność podłoża)" na niezadowalającym poziomie (U1), tj. widoczne symptomy przesuszenia-średnie (woda pojawia się pod uciskiem stopy);

- utrzymanie wskaźnika „gatunki ekspansywne” na co najmniej niezadowalającym poziomie (U1), tj. słabo ekspansywne, do 20% powierzchni siedliska;
- utrzymanie wskaźnika „gatunki obce inwazyjne” na obecnym, właściwym poziomie (FV), tj. brak.

Dla siedliska 1903 Lipiennik Loesela (*Liparis loeselii*):

- Poprawa wskaźnika „liczebność osobników” z niezadowalającego poziomu (U1), tj. 30-100 do właściwego (FV), tj. >100,
- utrzymanie wskaźnika „struktura populacji” na co najmniej obecnym, niezadowalającym poziomie (U1), tj. pojedyncze osobniki juwenilne,
- utrzymanie wskaźnika „stan zdrowotny” na właściwym poziomie (FV), tj. brak uszkodzeń,
- utrzymanie wskaźnika „stopień zarośnięcia siedliska przez roślinność drzewiastą i krzewiastą” na niezadowalającym poziomie (U1), tj. 25-50% lub poprawa do stanu właściwego (FV), tj. <25%,
- utrzymanie wskaźnika „grubość wojłoku” na niezadowalającym poziomie (U1), tj. 5-10 cm,
- utrzymanie wskaźnika „stopień uwodnienia podłoża” na niezadowalającym poziomie (U1), tj. średnie.

Dla obszaru Natura 2000 „Pełcznica” ustalono plan zadań ochronnych Zarządzeniem RDOŚ w Gdańsku z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Pełcznica PLH220020.

W Zarządzeniu tym wskazano istniejące zagrożenia dla siedliska 3110 Jeziora lobeliowe (Wygoda i Pałsznik), do których zaliczono:

- odnawianie lasu po rębniach poprzez wprowadzanie gatunków obcych ekologicznie i geograficznie, głównie iglastych, powodujących zakwaszający wpływ w zlewniach bezpośrednich obu jezior oraz w konsekwencji wydzielanie się posuszu świerkowego;
- nielegalne wędkowanie, związane z nim naruszanie struktury ichtiofauny oraz wydeptywanie obrzeży;
- sporty i różne formy czynnego wypoczynku, uprawiane w plenerze;
- wydeptywanie, nadmierne użytkowanie jezior, wykorzystywanych do rekreacji (nad Jeziorem Wygoda funkcjonują dwie niewielkie dzikie plaże oraz miejsce na torfowisku przy jego południowym brzegu dogodne do wykonywania skoków do wody; nad Jeziorem Pałsznik znajduje się jedna dzika plaża – w miejscach tych wydeptywana jest roślinność, zarówno lądowa, jak i wodna);
- inne spowodowane przez człowieka zmiany stosunków wodnych - dopływ wód bogatych w substancje humusowe do jezior i przylegających do nich torfowisk, rowami melioracyjnymi z odwadnianych śródleśnych torfowisk oraz borów i lasów bagiennych.

Dla siedliska 7110 Torfowiska wysokie z roślinnością torfotwórczą (żywe) jako istniejące zagrożenie wskazano spowodowane przez człowieka zmiany stosunków wodnych - do torfowiska przy południowym brzegu jeziora Pałsznik dochodzi rów melioracyjny odwadniający bór bagienny w oddz. 198 g 2) ; torfowisko w oddz. 159 m jest odwadniane rowem do Jeziora Pałsznik.

Natomiast dla siedliska 91110 Kwaśne buczyny istniejącymi zagrożeniami są:

- wprowadzanie gatunków obcych geograficznie i ekologicznie powyżej 10% udziału;
- ujednolicanie struktury wiekowej i przestrzennej drzewostanu;
- niszczenie zrywką drewna znacznych powierzchni runa leśnego;
- usuwanie martwych i zamierających drzew.

Istniejącymi zagrożeniami dla siedliska 91D0 Bory bagienne i lasy jest:

- odwadnianie z powodu rowów melioracyjnych odwadniających płaty. Dotyczy płatów oddz. 198 g, 213 j, 160 a, brzeziny bagiennej w oddz. 160 g;
- elementy gospodarki leśnej niedostosowane do wymogów ochrony siedliska - gospodarka bez uwzględnienia potrzeb siedliska, ujednolicanie struktury drzewostanu, usuwanie starych i zamierających drzew, wprowadzanie gatunków obcych geograficznie i ekologicznie. Dotyczy płatu w oddz. 214 h;
- konserwacja i rozbudowa sieci melioracyjnej.

Do działań ochronnych dla siedliska 3110 Jeziora lobeliowe, 7110 Torfowiska wysokie z roślinnością torfotwórczą (żywe), 7150 Obniżenia na podłożu torfowym z roślinnością ze związku Rhynchosporion wskazano m. in. ograniczenie penetracji siedliska poprzez: wyznaczenie i oznaczenie dróg udostępnionych do ruchu pieszego i rowerowego, ustawienie tablic informacyjno – edukacyjnych, ustawienie drewnianych przegród (tzw. pachołków), uniemożliwiających dojazd nad jeziora Pałsznik i Wygoda; opcjonalnie możliwe wykorzystanie do tego celu np. pozostałości rębnych, dostosowanie gospodarki przestrzennej w zlewni do wymogów ochrony siedliska, poprzez utrzymanie obecnego przeznaczenia i intensywności zagospodarowania istniejących zabudowań.

Na Obszarze Chronionego Krajobrazu Puszczy Darżlubskiej obowiązuje aktualnie Uchwała Nr 746/LIX/23 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 27 listopada 2023 r. w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Puszczy Darżlubskiej. Ustalono w niej następujące działania w zakresie czynnej ochrony ekosystemów leśnych istotne z punktu widzenia Planu Ogólnego:

- utrzymaniu spójności przestrzennej i trwałości ekosystemów leśnych – poprzez ograniczanie ich fragmentacji i nieprzeznaczanie gruntów leśnych na cele nieleśne, zwłaszcza w obrębie strefy krawędziowej Kępy Puckiej,
- zachowaniu i odtwarzaniu leśnych korytarzy ekologicznych poprzez utrzymanie ich łączności i spójności przestrzennej,
- wzmocnieniu działań zapobiegających nielegalnym wycinkom i nielegalnemu pozyskiwaniu surowca drzewnego, niszczeniu ściółki, runa i podszytu leśnego, kłusownictwu, a także działań w zakresie prowadzenia zabiegów pielęgnacyjnych i hodowlanych,
- pozostawianiu drzew o charakterze pomnikowym, przestojów, drzew dziuplastych, części drzew obumarłych, aż do całkowitego ich rozkładu;
- zachowaniu i utrzymywaniu w stanie zbliżonym do naturalnego istniejących śródleśnych cieków, mokradeł, polan i torfowisk,
- udostępnianiu lasów do celów: rekreacyjnych, krajoznawczych i edukacyjnych, w oparciu o istniejące szlaki turystyczne i ścieżki edukacyjno-przyrodnicze, wyposażone w elementy infrastruktury turystycznej i edukacyjne,
- wyznaczaniu oraz podejmowaniu działań adekwatnych dla lasów o zwiększonej funkcji społecznej.

Wskazano także działania w zakresie czynnej ochrony ekosystemów lądowych. Z punktu widzenia Planu Ogólnego istotne jest szczególnie:

- zachowaniu rolniczego charakteru użytkowania terenu w śródleśnych enklawach poprzez ograniczenie zmian użytkowania gruntów na cele nierolnicze,
- zachowaniu w stanie naturalnym torfowisk, bagien i innych terenów podmokłych oraz oczek wodnych poprzez zabiegi małej retencji – stabilizujące stosunki wodne, ochronę przed sukcesją roślinności i zmianą użytkowania oraz zachowaniu ekotonów brzegowych,

- zachowaniu trwałych użytków zielonych – w tym zbiorowisk łąk poprzez stosowanie odpowiednich zabiegów agrotechnicznych, ochronę przed zmianą użytkowania i zmianą stosunków wodnych,
- ochronie zieleni wiejskiej i kształtowaniu zróżnicowanego krajobrazu rolniczego poprzez ochronę istniejących kęp i pasów zadrzewień, szpalerów i alei wzdłuż ciągów drogowych oraz formowanie nowych zadrzewień śródpolnych i przydrożnych,
- zachowaniu i odtwarzaniu korytarzy ekologicznych.

W zakresie czynnej ochrony ekosystemów wodnych wskazano m. in.:

- zachowaniu i odtwarzaniu korytarzy ekologicznych opartych o ekosystemy wodne, poprzez utrzymanie ich łączności i spójności przestrzennej, zwłaszcza wzdłuż korytarza ekologicznego regionalnego – Pradoliny Redy-Łeby, a także subregionalnych – doliny Czarnej Wody i doliny Gizdepki,
- zachowaniu i ochronie ekosystemów wód powierzchniowych wraz z ich ekotonami brzegowymi, poprzez niezmienianie stosunków wodnych, utrzymanie pasów zieleni, zakrzewień i zadrzewień oraz uregulowanie gospodarki wodno-ściekowej,
- odtwarzaniu i tworzeniu, tam gdzie jest to jeszcze możliwe, stref buforowych wokół zbiorników wodnych w postaci pasów zadrzewień i zakrzewień oraz trwałych użytków zielonych, celem ograniczenia spływu substancji biogennych i zwiększenia bioróżnorodności,
- zwiększaniu małej retencji wodnej uwzględniającej lokalne obniżenia terenu oraz odtwarzaniu (w miarę możliwości technicznych i finansowych) siedlisk hydrogenicznych o dużych zdolnościach retencyjnych.

Na Obszarze wprowadzono strefy funkcjonalne: A - zwaną rdzeniową (obszar o wysokich walorach krajobrazowo-przyrodniczych o wiodącej funkcji ochronnej) i B - zwaną rozwojową (obszar o ograniczonej liczbie zakazów o wiodącej funkcji użytkowej). Na terenie całego Obszaru (strefa A i B) obowiązują następujące zakazy:

- zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu oraz tarlisk, złożonej ikry, z wyjątkiem amatorskiego połowu ryb oraz wykonywania czynności związanych z racjonalną gospodarką rolną, leśną, rybacką i łowiecką,
- realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
- likwidowania i niszczenia zadrzewień (jeżeli nie wynikają one z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej i zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych),
  - śródpolnych - o charakterze pasmowym i obszarowym w formie kęp, pełniących funkcje powiązań ekologicznych, krajobrazowe oraz przeciwerozyjne,
  - przydrożnych
  - nadwodnych
- wydobywania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu,
- dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli służą innym celom niż ochrona przyrody lub zrównoważone wykorzystanie użytków rolnych i leśnych oraz racjonalna gospodarka wodna lub rybacka;
- likwidowania naturalnych zbiorników wodnych, starorzeczy i obszarów wodno-błotnych.

Wyłącznie na terenie strefy funkcjonalnej A Obszaru obowiązują zakazy:

- wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztormowym, przeciwpowodziowym lub przeciwosuwiskowym lub utrzymaniem, budową, odbudową, naprawą lub remontem urządzeń wodnych,
- budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości (z wyjątkiem urządzeń wodnych oraz obiektów służących prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej):
  - 50 m od linii brzegów rzek: Piaśnicy, Piaśnicy I,
  - 50 m od linii brzegu naturalnego zbiornika wodnego w okolicach wsi Domatówko o współrzędnych środka X 759784,41 (oś północna) i Y 447777,76 (oś wschodnia) określonych w odwzorowaniu PL1992,
  - 100 m lewostronnie od linii brzegu rzeki Redy na obszarze Gminy Miasta Redy,
  - 100 m obustronnie od linii brzegów rzeki Redy i Starego Koryta Redy na obszarze Gminy Miasta Wejherowo i Gminy Wejherowo,
  - 100 m od linii brzegów rzek: Czarnej Wody i Gizdepki ze Świńskim Rowem,
  - 100 m od linii brzegów jezior: Witalicz, Dobre, Bielawa, Głodne i Stoborowe,

Dla przytoczonych zakazów, § 6 omawianej uchwały określa odstępstwa wskazane w art. 24 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

Na Obszarze Chronionego Krajobrazu Pradoliny Redy-Łeby obowiązuje aktualnie Uchwała nr 259/XXIV/16 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 25 lipca 2016 r. w sprawie obszarów chronionego krajobrazu w województwie pomorskim. Ustalono w niej następujące działania w zakresie czynnej ochrony ekosystemów leśnych istotne z punktu widzenia planu ogólnego:

- utrzymanie spójności przestrzennej i trwałości ekosystemów leśnych poprzez ograniczanie ich fragmentacji, zwłaszcza wzdłuż korytarzy ekologicznych rangi ponadregionalnej i regionalnej oraz przeznaczania na cele nieleśne, oraz niedopuszczanie do przeeksploatowania ich zasobów;
- zwiększanie istniejącego stopnia pokrycia terenów drzewostanami, sprzyjanie tworzeniu zwartych kompleksów leśnych o racjonalnej granicy polno-leśnej, wprowadzanie zalesień w szczególności na takich terenach, gdzie z przyrodniczego i ekonomicznego punktu widzenia jest to możliwe np. korytarze ekologiczne;
- pozostawianie drzew o charakterze pomnikowym, przestojów, drzew dziuplastych, części obumarłych aż do całkowitego ich rozkładu;
- podejmowanie działań w celu ustabilizowania stosunków wodnych, w szczególności na siedliskach wilgotnych i bagiennych, (tj. w borach i brzezinach bagiennych, olsach i łęgach) przez budowę obiektów małej retencji, zgodnie z programami małej retencji województwa pomorskiego;
- wykorzystanie lasów dla celów rekreacyjno-krajoznawczych i edukacyjnych winno odbywać się w oparciu o wyznaczone szlaki turystyczne (zintegrowane i komplementarne ze szlakami turystycznymi, o których mowa w planie zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego) oraz istniejące i nowe ścieżki edukacyjno-przyrodnicze wyposażone w elementy infrastruktury turystycznej i edukacyjnej zharmonizowanej z otoczeniem;

Wskazano także działania w zakresie czynnej ochrony ekosystemów lądowych. Z punktu widzenia planu ogólnego istotne jest szczególnie:

- wprowadzanie trwałej zabudowy biologicznej – zadarniania, zakrzewiania i zalesienia – na obszarach użytków rolnych narażonych na rozwój procesów denudacyjnych i erozyjnych oraz obszarach nieużytków i zagrożonych suszą;
- maksymalne ograniczanie zmiany użytków zielonych na grunty orne;
- ochrona zieleni wiejskiej oraz kształtowanie zróżnicowanego krajobrazu rolniczego przez ochronę istniejących oraz formowanie nowych zadrzewień śródpolnych i przydrożnych;
- eliminowanie nielegalnego eksploatowania surowców mineralnych oraz rekultywacja terenów powyrobiskowych; w szczególnych przypadkach, gdy w wyrobisku ukształtowały się interesujące biocenozy wzbogacające lokalną różnorodność biologiczną, przeprowadzenie rekultywacji nie jest wskazane, zaleca się natomiast podjęcie działań ochronnych w celu ich zachowania;
- eksploatacja surowców mineralnych przede wszystkim na obszarach objętych obecnie wydobyciem, jeśli brak przeciwwskazań środowiskowych i podejmowanie wydobycia na nowych terenach tylko w sytuacjach gdzie przeciwwskazania środowiskowe nie przeważają opłacalności ekonomicznej, wynikającej z oceny oddziaływania na środowisko;
- utrzymywanie i w razie konieczności odtwarzanie lokalnych i regionalnych, nieleśnych korytarzy ekologicznych.

W zakresie czynnej ochrony ekosystemów wodnych wskazano m. in.:

- zachowanie i ochrona ekosystemów wód powierzchniowych (naturalnych i sztucznych, płynących i stojących, w tym starorzeczy) wraz z pasem roślinności okalającej;
- utrzymanie i odtwarzanie drożności biologicznej rzek jako elementów korytarzy ekologicznych poprzez zaniechanie budowy nowych piętrzeń dla celów energetycznych oraz poprzez budowę urządzeń umożliwiających wędrówkę organizmów wodnych w miejscach istniejących przegród;
- tworzenie stref buforowych wokół zbiorników wodnych w postaci pasów zadrzewień i zakrzewień oraz trwałych użytków zielonych, celem ograniczenia spływu substancji biogennych i zwiększenia bioróżnorodności biologicznej;
- zwiększanie małej retencji wodnej w ramach programu małej retencji, przy czym zbiorniki takie winny równocześnie wzbogacać różnorodność biologiczną terenu, uwzględniając starorzecza i lokalne obniżenia terenu; w miarę możliwości technicznych i finansowych zaleca się odtwarzanie funkcji obszarów źródliskowych i innych siedlisk hydrogenicznych o dużych zdolnościach retencyjnych;
- ochrona zlewni bezpośredniej jezior - w szczególności jezior lobeliowych – przed zainwestowaniem i użytkowaniem powodującym nasilenie procesów eutrofizacji.

W Uchwale tej ustalono także następujące zakazy:

- zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu oraz tarlisk, złożonej ikry, z wyjątkiem amatorskiego połowu ryb oraz wykonywania czynności związanych z racjonalną gospodarką rolną, leśną, rybacką i łowiecką;
- realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, przy czym zakaz ten nie dotyczy realizacji przedsięwzięć potencjalnie mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których organ ochrony środowiska stwierdził brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko;
- likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, jeżeli nie wynikają one z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej i zapewnienia bezpieczeństwa ruchu

drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych, przy czym zakaz ten dotyczy zadrzewień śródpolnych o charakterze pasmowym, pełniących funkcje przeciwerozyjne oraz o charakterze obszarowym w formie kęp, wyraźnie odróżniających się w krajobrazie;

- wydobywania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu;
- wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztormowym, przeciwpowodziowym lub przeciwosuwiskowym lub utrzymaniem, budową, odbudową, naprawą lub remontem urządzeń wodnych;
- dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli służą innym celom niż ochrona przyrody lub zrównoważone wykorzystanie użytków rolnych i leśnych oraz racjonalna gospodarka wodna lub rybacka;
- likwidowania naturalnych zbiorników wodnych, starorzeczy i obszarów wodno-błotnych;
- budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od: linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych, zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (z wyjątkiem urządzeń wodnych oraz obiektów służących prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej) – przy czym zakazy te nie dotyczą:
  - obszarów zwartej zabudowy miast i wsi, w granicach określonych w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin (lub w równorzędnych dokumentach planistycznych), gdzie dopuszcza się uzupełnienie zabudowy mieszkaniowej i usługowej pod warunkiem wyznaczenia nieprzekraczalnej linii zabudowy od brzegu wód, określonej poprzez połączenie istniejących budynków na przylegających działkach;
  - siedlisk rolniczych – w zakresie uzupełnienia istniejącej zabudowy o obiekty niezbędne do prowadzenia gospodarstwa rolnego, pod warunkiem nie przekraczania dotychczasowej odległości zabudowy od brzegów wód;
  - wyznaczanych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego terenów dostępu do wód publicznych w zakresie niezbędnym do pełnienia funkcji plaż, kąpielisk i przystani;
  - istniejących obiektów letniskowych, mieszkalnych i usługowych, zrealizowanych na podstawie miejscowym planów zagospodarowania przestrzennego, które utraciły moc przed dniem 1 stycznia 2004 r. – gdzie dopuszcza się modernizację istniejącego zainwestowania (rozbiórkę, odbudowę, nadbudowę poddasza użytkowego, przebudowę) w celu poprawy standardów ochrony środowiska oraz walorów estetyczno-krajobrazowych, pod warunkiem niezwiększania powierzchni zabudowy, a także nie przybliżania zabudowy do brzegów wód.

Wyżej wymienione odstępstwa obowiązują, jeśli w trakcie postępowania strona wykaże brak niekorzystnego wpływu planowanej inwestycji na chronione w danym obszarze ekosystemy i krajobraz.

Ponadto wyżej wymieniony zakaz nie dotyczy także: lokalizowania użytkowych obiektów małej architektury służących rekreacji codziennej i utrzymaniu porządku, lokalizowanych nad wodami publicznymi, ogólnodostępnych obiektów służących turystyce wodnej, w postaci urządzeń o charakterze technicznym oraz obiektów służących obsłudze przystani żeglarskich o maksymalnej łącznej powierzchni zabudowy 120 m² (sanitariaty, umywalnie, aneks kuchenny, pralnie, biuro bosmanatu, magazyn na sprzęt ratunkowy i żeglarski), obiektów służących obsłudze przystani kajakowych o maksymalnej łącznej

powierzchni zabudowy 80 m² (sanitariaty, umywalnie, biuro obsługi przystani, magazyn na sprzęt ratunkowy i kajakowy, zmywalnie, aneks kuchenny) - z wyłączeniem kubaturowych obiektów noclegowych i gastronomicznych.

Na obszarze Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego obowiązuje Uchwała nr 143/VII/11 z dnia 27 kwietnia 2011 r. Sejmiku Województwa Pomorskiego w sprawie Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego zmieniona Uchwałą nr 263/XXIV/16.

Na terenie Parku wprowadzono następujące zakazy:

- realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 340 i Nr 84, poz. 700);
- umyślnego zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu oraz tarlisk i złożonej ikry, z wyjątkiem amatorskiego połowu ryb oraz wykonywania czynności w ramach racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej, rybackiej i łowieckiej;
- likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, jeżeli nie wynikają z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej lub zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych, przy czym zakaz dotyczy zadrzewień śródpolnych o charakterze pasmowym, pełniących funkcje przeciwerozyjne oraz o charakterze obszarowym w formie kęp, wyraźnie odróżniających się w krajobrazie;
- pozyskiwania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu;
- wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztormowym, przeciwpowodziowym lub przeciwosuwiskowym lub budową, odbudową, utrzymaniem, remontem lub naprawą urządzeń wodnych;
- dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody lub racjonalnej gospodarce rolnej, leśnej, wodnej lub rybackiej;
- budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od: a) linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych, b) zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne - z wyjątkiem obiektów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej. Zakaz ten nie dotyczy:
  - obszarów zwartej zabudowy wsi, w granicach określonych w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, gdzie dopuszcza się uzupełnianie zabudowy mieszkaniowej i usługowej, pod warunkiem wyznaczenia nieprzekraczalnej linii zabudowy od brzegów wód, określonej poprzez połączenie istniejących budynków na przylegających działkach,
  - istniejących siedlisk rolniczych - w zakresie uzupełniania istniejącej zabudowy o obiekty niezbędne do prowadzenia gospodarstwa rolnego, pod warunkiem nie przekraczania dotychczasowej linii zabudowy od brzegów wód,

- istniejących obiektów letniskowych, mieszkalnych i usługowych, zrealizowanych na podstawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, które utraciły moc przed dniem 1 stycznia 2004 r. - gdzie dopuszcza się modernizację istniejącego zainwestowania (rozbiórkę, odbudowę, nadbudowę poddasza użytkowego, przebudowę) w celu poprawy standardów ochrony środowiska oraz walorów estetyczno-krajobrazowych, pod warunkiem niezwiększania powierzchni zabudowy, a także nie przybliżania zabudowy do brzegów wód;
- budowy lub przebudowy obiektów budowlanych i urządzeń technicznych służących celom parku krajobrazowego;

– likwidowania, zasypywania i przekształcania zbiorników wodnych, starorzeczy oraz obszarów wodno-błotnych;
– wylewania gnojowicy, z wyjątkiem nawożenia własnych gruntów rolnych;
– prowadzenia chowu i hodowli zwierząt metodą bezściółkową;
– utrzymywania otwartych rowów ściekowych i zbiorników ściekowych;
– organizowania rajdów motorowych i samochodowych, przy czym zakaz nie dotyczy dróg publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 460 z późn. zm.);
– używania łodzi motorowych i innego sprzętu motorowego na otwartych zbiornikach wodnych, przy czym zakaz nie dotyczy używania łodzi o napędzie elektrycznym o mocy do 5 KM, z wyłączeniem jezior lobeliowych (Jez. Pałsznik, Jez. Wygoda, Jez. Zawiat, Jez. Bieszkowickie – gmina Wejherowo) oraz prowadzenia prac badawczo-naukowych przez jednostki naukowe w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 1620 z późn. zm.).

Dla Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego obowiązuje plan zadań ochronnych ustalony uchwałą Nr 583/XLVII/22 Sejmiku Województwa Pomorskiego z dnia 24 października 2022 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego. W dokumencie określone zostały cele ochrony przyrody oraz przyrodnicze, społeczne i gospodarcze uwarunkowania ich realizacji. Zidentyfikowane oraz określone zostały sposoby eliminacji lub ograniczania istniejących i potencjalnych zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych oraz ich skutków. Łącznie wyznaczono 63 zagrożenia, z czego dla terenu gminy Wejherowo odnoszą się m.in.:

– Wzrastająca presja rekreacyjnowypoczynkowa oddziałująca na walory przyrodnicze i krajobrazowe Parku, skutkująca niszczeniem gleb i naturalnej rzeźby terenu, niszczeniem roślinności powodujące wzrost natężenia erozji wodnej i wietrznej,
– Zmiany reżimów hydrologicznych cieków spowodowane przekształceniami form użytkowania gruntów w ich zlewniach, skutkujące spadkiem wielkości przepływu lub jego zanik w okresach suszy oraz wzrost częstotliwości i zakresu kulminacji przepływów w okresach intensywnych opadów, spływ piasku i zanieczyszczeń z kanalizacji burzowych,
– Zmniejszanie się udziału użytków rolnych w strukturze użytkowania gruntów spowodowane ich zabudową i zagospodarowaniem na cele nierolnicze, skutkujące utratą bioróżnorodności przestrzeni rolniczej, zanikiem rzadkich i zagrożonych gatunków roślin, zwierząt i grzybów.

Dla rezerwatu „Gałęźna Góra” ustanowiono plan ochrony Zarządzeniem Nr 19/2012 RDOŚ W Gdańsku z dnia 30 lipca 2012 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Gałęźna Góra” zmienione Zarządzeniem RDOŚ z dnia 1 czerwca 2014 r oraz Zarządzeniem RDOŚ w Gdańsku z dnia 12 lipca 2022 r. W nowym zarządzeniu określone zostały następujące cele ochrony:

Dla 9110 Kwaśne buczyny (*Luzulo-Fagetum*):

- Utrzymanie powierzchni 22,61 ha;
- utrzymanie wskaźnika „charakterystyczna kombinacja florystyczna" na właściwym poziomie (FV), tj. typowa, właściwa dla siedliska przyrodniczego, z uwzględnieniem specyfiki regionalnej i zróżnicowania fitosocjologicznego (kombinacja typowa dla kwaśnej buczyny);
- utrzymanie wskaźnika „ekspansywne gatunki rodzime w runie" na właściwym poziomie (FV), tj. brak gatunków ekspansywnych lub pojedyncze okazy gatunków nitrofilnych w runie;
- utrzymanie wskaźnika „wiek drzewostanu" na właściwym poziomie (FV), tj. > 10% udział drzew starszych niż 100 lat;
- utrzymanie wskaźnika „naturalne odnowienia drzewostanu" na właściwym poziomie (FV), tj. obecne, wypełniające dogodne do odnowienia miejsca.

Dla 9130 Żyzne buczyny (*Dentario glandulosae Fagenion, Galio odorati-Fagenion*):

- Utrzymanie powierzchni 7,3 ha;
- utrzymanie wskaźnika „charakterystyczna kombinacja florystyczna" na właściwym poziomie (FV), tj. typowa, właściwa dla siedliska przyrodniczego z uwzględnieniem specyfiki regionalnej i lokalnej (kombinacja typowa dla żyznej buczyny);
- utrzymanie wskaźnika „inwazyjne gatunki obce w podszycie i runie" na właściwym poziomie (FV), tj. brak;
- utrzymanie wskaźnika „wiek drzewostanu" na właściwym poziomie (FV), tj. > 10 % udziału drzew starszych niż 100 lat;
- utrzymanie wskaźnika „naturalne odnowienia drzewostanu" na właściwym poziomie (FV), tj. obecne, wypełniające dogodne do odnowienia miejsca;
- poprawa wskaźnika „gatunki obce w drzewostanie" ze stanu złego (U2) tj.>15% lub spontanicznie odnawiające się niezależnie od udziału do poziomu co najmniej niezadowalającego (U1), tj. udział powierzchniowy między 5 - 15% i nie odnawiające się.

Dla 9160 Grąd subatlantycki (*StellarioCarpinetum*):

- Utrzymanie powierzchni 0,83 ha;
- utrzymanie wskaźnika „charakterystyczna kombinacja florystyczna runa" na niezadowalającym poziomie (U1), tj. zniekształcona w stosunku do typowej dla siedliska w regionie (stwierdzono skład gatunkowy runa charakterystyczny dla siedliska, lecz w większości płatów zubożony);
- utrzymanie wskaźnika „gatunki dominujące w poszczególnych warstwach fitocenozy" na właściwym poziomie (FV), tj. we wszystkich warstwach dominują gatunki typowe dla siedliska, przy czym zachowane są naturalne stosunki ilościowe;
- utrzymanie wskaźnika „udział w drzewostanie gatunków liściastych (bez wczesnosukcesyjnych)" na niezadowalającym poziomie (U1), tj. 50-90%;
- utrzymanie wskaźnika „udział graba" na niezadowalającym poziomie (U1), tj. < 10% w drzewostanie;
- utrzymanie wskaźnika „udział gatunków wczesnosukcesyjnych w drzewostanie" na właściwym poziomie (FV), tj. < 1% i nie odnawiające się;
- poprawa wskaźnika „martwe drewno leżące lub stojące > 3 m długości i > 50 cm grubości" do właściwego poziomu (FV), tj. > 5 szt./ha;
- utrzymanie wskaźnika „naturalne odnowienie drzewostanu" na właściwym poziomie (FV), tj. obfite z udziałem graba;
- utrzymanie wskaźnika „zniszczenia runa i gleby związane z pozyskaniem drewna" na właściwym poziomie (FV), tj. brak.

Dla 91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albofragilis, Populetum albae, Alnenion glutinoso-incanae*) i olsy źródliskowe:

- Utrzymanie powierzchni 3,18 ha;
- utrzymanie wskaźnika „gatunki charakterystyczne" na właściwym poziomie (FV), tj. kombinacja florystyczna typowa dla łęgu;
- utrzymanie wskaźnika „gatunki dominujące" na właściwym poziomie (FV), tj. we wszystkich warstwach dominują gatunki typowe dla siedliska, przy czym są naturalne stosunki ilościowe (nie ma dominacji facjalnej);
- utrzymanie wskaźnika „gatunki obce geograficznie w drzewostanie" na właściwym poziomie (FV), tj.< 1 % i nie odnawiające się;
- utrzymanie wskaźnika „inwazyjne gatunki obce w podszycie i runie" na właściwym poziomie (FV), tj. obecny najwyżej 1 gatunek, nieliczny- sporadyczny;
- utrzymanie wskaźnika „ekspansywne gatunki rodzime (apofity) w runie" na właściwym poziomie (FV), tj. nie bardzo silnie ekspansywne;
- utrzymanie wskaźnika „reżim wodny" na właściwym poziomie (FV), tj. dynamika zalewów i przewodnienie podłoża normalne z punktu widzenia odpowiedniego ekosystemu/zbiorowiska roślinnego.

Dla rezerwatu „Pełcznica" określono działania ochronne na rzecz rezerwatu Zarządzeniem RDOŚ w Gdańsku z dnia 26 września 2016 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Pełcznica". Określono w nim ustalenia do Studium (obecnie planu ogólnego), tj. w pasie co najmniej 300 m od granic rezerwatu zachować istniejące tereny leśne, wykluczyć rozbudowę i odbudowę istniejącej zabudowy nad jeziorem Wygoda oraz wprowadzanie nowej zabudowy i nowych liniowych elementów infrastruktury w odległości co najmniej 300 m od granic rezerwatu, nie lokalizować miejsc postojowych i parkingów w strefie 300 m od granicy rezerwatu oraz w zlewniach powierzchniowych jezior: Pałsznik, Wygoda i Krypko wykluczyć działania, które mogą wpłynąć negatywnie na ich bilans wodny lub pogorszyć jakość wód.

Do istniejących zagrożeń rezerwatu zaliczono: postępujący proces humizacji jezior lobeliowych na skutek dopływu do jezior wód bogatych w substancje humusowe z odwadnianych torfowisk i borów bagiennych; negatywny, zakwaszający wpływ na wody jezior lobeliowych nasadzeń drzew szpilkowych zlokalizowanych w zlewni powierzchniowej jezior; zniekształcenie struktury gatunkowej fitocenoz leśnych na skutek obecności gatunków iglastych obcych geograficznie i siedliskowo; odwadnianie borów bagiennych; antropopresja: mechaniczne niszczenie roślinności i obrzeży jezior i litoralu oraz torfowisk na skutek rekreacyjnego użytkowania jezior (nielegalne plaże, miejsca wypoczynku, wędkowanie), płoszenie zwierząt, zaśmiecanie terenu oraz nielegalne składowanie odpadów.

Jako działanie ochronne wskazano: zahamowanie dopływu substancji humusowych z torfowisk do jezior; eliminację gatunków iglastych na korzyść gatunków liściastych z wtórnych drzewostanów szpilkowych na siedlisku kwaśnej buczyny; ograniczanie antropopresji; ocenę populacji najcenniejszych gatunków flory i fauny i ocenę właściwości fizyko-chemicznych wody jezior lobeliowych.

Na terenie rezerwatu „Cisowa" obowiązuje plan ochrony ustalony Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 8 października 2024 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Cisowa". W planie zidentyfikowane zostały m.in. takie zagrożenia jak: Obecność przepustu pod drogą przy północnej granicy rezerwatu ograniczającego przepływ wody Cisowskiej Strugi, powstawanie rozlewisk (zbiornika retencyjnego), gromadzenie się materii spływającej

z górnej części zlewni i zboczy doliny, znaczna antropopresja (penetracja poza wyznaczonym szlakiem, wydeptywanie ścieżek i poboczy dróg, wchodzenie do rezerwatu z psami bez uwięzi, zbiór grzybów, zbiór fragmentów zamierających drzew - na ogniska, pozostawianie odpadów) powodująca niszczenie roślinności, zmiany struktury gatunkowej flory (zanikanie rzadkich gatunków, wnikanie gatunków ruderalnych, rozprzestrzenianie gatunków inwazyjnych) i fitocenoz, hałas, płoszenie zwierzą; lokalizacja przedsięwzięć dysharmonijnych krajobrazowo w rezerwacie4) lub w jego sąsiedztwie.

Działaniami ochronnymi na terenie gminy Wejherowo będą:

- ocena występowania gatunków inwazyjnych,
- ograniczenie antropopresji wynikającej z ruchu pieszego i przejazdów na rowerach crossowych, motocyklach, quadach itp.,
- usuwanie odpadów,
- monitoring ilości i jakości wód Cisowskiej Strug,
- ograniczenie wpływu prac remontowych dróg leśnych na rezerwat,
- monitorowanie zagrożeń i wartości przyrodniczych rezerwatu.

Na obszarze rezerwatu obowiązują także zadania ochronne określone w Zarządzeniu Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 21 października 2020 roku w sprawie ustanowieni zadań ochronnych dla rezerwatu przyrody „Cisowa". Obecnie istniejącymi zagrożeniami na terenie rezerwatu są: antropopresja – wydeptywanie, rozjeżdżanie motorami dróg i terenu poza drogami, niszczenie roślinności, zawlekanie gatunków roślin obcych dla flory rezerwatu, płoszenie zwierząt, zaśmiecanie; wyznaczanie nowych szlaków turystycznych, poza szlakiem wyznaczonym przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska: wzmożona antropopresja, mnogość różnego oznakowania niezwiązanego z ochroną przyrody.

Jako działanie ochronne w granicach gminy Wejherowo wskazano: utrzymanie/uzupełnienie tablic informujących o formie ochrony oraz zakazach obowiązujących na terenie rezerwatu, usuwanie inwazyjnych gatunków roślin, sprzątanie odpadów.

Na terenie rezerwatu „Lewice" obowiązuje plan ochrony ustalony Zarządzeniem Nr 26/2012 RDOŚ w Gdańsku z dnia 28 września 2012 r. zmienione Zarządzeniem RDOŚ w Gdańsku z dnia 1 czerwca 2016 r. oraz zmienione Zarządzeniem RDOŚ w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2023 r. W Zarządzeniu ustalono, by nie lokalizować w strefie do 200 m od granic rezerwatu nowych liniowych elementów infrastruktury, z wyjątkiem inwestycji liniowych celu publicznego o znaczeniu lokalnym, oraz innych przedsięwzięć mogących negatywnie wpłynąć na przedmiot ochrony rezerwatu oraz obszaru Natura 2000 Biała PLH22001.

Wśród istniejących zagrożeń dla rezerwatu „Lewice" wskazano: zarastanie otwartych powierzchni torfowiska przez gatunki drzewiaste, planowane zmiany w sposobie użytkowania terenu na zachód od rezerwatu Lewice w zlewni bezpośredniej torfowiska prowadzące do zaburzenia warunków wodnych, wzrostu antropopresji, zmiany alimentacji, wzrostu eutrofizacji, obecność świerka, jako czynnika zniekształcającego fitocenozy i powodującego degradację siedliska, ruch turystyczny powodujący wydeptywanie roślinności oraz zaśmiecanie terenu rezerwatu, głównie wzdłuż istniejącej sieci dróg i ścieżek oraz wzdłuż zachodniego brzegu lasu. Do działań ochronnych zaliczono: stopniowe eliminowanie świerka z wszystkich warstw drzewostanów, remont i konserwacja infrastruktury turystycznej w tym drewnianej kładki prowadzącej na torfowisko w miarę aktualnych potrzeb oraz ograniczanie antropopresji (poprzez sprzątanie rezerwatu).

Na terenie rezerwatu „Bór Borowo” nie obwiązuje aktualnie plan zadań ochronnych oraz nie zostały wyznaczone zadania ochronne. Natomiast zgodnie z zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 19 marca 2025 r. w sprawie uznania za rezerwat przyrody "Bór Borowo", celem ochrony rezerwatu jest zachowanie mozaiki ekosystemów: borów i brzezin bagiennych, mszarów przejściowo- i wysokotorfowiskowych oraz otaczających je lasów bukowych wraz z ich bogactwem biocenotycznym. Ponadto w celu zabezpieczenia rezerwatu przed zagrożeniami zewnętrznymi wyznaczono otulinę rezerwatu o powierzchni 33,25 ha.

Na terenie rezerwatu „Dolina Zagórskiej Strugi” nie obowiązuje aktualnie plan zadań ochronnych oraz nie zostały wyznaczone zadania ochronne. Natomiast zgodnie z zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 20 października 2025 r. w sprawie uznania za rezerwat przyrody "Dolina Zagórskiej Strugi" celem ochrony rezerwatu jest zachowanie fragmentu doliny Zagórskiej Strugi: rzeki, obszarów źródliskowych, lasów łęgowych i łąk na dnie doliny oraz lasów bukowych i grądowych na jej zboczach, a także wybitnych walorów krajobrazowych doliny rzecznej. Ponadto w celu zabezpieczenia rezerwatu przed zagrożeniami zewnętrznymi wyznaczono otulinę rezerwatu o powierzchni 127,59 ha.

Dla użytków ekologicznych znajdujących w granicy gminy ustalono zasady ochrony:

- Uchwałą nr XVI/191/2012 Rady Gminy Wejherowo z dnia 21 marca 2012 r. w sprawie ustanowienia użytku ekologicznego „Łąka nad Zagórską Strugą”,
- Uchwałą Nr XVI/190/2012 Rady Gminy Wejherowo z dnia 21 marca 2012 r. w sprawie ustanowienia użytku ekologicznego „Migowe Wzgórza”,
- Zarządzeniem Nr 183/2000 Wojewody Pomorskiego z dnia 28 listopada 2000 r. sprawie uznania niektórych obszarów za użytki ekologiczne: „Kępiński Moczar”, „Pryśniewska Łąka”, „Migowa Łąka”,
- Rozporządzeniem Nr 49/06 Wojewody Pomorskiego z 6 lipca 2006 r. w sprawie ustanowienia użytków ekologicznych: „Nowiński Moczar”, „Szuwary Jeziora Wyspowskiego”, „Wyspowska Łąka”, „Miętowe Bagienko”,
- Rozporządzeniem Nr 25/08 Wojewody Pomorskiego z dnia 7 listopada 2008 r. w sprawie ustanowienia użytków ekologicznych: „Żabno”, „Sopieszyńska Młaka”, „Borowe Oczko”.

W stosunku do pomników przyrody obowiązują następujące zakazy:

- wycinania, niszczenia, uszkadzania lub przekształcania obiektu,
- zrywania pączków kwiatów, owoców, liści,
- uszkadzania i zanieczyszczania gleby,
- zanieczyszczania, zaśmiecania obiektu i terenu wokół niego,
- wzniecania ognia w pobliżu drzewa,
- umieszczania tablic i innych znaków, z wyjątkiem przewidzianych ustawą o ochronie przyrody,
- dokonywania zmian stosunków wodnych.

W projekcie Planu ogólnego przyjęte ustalenia są niezbędne dla odpowiedniej ochrony środowiska i jego zasobów. Ustalenia te obejmują m.in.:

a) W zakresie zagospodarowania mas ziemnych, warunki zgody na zmianę ukształtowania terenu lub jej zakaz będą ustalane szczegółowo w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Ponadto zaleca się, by zagospodarowanie mas ziemnych pochodzących z wykopów o dopuszczalnej zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie lub w ziemi na działce

inwestorskiej, poprzez wykorzystanie ich do kształtowania terenów zieleni towarzyszącej inwestycjom, z możliwością usuwania ich także poza obszar inwestycji, zgodnie z przepisami odrębnymi.

b) W zagospodarowaniu terenów należy uwzględnić obszar o znacznych zasobach wód podziemnych w obrębie piętra trzeciorzędowego i czwartorzędowego. Należy dążyć do ochrony jakości wód podziemnych i powierzchniowych poprzez zmniejszenie obciążeń i wyeliminowanie zrzutów zanieczyszczeń (szczególnie substancji biogennych, organicznych i toksycznych do gruntu i wód powierzchniowych. Należy dążyć do minimalizacji oddziaływania na środowisko poprzez rozwiązanie gospodarki wodno- ściekowej m.in. poprzez stosowanie oczyszczalni przydomowych i szczelnych zbiorników bezodpływowych, jako rozwiązań tymczasowych w szczególnie uzasadnionych przypadkach. W przypadku, jeśli występują odpowiednie warunki techniczne należy podłączać obiekty do zbiorczej kanalizacji.

c) W celu ochrony jakości wód należy stosować strefy buforowe (pasy zieleni i zadrzewienia) wzdłuż cieków i brzegów zbiorników wodnych, w przypadku lokalizacji obiektów budowlanych na terenach do nich przylegających. Konieczne jest uwzględnienie w przygotowywanych rozwiązaniach zagospodarowania przestrzennego ogólnych zaleceń, wynikających z wymagań określonych nadrzędnymi przepisami, jak również dotychczas wykonanych dla tego regionu opracowań.

Ze względu na potrzebę nieograniczania infiltracji wód opadowych, powinno się przeznaczać na cele budowlane wyłącznie niezbędne fragmenty zagospodarowanych obszarów oraz stosować w miarę możliwości materiały pozwalające na infiltrację wód opadowych. Należy dążyć do kompleksowego rozwiązania odprowadzania wód opadowych z placów parkingów oraz oczyszczanie ich zgodnie z przepisami odrębnymi.

Powinno się w miarę możliwości stosować rozwiązania zmierzające do przeciwdziałania skutkom suszy poprzez zwiększenie małej retencji wodnej na zasadach przewidzianych w planach zarządzania ryzykiem powodziowym oraz przewidzianych w programach działań wynikających z planów gospodarowania wodami oraz wdrażanie proekologicznych metod retencjonowania wody. Wskazana jest dalsza dbałość o wszelkie formy naturalnej retencji wodnej, tj. torfowiska, obszary bagienne, niewielka retencja leśna, retencja glebowo-gruntowa, retencja dolin rzecznych, retencja niewielkich akwenów (stawy, oczka wodne).

d) W zakresie ochrony powietrza do zadań gminy należy zapewnienie dbałości o utrzymanie dobrej jakości powietrza atmosferycznego. Dlatego też należy dążyć do utrzymania wysokiej jakości powietrza poprzez ograniczenie emisji zanieczyszczeń np. poprzez stosowanie do celów grzewczych i technologicznych paliw charakteryzujących się najniższymi wskaźnikami emisyjnymi spalanych w urządzeniach o wysokim stopniu sprawności oraz wykorzystanie odnawialnych źródeł energii. Jednocześnie wskazane jest podjęcie działań proekologicznych z zakresu polityki transportowej np. organizacja płynnego ruchu samochodowego, popularyzacja ruchu rowerowego.

Ponadto oddziaływanie na środowisko, związane z funkcją terenu nie może powodować przekroczenia standardów jakości środowiska w zakresie emisji gazów i pyłów, hałasu oraz pól elektromagnetycznych, określonych w przepisach odrębnych, poza terenem, do którego inwestor posiada tytuł prawny.

Kształtowanie krajobrazu przyrodniczego terenów gminy Wejherowo powinno być prowadzone poprzez:

- objęcie ochroną miejsc i terenów eksponowanych, panoram i punktów widokowych przed dominacją elementów obcych, w szczególności sieci infrastruktury technicznej, tablic reklamowych, zabudowy substandardowej;
- tereny eksponowane, punkty widokowe i panoramy należy podkreślać poprzez ich włączanie w system połączeń pieszych i rowerowych;
- ograniczenie lokalizacji na całym obszarze obiektów wymagających makroniwelacji i znacznych przekształceń topografii terenu;
- obiektom kubaturowym oraz naziemnym urządzeniom infrastruktury technicznej należy nadawać formy architektoniczne, które będą harmonizować z otoczeniem;
- nowe uzbrojenie oraz ciągi komunikacyjne należy prowadzić z uwzględnieniem lokalizacji obszarów chronionych, mieszkaniowych i wypoczynkowych, na których znajdują się obiekty przeznaczone na stały pobyt ludzi oraz wymogów ochrony przyrody;
- tereny zieleni należy łączyć spójnym systemem zieleni urządzonej i krajobrazowej, celem poprawy wizerunku gminy i walorów krajobrazowych terenów zurbanizowanych.

Dodatkowo w celu kształtowania i ochrony terenów zieleni zaleca się:

- tworzenie i utrzymywanie powierzchni biologicznie czynnych w obrębie terenów zurbanizowanych w formie korytarzy zieleni;
- zachowanie ciągłości ochrony systemów terenów otwartych, parków i terenów rekreacyjnych;
- zachowanie i ochronę lokalnych korytarzy ekologicznych poprzez odpowiednie kształtowanie ich struktury przyrodniczej (wyłączanie z zadrzewień i zalesień terenów łąk i pastwisk, pozostawiając je w dotychczasowym użytkowaniu);
- zachowanie i ochronę zadrzewień śródpolnych, miedz, żywopłotów, pasm łąk, drobnych płatów roślinności bagiennej, niewielkich śródpolnych zbiorników wodnych i mokradeł stanowiących miejsca ostojowe dla zwierząt i roślin;
- w miarę możliwości przestrzennych stosowanie zasady omijania istniejących drzew przydrożnych przy projektowaniu, budowie i przebudowie dróg, po uprzedniej inwentaryzacji;
- bezwzględną ochronę drzewostanów parkowych, większych skupisk zieleni o charakterze parkowym i zabytkowych cmentarzy;
- prowadzenie regularnej odbudowy i konserwacji rowów melioracyjnych, w celu podtrzymania lub przywrócenia bogactwa flory wodnej, błotnej i zmienno-wilgotnej, łąkowo – pastwiskowej;
- stałe uzupełnianie ubytków drzewostanu na terenach objętych ochroną.
- ochrona struktur przyrodniczych i terenów biologicznie czynnych,
- zachowanie spójności i drożności sieci ekologicznej.

Plan ogólny uwzględnia także rozmieszczenie istniejących i planowanych obiektów infrastruktury społecznej, transportowej i technicznej wraz z obowiązującymi dla nich ograniczeniami w zagospodarowaniu

1) W zakresie infrastruktury społecznej plan ogólny uwzględnia istniejące obiekty infrastruktury społecznej, a także wyznacza nowe tereny, na których tego typu inwestycje mogą być realizowane,

2) W zakresie infrastruktury transportowej plan ogólny uwzględnia istniejące tereny komunikacji drogowej i kolejowej. Tereny kolejowe, a także główne trakty komunikacyjne zlokalizowane są w strefie SK. Tereny komunikacji, na etapie sporządzania planów miejscowych czy wydawania decyzji o warunkach zabudowy, mogą być realizowane we wszystkich strefach.
3) W zakresie infrastruktury technicznej plan ogólny uwzględnia istniejące obiekty infrastruktury technicznej. Część z nich znajduje się w wyodrębnionych strefach infrastruktury SI. Infrastruktura techniczna na etapie sporządzania planów miejscowych czy wydawania decyzji o warunkach zabudowy, może być realizowana we wszystkich strefach. Strefy ochronne od infrastruktury i ograniczenia z nimi związane obowiązują do czasu istnienia danej infrastruktury, zgodnie z przepisami odrębnymi.

W celu usprawnienia komunikacji na terenie gminy Wejherowo i zapewnienia dogodnych połączeń z gminami sąsiednimi, istniejący układ podstawowy gminy wskazuje się zoptymalizować m.in. poprzez:

- modernizację poszczególnych istniejących dróg w gminie;
- budowę nowych dróg w szczególności na terenach inwestycyjnych, zarówno mieszkaniowych, jak i terenach produkcyjno-magazynowych, powiązanych z istniejącym układem komunikacyjnym;
- modernizację sieci ulic lokalnych.

Dostępność komunikacyjną terenów do drogi wojewódzkiej należy zapewnić wewnętrznymi układami komunikacyjnymi połączonymi z tymi drogami poprzez drogi niższej kategorii, a w przypadku ich braku bezpośrednio z dróg wojewódzkich, za pomocą istniejących lub projektowanych zjazdów z tych dróg. Przebudowę włączeń do dróg wojewódzkich (skrzyżowań, zjazdów) realizować można jedynie na warunkach określonych przez zarządcę drogi. Przy lokalizacji nowych, bezpośrednich włączeń (skrzyżowań i zjazdów publicznych) do dróg wojewódzkich oraz przebudowie istniejących, należy uwzględnić rozwiązania techniczne pozwalające zapewnić bezpieczeństwo wszystkim uczestnikom ruchu drogowego takie jak np. rozbudowa dróg wojewódzkich o dodatkowe pasy ruchu dla relacji skrętnych (lewoskręty czy pasy włączenia i wyłączenia pojazdów), zmiana lokalizacji zjazdów przy równoczesnej likwidacji zjazdów istniejących itp. Zaleca się by w opracowywanych miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego wprowadzić rezerwację terenu przeznaczonego pod drogi wewnętrzne (KR), równoległe do pasa drogowego dróg wojewódzkich, o funkcji zbiorczo-rozprowadzającej ruch. Ze względu na funkcje dróg należy stosować dla nich normy jak dla dróg publicznych klasy dojazdowej (D).

Obsługę komunikacyjną terenów w pobliżu dróg powiatowych powinno zapewnić się poprzez sieć dróg gminnych lub wewnętrznych. Powinno się również maksymalnie ograniczyć realizacje nowych zjazdów na działki budowlane bezpośrednio z dróg powiatowych.

Ponadto w celu odpowiedniego kształtowania terenów komunikacyjnych należy uwzględniać zasady zagospodarowania terenów komunikacji dla poszczególnych rodzajów dróg, m.in.:

a) Lokalizowanie obiektów budowlanych, w tym budynków oraz zagospodarowanie terenów w sąsiedztwie dróg wojewódzkich zgodnie z art. 42 i art. 43 Ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2023 r., poz. 320 ze zm.), uwzględniając rezerwę terenu pod przyszłą budowę dróg, o której mowa w art. 35 ust. 2 i ust. 4 ww. ustawy;
b) Dla dróg powiatowych należy uwzględnić istniejące granice pasa drogowego oraz przyjmować parametry techniczne właściwe dla danej klasy drogi, zgodnie z wymogami Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (t.j. Dz. U. z 2016 r.

poz. 124); w miejscach, gdzie istniejące zagospodarowanie terenu nie pozwala ma poszerzenie drogi dopuszczalne jest zachowanie dotychczasowej szerokości drogi;

c) parametry dla dróg gminnych należy przyjmować zgodnie z rozporządzeniem Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 02.03.1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 124) jak dla dróg klasy lokalnej (L), dojazdowej (D) lub wyjątkowo klasy zbiorczej (Z) w zależności od potrzeb lokalnych;
d) lokalizowanie obiektów budowlanych, w tym budynków oraz zagospodarowanie terenów w sąsiedztwie zgodnie z przepisami odrębnymi;
e) prowadzenie infrastruktury technicznej (kanalizacja sanitarna, sieć wodociągowa, energetyczna, gazowa, itp.) niezwiązanej z funkcjonowaniem dróg należy przewidzieć poza pasem drogowym dróg wojewódzkich. Ponadto, dopuszcza się lokalizację infrastruktury technicznej w istniejącym pasie drogowym celem przejścia poprzecznego lub celem wykonania przyłącza do istniejących urządzeń;
f) włączenie nowej drogi gminnej i wewnętrznej do drogi powiatowej powinno być zaprojektowane pod kątem prostym lub zbliżonym do prostego.
g) zjazdy publiczne i indywidualne należy lokalizować poza obszarem oddziaływania skrzyżowań.

Na terenie gminy Wejherowo przewiduje się zachowanie istniejących stacji kolejowych. Zgodnie z ,,Planem zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego 2020''.

Natomiast w zakresie zaopatrzenia w wodę, docelowy pobór wody do celów bytowych powinien odbywać się z sieci wodociągowej, a w uzasadnionych przypadkach (np. brak sieci wodociągowej) z indywidualnych ujęć wody, w tym ze studni głębinowej, z uwzględnieniem przepisów odrębnych w zakresie stref ochronnych 50 m i 150 m od cmentarzy związanych z ograniczeniami w zabudowie i zagospodarowaniu terenów. Zaopatrzenie wodne do zewnętrznego gaszenia pożaru dla jednostek osadniczych, zgodnie z przepisami odrębnymi.

W zakresie odprowadzania ścieków bytowych, komunalnych i przemysłowych ochrona wód (w tym szczególnie wód głównych zbiorników wód podziemnych), która musi być realizowana przez maksymalne ograniczenie zrzutów zanieczyszczeń (przede wszystkim substancji biogennych, organicznych i toksycznych) do gruntu i do wód powierzchniowych. Planowane rozwiązania przestrzenne w zakresie gospodarki ściekowej powinny uwzględniać:

1. objęcie wszystkich możliwych obszarów zbiorczą kanalizacją sanitarną z odprowadzeniem ścieków do oczyszczalni, o ile warunki techniczne na to pozwalają,
2. dopuszczenie na obszarach przewidzianych w planie ogólnym do objęcia sanitarną kanalizacją zbiorczą, do czasu jej wybudowania, odprowadzenia ścieków do szczelnych zbiorników bezodpływowych,
3. kompleksowe rozwiązanie odprowadzania wód opadowych z ciągów komunikacyjnych, placów i parkingów oraz oczyszczenie ich zgodnie z obowiązującymi przepisami,
4. rozwiązania zmierzające do przeciwdziałania skutkom suszy poprzez zwiększanie małej retencji wodnej oraz wdrażanie proekologicznych metod retencjonowania wody.

Miejscowy plan określi sposób odprowadzenia ścieków bytowych, komunalnych i przemysłowych, który zagwarantuje ochronę gruntów przed zanieczyszczeniami. Przewiduje się, że docelowo wszystkie ścieki bytowe i komunalne odprowadzane będą do kanalizacji sanitarnej. Wyjątek będą stanowić jedynie tereny, w których warunki techniczne nie pozwalają na doprowadzenie do sieci kanalizacji sanitarnej. Do

czasu realizacji kanalizacji sanitarnej konieczne jest odprowadzanie ścieków bytowych i komunalnych do przydomowych i przyzakładowych oczyszczalni lub do zbiorników bezodpływowych. Przy czym nie powinno dopuszczać się odprowadzania ścieków bytowych dla nowych terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej do szczelnych zbiorników bezodpływowych. Przewiduje się, że ścieki przemysłowe odprowadzane będą do kanalizacji sanitarnej lub przydomowych i przyzakładowych oczyszczalni. Ścieki przemysłowe, które będą oczyszczane w przyzakładowych oczyszczalniach ścieków, spełniające wymagania określone w przepisach odrębnych mogą być odprowadzane do rowów melioracyjnych. Przy czym dla lepszego efektu ekologicznego powinny być w miarę możliwości i potrzeb wykorzystywane ponownie w procesie technologicznym danego zakładu. Natomiast odpady powstałe po oczyszczeniu ścieków przemysłowych powinny być wykorzystane w zakładzie np. do produkcji energii lub zagospodarowywane zgodnie z przepisami odrębnymi. W przypadku lokalizacji zakładów odprowadzających ścieki przemysłowe o zanieczyszczeniach przekraczających dopuszczalne normy dla ścieków komunalnych, należy na terenie działki inwestora wybudować podczyszczalnię ścieków przemysłowych. Dla terenów znajdujących się w strefie ochronnej obowiązują ustalenia dotyczące ograniczeń ich użytkowania i zagospodarowania.

W zakresie kanalizacji deszczowej i melioracji docelowo, dla odwodnienia ulic i placów umocnionych na terenie intensywnej zabudowy (Bolszewo, Gościcino), powinno się przewidzieć sieć kanalizacji deszczowej. Dla ulic położonych na obrzeżach i w mniejszych sołectwach, ciągów pieszo rowerowych, ulic niepublicznych, czy małych ulic dojazdowych, należy przewidzieć odwodnienie w sposób niekonwencjonalny, tj. poprzez budowę nawierzchni przepuszczalnych, rowów żwirowych lub odkrytych, czy rynsztoków przykrawężnikowych, stosownie do podłoża, zagospodarowania terenu i stosunków gruntowo-wodnych. Odprowadzenie wód opadowych i roztopowych z terenów działek budowlanych z brakiem dostępu do sieci kanalizacji sanitarnej, powinno odbywać się na własny teren nieutwardzony, do dołów chłonnych lub do zbiorników retencyjnych. Wody opadowe lub roztopowe z powierzchni wymagających zgodnie z przepisami odrębnymi podczyszczenia należy wprowadzać do sieci lub gruntu po zastosowaniu odpowiednich urządzeń lub instalacji. W celu wydłużenia czasu odpływu i ograniczenia wielkości odpływu wód opadowych roztopowych na etapie projektowania należy rozważyć systemy zbierania, oczyszczania i ponownego wykorzystania wody deszczowej wspomagającej prawidłowe funkcjonowanie systemu kanalizacji deszczowej oraz okresowo pojawiające się zjawisko suszy. Należy również brać pod uwagę możliwość infiltracji wód opadowych poprzez stosowanie wszelkiego rodzaju półprzepuszczalnych i przepuszczalnych powierzchni chłonnych oraz przez wprowadzanie urządzeń ograniczających ilość odprowadzanych wód na rzecz ewaporacji.

Jednocześnie w zakresie ograniczeń w zabudowie wynikających z przebiegu infrastruktury technicznej plan ogólny ustala, że w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego należy uwzględnić w zagospodarowaniu terenów wymagań i ograniczeń technicznych wynikających z przebiegu istniejących i projektowanych sieci infrastruktury technicznej. Przy czym dla:

1) istniejącej sieci przesyłowej gazu wysokiego ciśnienia obowiązują strefy kontrolowane o różnej szerokości w zależności od rodzaju obiektu terenowego jakiego mają dotyczyć i średnicy gazociągu. Strefę kontrolowaną należy wyznaczyć zgodnie z przepisami odrębnymi. Dla nowoprojektowanych sieci gazowych należy wyznaczyć w miejscowych planach strefy kontrolowane o szerokości zgodnej z przepisami odrębnymi oraz uwzględniać ograniczenia wynikające z tych przepisów. Na obszarze strefy kontrolowanej gazociągu obowiązują ograniczenia w zagospodarowaniu wynikające z przepisów odrębnych tj. nie należy wznosić budynków, urządzać stałych składów i magazynów,

sadzić drzew oraz nie powinna być podejmowana żadna działalność mogąca zagrozić trwałości gazociągu podczas jego eksploatacji. Obowiązkowo w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego powinno się uwzględnić strefy kontrolowane od gazociągów oraz strefy ochronne od odwiertów czynnych i zlikwidowanych, zapisywać ograniczenia w zagospodarowaniu.

Proponuje się, aby w sporządzanych planach lub zmianach miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego dotyczących terenów, na których zlokalizowane są lub mają być gazowe sieci dystrybucyjne, a w szczególności gazociągi wysokiego ciśnienia:

- planować zieleń miejską, izolacyjną, itp. o szerokości odpowiadającej ograniczeniom w budowie obiektów i w prowadzeniu działalności gospodarczej nad gazociągami,
- lub ujmować w postanowieniach miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego informacje o:
  - występujących ograniczeniach w zabudowie i zagospodarowaniu, dla właścicieli działek i zachowaniu wymaganych szerokości stref kontrolowanych dla gazociągów wysokiego, średniego i niskiego ciśnienia, zgodnie z przepisami odrębnymi;
  - ograniczeniu praw własności właścicieli gruntów w strefie kontrolowanej dla gazociągów poprzez zagwarantowanie dostępności do infrastruktury dla służb eksploatacyjnych OSD w zamian za wynagrodzenie z tytułu służebności przesyłu.

2) elektroenergetycznej sieci przesyłowej: dla napowietrznej linii elektroenergetycznej o napięciu 2x400 kV relacji Żarnowiec - Gdańsk I - Gdańsk Błonia / Żarnowiec – Gdańsk Przyjaźń – Gdańsk I. wymagany jest pas technologiczny o szerokości 60m (po 30m od osi linii w obu kierunkach w rzucie poziomym). Dla nowej infrastruktury liniowej o napięciu 400 kV wymagany jest pas technologiczny o szerokości 70m (po 35m od osi linii w obu kierunkach w rzucie poziomym). W pasie technologicznym linii występuje zakaz realizacji obiektów budowlanych przeznaczonych na stały pobyt ludzi, tj.: zakazuje się lokalizowania budynków mieszkalnych i budynków użyteczności publicznej typu szkoła, szpital, internat, żłobek, przedszkole i podobne, zakazuje się lokalizowania miejsc stałego i okresowego przebywania ludzi w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, turystyczną, rekreacyjną, odstępstwa od tej zasady może udzielić właściciel linii, na warunkach przez siebie określonych. Należy uzgadniać warunki lokalizacji wszelkich obiektów z właścicielem linii, nie wolno tworzyć hałd, nasypów w pasie technologicznym oraz sadzić pod linią roślinności wysokiej powyżej 3,0m. Teren w pasie technologicznym linii nie może być kwalifikowany jako teren przeznaczony pod zabudowę mieszkaniową lub zagrodową ani jako teren związany z działalnością gospodarczą (przesyłową) właściciela linii. Wszelkie zmiany w kwalifikacji terenu w obrębie pasa technologicznego linii w jego najbliższym sąsiedztwie powinny być zaopiniowane przez właściciela linii. Zalesienia terenów rolnych w pasie technologicznym linii mogą być przeprowadzone w uzgodnieniu z właścicielem linii, który określi maksymalną wysokość sadzonych drzew i krzewów. Lokalizacja budowli zawierających materiały niebezpieczne pożarowo, stacji paliw i stref zagrożonych wybuchem w bezpośrednim sąsiedztwie pasów technologicznych wymaga uzgodnień z właścicielem linii.
3) elektroenergetycznej sieci dystrybucyjnej - wzdłuż przebiegu istniejących i planowanych linii elektroenergetycznych będących częścią sieci dystrybucyjnej energii elektrycznej uwzględnić należy pasy technologicznej (pasy ochrony funkcyjnej) w obrębie tychże linii. Utworzenie pasów technologicznych wzdłuż linii nie powoduje wyłączenia terenu z zagospodarowania, jedynie może wprowadzać ewentualne obostrzenia. W pasach technologicznych obowiązuje w szczególności zakaz sadzenia roślinności wysokiej i o rozbudowanym systemie korzeniowym, w tym obowiązuje szerokość pasa wycinki podstawowej drzew na trasie linii wg przepisy odrębnych. Pasy technologiczne nie są

równoznaczne z pasami określanymi na potrzeby ustanawiania służebności przesyłu, które wyznacza się w oparciu o inne przepisy.

4) farm fotowoltaicznych – dopuszcza się lokalizację terenów wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii – tereny słonecznych w ramach profilu dodatkowego strefy usługowej – 17SU.

Plan ogólny uwzględnia grunty rolne klasy III. Znajdują się one w strefie otwartej SO oraz w strefie wielofunkcyjnej z zabudową jednorodzinną SJ – teren istniejącej zabudowy, a także w strefie wielofunkcyjnej z zabudową zagrodową. Ponadto zaleca się:

1. ochronę gruntów charakteryzujących się wysokimi klasami bonitacyjnymi gleb,
2. zahamowanie procesów dewastacyjnych i degradacyjnych gleb, na których prowadzone są uprawy rolne,
3. wprowadzenie zadrzewień przydrożnych i śródpolnych zapobiegające wietrznej erozji gleb,
4. regulację systemu retencji wód poprzez zastosowanie melioracji odwadniająco-nawadniającej, przy zachowaniu istniejących torfowisk i naturalnych zbiorników wodnych,
5. stosowanie odpowiednich i bezpiecznych dla środowiska zabiegów agrotechnicznych w tym promowanie rolnictwa ekologicznego,
6. sukcesywne powiększanie powierzchni gospodarstw rolnych.

Plan ogólny uwzględnia grunty leśne. Zdecydowana większość terenów leśnych zlokalizowana jest w strefie otwartej SO. Pozostałe grunty leśne, o stosunkowo niewielkiej powierzchni, przeznaczone są także w pozostałych strefach. Są to grunty, które zostały przeznaczone na cele nieleśne w obowiązujących planach miejscowych, stanowią luki w istniejącej zabudowie lub stanowią łączne zagospodarowanie z gruntami już zainwestowanymi. Zgodnie z profilem dodatkowym, w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego mogą zostać ujęte jako lasy.

Natomiast w ramach kształtowania przestrzeni leśnej proponuje się działania ukierunkowane w stronę ochrony ekosystemów leśnych zarówno przed czynnikami zewnętrznymi (w tym ochronę obrzeży lasów jako jej naturalnej osłony), jak i przed degradacją wewnętrznej struktury leśnej (m.in. poprzez wprowadzenie nowych nasadzeń na obszarach z drzewostanem silnie zdegradowanym). Przy wprowadzaniu zalesień należy dążyć do nasadzeń drzew liściastych, które charakteryzują się zwiększoną odpornością na zanieczyszczenia i większą zdolnością retencyjną. Z uwagi na walory krajobrazowe i ekologiczne, wyznaczając granicę styku rolniczej przestrzeni produkcyjnej z terenami leśnymi, powinna być przestrzegana zasada ciągłości sytemu przestrzennego lasów. Ponadto, większe areały leśnie winny być zaznaczone i powiązane z ciągami zadrzewień śródpolnych i przydrożnych. Na granicy polno-leśnej sugeruje się utrzymanie lub wyznaczenie nieoranych pasów, będących strefą przejściową (ekotonową) przyleśną. Strefa ta ma silne znaczenie dla odpowiedniego funkcjonowania niektórych organizmów żywych. Tereny lasów wykorzystywane rekreacyjnie winny być wyposażone w odpowiednią infrastrukturę, która w znacznym stopniu ograniczy nadmierną i niepotrzebną dewastację podłoża leśnego, drzewostanu i pozostałej roślinności występującej w lesie. Tym samym by zapewnić należytą ochronę gruntów leśnych koniecznym jest wyznaczenie na ich obszarze dogodnych dróg pieszych, szlaków turystyczno-rekreacyjnych oraz urządzenie i wyposażenie leśnych parkingów samochodowych jak i samych miejsc wypoczynku dla ludności. W stosunku do gruntów leśnych, w planie ogólnym nie wskazuje się znacznych obszarów wymagających zmiany tych gruntów na cele nieleśne. Należy zachować dotychczasowy sposób użytkowania terenów zieleni i lasów powiązanych funkcjonalnie z terenami lasów położonych w gminie.

W zakresie zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej ustalono dla całego obszaru Planu ogólnego szereg zapisów wynikających z występujących na tym obszarze obiektów wpisanych do rejestru zabytków, obiektów wpisanych do ewidencji zabytków i stanowisk archeologicznych.

Pozytywnie należy ocenić zapisy uściślające warunki ochrony środowiska przyrodniczego oraz kształtowania ładu przestrzennego.

7.3. Powiązanie ustaleń projektu Planu ogólnego z innymi dokumentami oraz sposób realizacji celów ochrony środowiska ustanowionych na szczeblu międzynarodowym i krajowym.

Ustawa *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* z dnia 27 marca 2003 r. nakłada obowiązek zgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z zapisami planu ogólnego gminy. Jednocześnie plan ogólny jako dokument wyrażający politykę przestrzenną na szczeblu lokalnym musi być zgodny z polityką przestrzenną prowadzoną na szczeblu wojewódzkim, a ta z krajowa polityką przestrzenną. Wzajemne powiązanie tych dokumentów zapewnia spójne i całościowe kształtowanie przestrzeni oraz umożliwia przeprowadzenie inwestycji strategicznych w skali krajowej.

Obszar gminy Wejherowo został uwzględniony w Planie zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego z 2016 r., który stanowi dokument nadrzędny w stosunku do opracowywanego Planu ogólnego. Plan zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego został uchwalony przez Sejmik Województwa Pomorskiego Uchwałą Nr 318/XXX/16 z dnia 29 grudnia 2016 r. Projekt Planu ogólnego w zakresie, który obejmuje jest dostosowany do powyższego dokumentu poprzez uwzględnienie m.in. przebiegu infrastruktury technicznej i komunikacyjnej, zapisów dotyczących dziedzictwa kulturowego, kierunków rozwoju osadnictwa.

Ważnymi dokumentami, mającymi wpływ na ochronę środowiska przyrodniczego na szczeblu gminnym są lokalne programy ochrony środowiska oraz wojewódzkie plany gospodarki odpadami. Na terenie gminy zlokalizowany jest zakład unieszkodliwiania odpadów komunalnych w Łężycach (Zakład Eko Dolina sp. z o.o.). Zakład jest jednym z najnowocześniejszych zakładów zagospodarowania odpadów w Polsce. Spełnia restrykcyjne normy unijne. Stosuje nowoczesną technologię w zakresie odzysku odpadów i ochrony środowiska. Eko Dolina Sp. z o.o została sfinansowana z udziałem środków UE - funduszu ISPA / Funduszu Spójności w kwocie 15mln Euro dotacji. To przykład pozytywnej kooperacji gmin zrzeszonych w Komunalnym Związku Gmin „Dolina Redy i Chylonki". Inwestycje poczynione w RIPOK w Łężycach spowodowały znaczną redukcję uciążliwości odorowych. Poprawa nastąpiła nie tylko w przypadku uciążliwości odorowych, ale też w zakresie poziomów jakie gmina jest zobligowana osiągnąć. Odbiorem odpadów komunalnych na terenie gminy Wejherowo oraz ich zagospodarowaniem zajmują się specjalistyczne firmy. Odpady te odbierane są jako zmieszane lub zbierane selektywnie. Mieszkańcy gminy, zgodnie z umową mogą korzystać z Punktu Selektywnej Zbiórki Odpadów Komunalnych (PSZOK) zlokalizowanego w Łężycach przy alei Parku Krajobrazowego 99, gdzie właściciele nieruchomości w ramach opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi mają możliwość oddania tzw. odpadów problemowych. Drugim Punktem Selektywnej Zbiórki Odpadów Komunalnych jest Eko Fabryka w Wejherowie przy ul. Ekologicznej 7.

Na terenie gminy Wejherowo funkcjonuje również Punkt Zbiórki Odpadów Niebezpiecznych (PZON), zlokalizowany w Bolszewie przy ul. Szkolnej 52, gdzie mieszkańcy mogą oddawać odpady niebezpieczne powstające w gospodarstwach domowych. Ponadto istnieje możliwość bezpłatnego przekazywania do PZON funkcjonujących w innych miastach i gminach zrzeszonych w ramach Komunalnego Związku Gmin „Dolina Redy i Chylonki" odpadów niebezpiecznych.

W miarę możliwości, przy podejmowaniu decyzji dotyczących zainwestowania terenu, należy preferować podmioty stosujące „czyste technologie", technologie bezodpadowe i małoodpadowe lub

zapewniające maksymalne gospodarcze wykorzystanie odpadów. Ponadto należy dążyć do modernizacji istniejących i budowy nowych punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych, zwiększenia liczby nowoczesnych instalacji do odzysku, recyklingu oraz unieszkodliwiania odpadów komunalnych w sposób inny niż składowanie odpadów oraz do rekultywacji składowisk odpadów komunalnych i likwidacji nielegalnych składowisk.

Ze względu na przynależność Polski do Unii Europejskiej, Polska zobowiązana jest do przestrzegania prawa Unii oraz brania udziału w działaniach zapobiegawczych i regulujących w zakresie ochrony środowiska. Zadania priorytetowe to przede wszystkim: przeciwdziałanie zmianom klimatu, ochrona różnorodności biologicznej, ograniczenie wpływu zanieczyszczenia na zdrowie oraz lepsze wykorzystanie zasobów naturalnych. Tworząc zapisy Planu ogólnego należy uwzględniać cele ochrony środowiska wynikające z dokumentów rangi międzynarodowej. Należą do nich m.in.:

1. dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. U. UE.L.2012.26.1);

2. dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. Urz. WE.L. 206 z 22.07.1992 r.);

3. dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/42/WE z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz. Urz. WE L 197 z 21.07.2001 r.);

4. dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz. Urz. WE L 41 z 14.02.2003 r.);

5. dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/35/WE z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającej w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG (Dz. Urz. UE L 156 z 25.06.2003 r.);

6. dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz. Urz. UE L 24 z 29.01.2008 r.).

Ponadto, są to ustalenia wynikające z szeregu konwencji międzynarodowych, a szczególnie z konferencji ONZ w Rio de Janeiro z 1992 r. zawartych w ramowej konwencji w sprawie zmian klimatu.

Zapisy powyższych przepisów zostały przede wszystkim uwzględnione w procedurze sporządzania Planu ogólnego, która wymaga opracowania prognozy oddziaływania na środowisko w ramach strategicznej oceny oddziaływania planów i programów. Niniejszy dokument dodatkowo, oprócz samego projektu planu podlega ocenie społeczeństwa i jest dostępny do wglądu w trakcie sporządzania planu, jak i po jego zakończeniu. Ponadto społeczność może składać zarówno wnioski, jak i uwagi do tego dokumentu. Prognoza zawiera opis metod analiz skutków realizacji ustaleń Planu ogólnego na środowisko oraz sposób oddziaływania jego zapisów na poszczególne komponenty środowiska. Jednocześnie integralną częścią każdego Planu ogólnego jest pisemne podsumowanie uzasadniające wybór przyjętego dokumentu w odniesieniu do rozpatrywanych rozwiązań alternatywnych oraz zawierające propozycje metod przeprowadzania monitoringu realizacji ustaleń planu i jego częstotliwość.

Innymi dokumentami rangi międzynarodowej o charakterze przestrzennym, stanowiącym podstawę do formułowania celów ochrony środowiska we wcześniej wymienionych programach krajowych są m.in.:

1. Konwencja Ramsarska o obszarach wodno- błotnych z 1971 r.,
2. Konwencja Berneńska o ochronie dzikiej fauny i flory europejskiej oraz ich siedlisk naturalnych z 1979 r.,
3. Ramowa Konwencja Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu z Rio de Janeiro, 1992 r.,
4. Konwencja o ochronie różnorodności biologicznej z Rio de Janeiro, 1992 r.,
5. Konwencja Bońska o ochronie wędrownych gatunków dzikich zwierząt, 1979 r.,
6. Ramowa Konwencja Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu z Kioto, 1997 r. wraz z Protokołem,
7. Konwencja Paryska w sprawie ochrony światowego dziedzictwa kulturowego i naturalnego, 1972 r.,
8. Porozumienie o ochronie nietoperzy w Europie EUROBATS, 1991 r.,
9. Europejska Konwencja Krajobrazowa, 2000 r.

Wśród najważniejszych celów Konwencji Ramsarskiej w projekcie mpzp i w niniejszej prognozie uwzględniono m.in. zapisy o ochronie populacji wędrownych ptaków (poprzez ogólne zapisy chroniące środowisko przyrodnicze, w tym głównie gruntowo- wodne). Spośród najważniejszych celów Konwencji Berneńskiej uwzględniono m.in. zapisy o zachowaniu europejskich gatunków dzikich zwierząt i roślin oraz ich siedlisk (poprzez ogólne zapisy chroniące środowisko przyrodnicze). Podobnie pozostawienie i zabezpieczenie obszarów przyrodniczo cennych wraz z wszelkimi zasobami (zwierzętami, roślinami) respektuje fundamentalne założenia Konwencji o ochronie różnorodności biologicznej z Rio de Janeiro oraz Konwencji Bońskiej o ochronie wędrownych gatunków dzikich zwierząt, a także zapisy Porozumienia o ochronie nietoperzy w Europie EUROBATS. Również cel Konwencji Paryskiej, tj. pobudzenie aktywności narodów do ochrony ich własnego dziedzictwa kulturowego i naturalnego, znajduje odzwierciedlenie w zapisach projektu planu. Są to m.in. zapisy o ochronie obiektów zabytkowych. Ochrona krajobrazu w gminie spełnia także założenia Europejskiej Konwencji Krajobrazowej. Uwzględniono m.in. zapisy o: prawnym uznaniu krajobrazów na podstawowy składnik otoczenia człowieka, dziedzictwo kulturalne i naturalne oraz fundament tożsamości mieszkańców; ustanowieniu procedur uczestnictwa społeczeństwa oraz władz lokalnych i regionalnych w opracowywaniu i wdrażaniu polityki krajobrazowej; uwzględnieniu krajobrazu w polityce planowania przestrzennego, kulturalnej, środowiskowej, rolnej, społecznej i gospodarczej.

Ważnym międzynarodowym dokumentem jest Strategia „Europejska Strategia Bioróżnorodności do 2030 r.”. Zapowiada ona odbudowę różnorodności biologicznej Europy z korzyścią dla ludzi, klimatu i planety. Główne cele strategii to: ustanowienie obszarów chronionych na co najmniej 30% powierzchni lądowej i 30% powierzchni morskiej Europy, odtworzenie zdegradowanych na lądzie i na morzu poprzez m.in. wzrost produkcji w systemie rolnictwa ekologicznego i zwiększenie liczby elementów krajobrazu rolniczego przyjaznych przyrodzie, zatrzymanie i odwrócenie trendu spadkowego populacji zapylaczy, zmniejszenie użycia i ryzyka związanego ze stosowaniem pestycydów o 50% do 2030 r. Cele te są przekładane na cele krajowe, tak aby każde państwo członkowskie mogło kontrolować swoje postępy `w ich realizacji. Strategia „Europa 2020” służy jako ramy odniesienia dla działań na szczeblu UE oraz na szczeblu krajowym i regionalnym.

W zakresie polityki klimatycznej obowiązuje Polityka klimatyczna Polski. Należy wspomnieć też o Strategicznym planie adaptacji dla sektorów i obszarów wrażliwych na zmiany klimatu do roku 2020 z perspektywą do roku 2030 (SPA2020). SPA2020 wpisuje się w ramową politykę Unii Europejskiej w zakresie adaptacji do zmian klimatu, której celem jest poprawa odporności państw członkowskich na

aktualne i oczekiwane zmiany klimatu, zwracając szczególną uwagę na lepsze przygotowanie do ekstremalnych zjawisk klimatycznych i pogodowych oraz redukcję kosztów społeczno-ekonomicznych z tym związanych. Ponadto 18 sierpnia 2011 r. został przyjęty przez rząd polski Narodowy Program Rozwoju Gospodarki Niskoemisyjnej (NPRGN). Do 2050 roku Polska ma znacznie ograniczyć emisję szkodliwych gazów, a także stać się krajem bardziej nowoczesnym i konkurencyjnym. Innym ważnym dokumentem o charakterze strategicznym, przenoszącym założenia i cele zawarte w tzw. Ramowej Dyrektywie Wodnej , jest „Plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Odry" . Plan ten stanowi pewnego rodzaju fundament przy podejmowaniu decyzji wpływających na stan zasobów wodnych oraz zasady gospodarowania wodami w przyszłości. W zakresie energetyki na szczeblu krajowym kierunki rozwoju energetyki odnawialnej w Polsce przedstawia natomiast „Polityka energetyczna Polski do 2030 roku". Zakłada ona m.in. poprawę efektywności energetycznej oraz rozwój wykorzystania odnawialnych źródeł energii, przy czym zwiększenie udziału odnawialnych źródeł energii w finalnym zużyciu energii ma wynieść: co najmniej 15% do 2020 roku i dalszy wzrost w latach następnych, 10% udział biopaliw transportowych oraz zwiększenie wykorzystania biopaliw II generacji do 2020 roku. Natomiast „Strategia Rozwoju Energetyki Odnawialnej" z 2001 r., wskazuje, że zwiększenie udziału energii ze źródeł odnawialnych w bilansie paliwowo-energetycznym kraju powinno wynieść 14% w 2020 r. w strukturze zużycia nośników pierwotnych.

Na poziomie krajowym strategiczne cele ochrony środowiska, oparte o prawo międzynarodowe, zawarte są w dokumentach rządowych takich jak: Polityka ekologiczna państwa 2030 – strategii rozwoju w obszarze środowiska i gospodarki wodnej.

Rolą Polityki ekologicznej państwa jest zapewnienie bezpieczeństwa ekologicznego Polski oraz wysokiej jakości życia dla wszystkich mieszkańców. Wzmacnia ona działania rządu polegające na budowie innowacyjnej gospodarki z zachowaniem zasad zrównoważonego rozwoju. Polityka ekologiczna państwa 2030 jest strategią w rozumieniu ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju. W systemie dokumentów strategicznych doprecyzowuje i operacjonalizuje Strategię na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030 r.) – SOR. Jest pierwszą przyjętą strategią z dziewięciu dokumentów równolegle opracowywanych przez poszczególne resorty, a składających się na system rozwoju kraju.

W rezultacie cel główny Polityki, tj. Rozwój potencjału środowiska na rzecz obywateli i przedsiębiorców, przeniesiono wprost z SOR. Cele szczegółowe określono w odpowiedzi na najważniejsze trendy w obszarze środowiska, w sposób umożliwiający połączenie kwestii związanych z ochroną środowiska z potrzebami gospodarczymi i społecznymi. Cele szczegółowe dotyczą zdrowia, gospodarki i klimatu. Realizacja celów środowiskowych ma być wspierana przez cele horyzontalne dotyczące edukacji ekologicznej oraz efektywności funkcjonowania instrumentów ochrony środowiska. Chodzi o rozwijanie kompetencji, umiejętności i postaw ekologicznych społeczeństwa oraz poprawę zarządzania ochroną środowiska w Polsce.

Cele szczegółowe będą realizowane przez projekty strategiczne oraz wiele zadań, które konkretyzują działania wskazane w SOR i inne działania wskazane w trakcie prac nad Polityką ekologiczną państwa 2030 (np. wynikające z międzynarodowych zobowiązań dla Polski w perspektywie do 2030 r.)[1]

W zakresie ustaleń dotyczących projektów dokumentów planistycznych, Polityka ekologiczna odnosi się m.in. do:

- zrównoważonego gospodarowania wodami, w tym zapewnienia dostępu do czystej wody dla społeczeństwa i gospodarki oraz osiągnięcie dobrego stanu wód,

[1] https://www.gov.pl/web/srodowisko/polityka-ekologiczna-państwa-2030--strategia-rozwoju-w-obszarze-srodowiska-i-gospodarki-wodnej

- likwidacji źródeł emisji zanieczyszczeń do powietrza lub istotnego zmniejszenia ich oddziaływania,
- przeciwdziałaniu zmianom klimatu,
- adaptacji do zmian klimatu oraz zarządzanie ryzykiem klęsk żywiołowych,
- ochronie gleb,
- gospodarki odpadami w kierunku gospodarki o obiegu zamkniętym,
- zarządzania zasobami dziedzictwa przyrodniczego i kulturowego, w tym ochrona i poprawa stanu różnorodności biologicznej i krajobrazu.

Projekt Planu ogólnego powiązany jest z powyższym dokumentem, m.in. poprzez wprowadzenie ustaleń dotyczących:

- ochrony gleb (zapisy m.in. o: minimalnych udziałach powierzchni biologicznie czynnych, gospodarce odpadami, konieczności dokładnego określenia w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego warunków zgody na zmianę ukształtowania terenu lub jej zakaz, zahamowaniu procesów dewastacyjnych i degradacyjnych gleb, na których prowadzone są uprawy rolne, stosowaniu odpowiednich i bezpiecznych dla środowiska zabiegów agrotechnicznych),
- zrównoważonego gospodarowania wodami (zapisy, że w celu ochrony jakości wód należy stosować strefy buforowe (pasy zieleni i zadrzewienia) wzdłuż cieków i brzegów zbiorników wodnych, w przypadku lokalizacji obiektów budowlanych na terenach do nich przylegających oraz, że należy przeciwdziałać negatywnym skutkom antropopresji, zapisy mówiące o konieczności maksymalnego ograniczenia zrzutów zanieczyszczeń (przede wszystkim substancji biogennych, organicznych i toksycznych) oraz zapisy ustalające prowadzenie gospodarki wodno-ściekowej na obszarze opracowania),
- gospodarowania odpadami (zapisy o tym, że gospodarkę odpadami należy prowadzić zgodnie z przepisami odrębnymi),
- likwidacji źródeł emisji zanieczyszczeń do powietrza lub istotnego zmniejszenia ich oddziaływania (zapisy o: dążeniu do utrzymania wysokiej jakości powietrza poprzez ograniczenie emisji zanieczyszczeń np. poprzez stosowanie do celów grzewczych i technologicznych paliw charakteryzujących się najniższymi wskaźnikami emisyjnymi spalanych w urządzeniach o wysokim stopniu sprawności oraz wykorzystanie odnawialnych źródeł energii, podjęciu działań proekologicznych, z zakresu polityki transportowej np. organizacja płynnego ruchu samochodowego, popularyzacja ruchu rowerowego),
- różnorodności biologicznej i krajobrazu (zapisy o zasadach ochrony terenów zieleni).

Opracowywany projekt Planu ogólnego musi być zgodny z obowiązującymi przepisami prawa oraz planami i programami przyjętymi w gminie. Natomiast dokumenty te, jak zostało to wyżej wspomniane, są dostosowywane do zapisów krajowych polityk i strategii opartych na standardach i przepisach wspólnotowych oraz przyjętych przez Polskę konwencjach międzynarodowych.

Analizowany projekt planu uwzględnia te zapisy poprzez poddanie go ocenie oddziaływania na środowisko, jaką jest także opracowanie prognozy oddziaływania na środowisko skutków jego ustaleń. Jednocześnie w procedurze sporządzania Planu ogólnego, jak i prognozy, zapewniony jest dostęp społeczeństwa i możliwość konsultacji obu dokumentów. Przeanalizowano również wszystkie aspekty środowiskowe, takie jak wpływ na cenne przyrodniczo tereny, które występują na terenie gminy:

- Obszar Specjalnej Ochrony Ptaków PLB220007 „Puszcza Darżlubska”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220102 „Bezlist koło Gniewowa”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220016 „Biała”,

- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220019 „Orle”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220020 „Pełcznica”,
- Obszar chronionego krajobrazu Puszczy Darżlubskiej,
- Obszar chronionego krajobrazu Pradoliny Redy- Łeby,
- Trójmiejski Park Krajobrazowy wraz z otuliną,
- Rezerwat przyrody „Gałęźna Góra”,
- Rezerwat przyrody „Pełcznica”,
- Rezerwat przyrody „Cisowa” wraz z otuliną,
- Rezerwat przyrody „Lewice”,
- Rezerwat przyrody „Bór Borowo” wraz z otuliną,
- Rezerwat przyrody „Dolina Zagórskiej Strugi” wraz z otuliną,
- Użytki ekologiczne „Łąka nad Zagórską Strugą”, „Migowe Wzgórze”, „Kępiński Moczar”, „Pryśniewska Łąka”, „Migowa Łąka”, „Nowiński Moczar”, „Szuwary Jeziora Wyspowskiego”, „Wyspowska Łąka”, „Miętowe Bagienko”, „Żabno”, ‘Sopieszyńska Młaka”, „Borowe Oczko”,
- Pomniki przyrody.

Dodatkowo w zakresie prognozy został określony monitoring realizacji ustaleń Planu ogólnego i ich wpływ na środowisko przyrodnicze. Jednocześnie określając w projekcie parametry zagospodarowania terenu i jego przeznaczenie wzięto pod uwagę możliwości przyjęcia nowej zabudowy na dany obszar oraz jego chłonność środowiskową.

Wśród najważniejszych celów koncepcji polityki przestrzennego zagospodarowania kraju w planie ogólnym i niniejszej prognozie uwzględniono m.in. zapisy o:

- zachowaniu zgodności charakteru i struktury zagospodarowania przestrzennego z cechami i walorami środowiska przyrodniczego (w projekcie planu ogólnego wyznaczono harmonijnie tereny zainwestowania),
- zachowaniu zgodności poziomu i intensywności zagospodarowania z naturalną chłonnością środowiska oraz jego odporności na degradacje (na omawianym obszarze zachowano wysoki odsetek terenów zieleni),
- powszechne i współzależne uwzględnienie uwarunkowań przyrodniczych (nie planuje się pogłębienia fragmentacji terenu drogami wysokiej kategorii),
- zahamowanie rozpraszania zabudowy, zwłaszcza na tereny o wysokich walorach krajobrazowych (nowo przewidziane tereny do zainwestowania, w tym tereny pod zabudowę, zlokalizowane są głównie w sąsiedztwie już istniejących oraz w zakresie obowiązujących mpzp).

7.4. Skutki braku realizacji ustaleń projektu Planu ogólnego

Brak udziału człowieka i nieumiejętne kształtowanie właściwych procesów ekologicznych w dłuższej perspektywie czasowej może doprowadzić na danym terenie do postępującej degradacji zarówno środowiska przyrodniczego, jak i krajobrazu. Najmniej jednak wprowadzenie funkcji, które będą wpływać na krajobraz i intensyfikować korzystnie z niego przez mieszkańców i inwestorów, również może powodować skutki negatywne dla środowiska.

Analizowany projekt Planu ogólnego gminy Wejherowo przejmie rolę obecnie obowiązującego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Wejherowo, ponadto będzie on aktem prawa miejscowego. Na terenie gminy Wejherowo obowiązuje studium z 25 października 2023 r. (Uchwała nr LX/672/2023 Rady Gminy Wejherowo z dnia 25 października 2023 w sprawie uchwalenia Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy

Wejherowo). Zasadnym jest, by gminy uchwaliły plan ogólny do końca 2025 r., kiedy to przestanie obowiązywać dokument studium. Wobec powyższego celem możliwości przystąpienia do prac związanych ze sporządzeniem planu ogólnego, podjęcie uchwały jest zasadne. Ponadto, dokument ten należy dostosować do zmieniającej się sytuacji społeczno-gospodarczej, procesów demograficznych oraz zamierzeń inwestycyjnych. Jednocześnie ustalenia Planu ogólnego wymagają aktualizacji wynikających ze zmian w obowiązujących przepisach prawa.

Ponadto należy zauważyć, że nie uchwalenie planu ogólnego przyczyni się do zahamowania rozwoju gminy. Bez planu ogólnego, a po wygaśnięciu studium co do zasady nie będzie można uchwalać nie tylko miejscowych planów, lecz także wydawać decyzji o warunkach zabudowy oraz decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego.

7.5. Istotne z punktu widzenia projektu Planu ogólnego zapisy zawarte w ustawach

Projekt Planu ogólnego zawiera istotne z punktu widzenia ochrony środowiska i krajobrazu, zapisy wynikające z ustawy *Prawo ochrony środowiska* z dnia 27 kwietnia 2001 r. zgodnie z art. 72 ww. ustawy w planach ogólnych gminy należy zapewnić warunki utrzymania równowagi przyrodniczej i racjonalną gospodarkę zasobami środowiska, m.in. poprzez:

- ustalenie programów racjonalnego wykorzystania powierzchni ziemi, w tym na terenach eksploatacji złóż kopalin i racjonalnego gospodarowania gruntami,
- uwzględnienie obszarów występowania złóż kopalin oraz obecnych i przyszłych potrzeb eksploatacji tych złóż,
- zapewnienie kompleksowego rozwiązania problemów zabudowy miast i wsi, ze szczególnym uwzględnieniem gospodarki wodnej, odprowadzania ścieków, gospodarki odpadami, systemów transportowych i komunikacji publicznej oraz urządzania i kształtowania terenów zieleni,
- uwzględnianie konieczności ochrony wód, gleby i ziemi przed zanieczyszczeniem w związku z prowadzeniem gospodarki rolnej,
- zapewnienie ochrony walorów krajobrazowych środowiska i warunków klimatycznych,
- uwzględnienie potrzeb w zakresie zapobiegania ruchom masowym ziemi i ich skutkom,
- uwzględnienie innych potrzeb w zakresie ochrony powietrza, wód, gleby, ziemi, ochrony przed hałasem, wibracjami i polami elektromagnetycznymi.

Ustawa ta wskazuje na zakres zagadnień, które należy w planie ogólnym uwzględnić, a analizowany projekt, odpowiednio do zakresu i problemów, które reguluje, spełnia warunki ustawowe.

Ustawa *Prawo ochrony środowiska* w art. 73 ust. 1 stanowi, że w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego należy uwzględnić ograniczenia wynikające z:

1) ustanowienia szczególnych form ochrony przyrody,

2) utworzenia obszarów ograniczonego użytkowania lub stref przemysłowych,

3) wyznaczenia obszarów cichych w aglomeracji oraz obszarów cichych poza aglomeracją,

4) ustalenia w trybie przepisów ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. *Prawo wodne* (Dz. U. z 2024 r., poz. 1087 ze zm.) warunków korzystania z wód regionu wodnego i zlewni oraz ustanowienia stref ochronnych ujęć wód, a także obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych.

Zgodnie z ustawą *o ochronie przyrody,* z dnia 16 kwietnia 2004 r., w Planie ogólnym musza być uwzględnione cele ochrony przyrody, wśród których do najbardziej istotnych należą:

- utrzymanie procesów ekologicznych i stabilności ekosystemów,
- zachowanie różnorodności biologicznej,
- zapewnienie ciągłości istnienia gatunków roślin, zwierząt i grzybów, wraz z ich siedliskami, poprzez ich utrzymywanie lub przywracanie do właściwego stanu ochrony,
- ochrona walorów krajobrazowych, zieleni w miastach i wsiach oraz zadrzewień,
- utrzymywanie lub przywracanie do właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych, a także pozostałych zasobów, tworów i składników przyrody.

Ochrona środowiska związana jest z różnymi dziedzinami działalności ludzkiej. Jednak pozostałe ustawy, regulujące w sposób szczegółowy zakres i zasady tej ochrony – takie jak: *Prawo łowieckie*, ustawa o *ochronie zwierząt,* ustawa *o lasach*, ustawa *o ochronie gruntów rolnych i leśnych* dotyczą w zasadzie innej problematyki, niż ta zawarta w analizowanym projekcie planu ogólnego.

7.6. Istniejące problemy ochrony środowiska istotne z punktu widzenia projektu Planu ogólnego

Część gminy Wejherowo położona jest w zasięgu cennych przyrodniczo terenów, chronionych już od wielu lat, wskutek czego, w tych rejonach gminy nie rozwijają się tereny przemysłowe. Istniejące i potencjalne problemy ochrony środowiska w gminie Wejherowo wynikają przede wszystkim z przebiegu dróg wojewódzkich oraz linii kolejowej, a także z rozwoju terenów zabudowy mieszkaniowej w sąsiedztwie terenów leśnych. Istotne jest zatem prowadzenie takiej polityki przestrzennej, która umożliwi zachowanie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku na terenach podlegających ochronie. Ponadto funkcja rolnicza w gminie wpływa na zanieczyszczenia wód powierzchniowych chemicznymi środkami nawożenia roślin.

Wśród istniejących i potencjalnych problemów ochrony środowiska w Wejherowie, które także dotyczą terenów objętych opracowaniem wymienić należy m.in.:

- zanieczyszczenia wód powierzchniowych,
- przekształcenia ziemi, związane z zabudowywaniem terenu,
- zaśmiecanie terenów leśnych i jezior,
- zanieczyszczenia komunikacyjne, pochodzące z pojazdów spalinowych (powodując m.in. degradację chemiczną gleb oraz zanieczyszczenia powietrza),
- ograniczenie naturalnej bioróżnorodności, poprzez intensyfikację zabudowy oraz wprowadzanie gatunków obcych.

Główne zagrożenia dla obszarów Natura 2000, to przede wszystkim:

<u>„Pełcznica” PLH220020</u>

- gospodarka leśna niezgodna z ekologicznym modelem,
- Silna presja rekreacyjna.

<u>„Orle” PLH220019</u>

- odwadnianie,
- potencjalna eksploatacja kredy jeziornej i torfu,
- nadmierny wypas.

<u>„Biała” PLH220016</u>

- brak tradycyjnego ekstensywnego użytkowania rolniczego,

- brak strefy buforowej między intensywnie użytkowanymi polami a murawą kserotermiczną,
- niewielkie wysypiska śmieci w płytkich nieczynnych wyrobiskach kamienia wapiennego.

Bezlist koło Gniewowa PLH220102

- gospodarka leśna – dojście do zniszczenia podłoża (murszejącego drewna),
- poszerzanie i przekształcenie poboczy leśnej drogi przy którym występuje bezlist okrywowy.

Puszcza Darżlubska PLB220007

- nieekologiczna gospodarka leśna, w tym zręby zupełne,
- zabudowa hydrotechniczna rzek i jezior,
- zabudowa letniskowa polan śródleśnych w pobliżu ostoi,
- składowiska i wylewanie ścieków,
- niedostosowanie do biologii ptaków terminy prowadzenia zabiegów rolniczych.

Opracowywany dokument odnosi się do terenów zainwestowanych i otwartych, dla których najistotniejsza jest ochrona walorów środowiskowych, poprzez zachowanie różnorodności biologicznej, ograniczenie zanieczyszczeń przenikających do gleby, wód oraz powietrza, a także niwelowanie negatywnego wpływu rozwoju zabudowy na stan środowiska przyrodniczego i krajobraz.

8. Ocena oddziaływania na komponenty środowiska i zagrożenia dla środowiska w wyniku realizacji ustaleń projektu Planu ogólnego.

8.1. Oddziaływanie na rzeźbę terenu i gleby

Na obszarze opracowania przewiduje się, że przekształceniom mogą ulec głównie tereny pod nowymi budynkami, co związane jest z ich posadowieniem i fundamentowaniem. Wszelkie tego typu przekształcenia, prowadzące do wprowadzenia nowego zainwestowania, w postaci nowych budynków i obsługującej jej infrastruktury komunikacyjnej, wiążą się z nieodwracalnym zniszczeniem powierzchni ziemi i gleby. Mogą w ten sposób powstawać nowe formy antropogeniczne, takie jak: zwałowiska, nasypy, powierzchnie niwelowane. Z tego powodu ważnymi w tym zakresie zapisami projektu planu ogólnego są wytyczne określające maksymalne powierzchnie zabudowy i minimalne powierzchnie biologicznie czynne. Pozwolą one na pozostawienie niezabudowanych obszarów o nienaruszonej powierzchni terenu i zbliżonym do naturalnego podłożu gruntowym. Ponadto prace ziemne powodują powstanie mas ziemnych, które należy w odpowiedni sposób zagospodarować, zgodnie z przepisami odrębnymi. Zasady gospodarowania masami ziemnymi określa m.in. ustawa z 14 grudnia 2012 r. o odpadach i przepisy wykonawcze wydane na jej podstawie.

8.2. Oddziaływanie na warunki podłoża

W wyniku wprowadzonego ustaleniami projektu Planu ogólnego zainwestowania, warunki podłoża na przedmiotowym obszarze mogą ulec pewnym zmianom. W miejscach wprowadzenia zabudowy i lokalizacji elementów infrastruktury technicznej i dojazdów nastąpi uszczelnienie powierzchni kosztem obszarów biologicznie czynnych. Istotną ingerencją w warunki gruntowe może być ewentualna realizacji

kondygnacji podziemnych, dlatego należy rozważyć zastrzeżenie, że ich budowa nie może doprowadzić do destabilizacji stosunków wodnych lub niekorzystnego oddziaływania na stateczność gruntów.

Pod względem warunków geologiczno-inżynieryjnych w większości obszar gminy przeznaczony pod zabudowę nie przedstawia większych trudności dla sytuowania budynków. Niemniej jednak wskazane byłoby, podczas wprowadzania nowych inwestycji, wszelkie prace zmieniające kształt terenu i wpływające na nośność gruntów poprzedzać szczegółowymi badaniami geotechnicznymi, wykonywanymi zgodnie z przepisami szczególnymi (rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. *w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych* (Dz. U. z 2012 r., poz. 463).

Na obszarze objętym prognozą przewiduje się przekształcenia powierzchni ziemi, jednak zmiany te będą miały raczej charakter lokalny i mało istotny dla szerszej skali. Niewielkiej niwelacji mogą ulec jedynie tereny, na których staną nowe budynki oraz powstaną drogi i elementy infrastruktury technicznej. Prace związane z realizacją tego typu zagospodarowania zawsze wiążą się z nieodwracalny zniszczeniem powierzchni ziemi i gleby. Powstają nasypy z gruntu wybranego pod fundamenty i piwnice nowych obiektów budowlanych oraz wykopów pod sieci podziemnej i naziemnej infrastruktury technicznej. Wykopy związane z fundamentowaniem budynków powodują powstanie mas ziemnych, które należy w odpowiedni sposób zagospodarować. Prace ziemne będą na ogół dotyczyć strefy przypowierzchniowej gruntu. W efekcie końcowym tych prac powierzchnia terenu zostanie miejscami nieznacznie podniesiona, bez zasadniczego wpływu na jego ogólną konfigurację. Należy przypuszczać, że większość projektowanych obiektów będzie miała standardowe posadowienie, czyli do głębokości ok. 2,0 m p.p.t. i w tych przypadkach przekształcenia rzeźby związane z zainwestowaniem będą niewielkie. Sposób zagospodarowania mas ziemnych przemieszczanych w związku z realizacjami inwestycji (w szczególności drogowych) powinien zostać określony w decyzjach administracyjnych dotyczących tych inwestycji.

Skutkiem powstania nowych budynków czy elementów infrastruktury komunikacyjnej będzie także, szczególnie w rejonach, w których naturalna gleba nie spełnia technicznych wymogów lokalizacji obiektów, zmiana warunków podłoża tj. usunięcie warstwy próchnicznej oraz zagęszczenie i uszczelnienie gruntów. Może tu dojść do wymiany gruntu i wprowadzenia nasypów. Ponadto na terenach przeznaczonych pod nową zabudowę, w obszarach niezainwestowanych, nastąpi ograniczenie powierzchni biologicznie czynnej. W rejonach przeznaczonych pod np. ciągi komunikacyjne powierzchnia biologicznie czynna zostanie całkowicie zlikwidowana.

Przekształcenia powierzchni ziemi zależeć będą w dużej mierze od rozwiązań technicznych. Dla optymalnego zabezpieczenia powierzchni ziemi i gleby przed degradacją, prace budowalne należy prowadzić tak, aby zapobiec ewentualnym zjawiskom geomechanicznym. Prace ziemne tj. niwelacje i wykopy należy wykonywać w okresach o niskich opadach, a odsłonięte powierzchnie trzeba zabezpieczać przed możliwością niekontrolowanych przepływów wód opadowych lub spływowych. Rowy odwodnieniowe należy zabezpieczyć technicznie lub biologicznie przed erozyjnym działaniem wody.

8.3. Oddziaływanie na warunki wodne

Wprowadzone ustalenia planu ogólnego określają zasady ochrony środowiska i jego zasobów, w tym wód podziemnych i powierzchniowych. Na terenie gminy obowiązują zasady prowadzenia gospodarki wodno-ściekowej, ustalenia dotyczą m.in.: docelowego poboru wody do celów bytowych z sieci wodociągowej lub z indywidualnych ujęć wody, w tym ze studni głębinowej, docelowego poboru wody

do celów przemysłowych z sieci wodociągowej lub z indywidualnych ujęć wody, zaopatrzenia wodnego do zewnętrznego gaszenia pożaru dla jednostek osadniczych, zgonie z przepisami odrębnymi. W zakresie odprowadzania ścieków bytowych i przemysłowych obowiązuje: ochrona wód (w tym szczególnie wód głównych zbiorników wód podziemnych), która musi być realizowana przez maksymalne ograniczenie zrzutów zanieczyszczeń (przede wszystkim substancji biogennych, organicznych i toksycznych) do gruntu i do wód powierzchniowych. Miejscowy plan określi sposób odprowadzenia ścieków bytowych, komunalnych i przemysłowych, który zagwarantuje ochronę gruntów przed zanieczyszczeniami, przewiduje się, że ścieki bytowe i komunalne odprowadzane będą do kanalizacji sanitarnej lub do czasu realizacji kanalizacji sanitarnej do przydomowych i przyzakładowych oczyszczalni lub do zbiorników bezodpływowych, przewiduje się, że ścieki przemysłowe odprowadzane będą do kanalizacji sanitarnej lub przydomowych i przyzakładowych oczyszczalni, ścieki przemysłowe, które będą oczyszczane w przyzakładowych oczyszczalniach ścieków, spełniające wymagania określone w przepisach odrębnych mogą być odprowadzane do rowów melioracyjnych, przy czym dla lepszego efektu ekologicznego powinny być w miarę możliwości i potrzeb wykorzystywane ponownie w procesie technologicznym danego zakładu. W przypadku lokalizacji zakładów odprowadzających ścieki przemysłowe o zanieczyszczeniach przekraczających dopuszczalne normy dla ścieków komunalnych należy na terenie działki inwestora wybudować podczyszczalnię ścieków przemysłowych. W zakresie kanalizacji deszczowej i melioracji, odprowadzanie wód opadowych i roztopowych z terenów działek budowlanych z brakiem dostępu do sieci kanalizacji sanitarnej, odbywa się na własny teren nieutwardzony, do dołów chłonnych lub do zbiorników retencyjnych; wody opadowe lub roztopowe z powierzchni wymagających, zgodnie z przepisami odrębnymi podczyszczenia, należy wprowadzać do sieci lub gruntu po zastosowaniu odpowiednich urządzeń lub instalacji.

Takie zapisy pozwolą, aby stan wód gruntowych nie uległ pogorszeniu w wyniku potencjalnych zanieczyszczeń mogących pochodzić z wprowadzanych w planie ogólnym funkcji terenu. Przy czym zabudowa większej liczby terenów może przyczynić się w zakresie wód powierzchniowych do zagrożenia ich zanieczyszczeniami na terenach o nieuregulowanej gospodarce wodno-ściekowej oraz możliwości zmiany kierunku spływu wód opadowych w obszarze wykonywania zmiennych prac budowlanych oraz z terenów zabudowanych i utwardzonych.

Ewentualna nieszczelność zbiorników bezodpływowych może przyczynić się do zanieczyszczenia wód podziemnych, jak i gleb, a za jej pośrednictwem również wód powierzchniowych. Dlatego wśród niezbędnych działań, mogących potwierdzać fakt wystąpienia nieszczelności, powinna być dokonywana ocena stopnia skażenia gruntów w sąsiedztwie takich instalacji. W literaturze wskazuje się, że jako wskaźniki jakościowe mogłyby służyć gatunki bakterii, powszechne w ściekach oraz przewodach pokarmowych ludzi i zwierząt. Natomiast nielegalny zrzut nieczystości do wód powierzchniowych (jezior, stawów, cieków) powoduje zaawansowane procesy eutrofizacji – ze względu na obecność substancji biogennych w ściekach. W celu przeciwdziałania eutrofizacji wód stosuje się m.in. zarybienie wód gatunkami drapieżnymi. W ramach przeciwdziałania nieszczelnym zbiornikom bezodpływowym prowadzone mogą być także kontrole dokumentów potwierdzające wywóz nieczystości

Zagospodarowanie wód opadowych i roztopowych będzie odbywać się na własny nieutwardzony teren, do dołów chłonnych lub do zbiorników retencyjnych, zgodnie z przepisami odrębnymi. Tradycyjnymi sposobami zagospodarowania wód opadowych i roztopowych na terenie miast to zrzuty do sieci kanalizacji deszczowej lub ogólnospławnej. Jednak w przypadku gwałtownych opadów deszczu, systemy te nie są w stanie przyjąć tak dużej ilości wody w krótkim czasie, co może wiązać się z lokalnymi podtopieniami. Wskazuje się więc wykorzystywanie współczesnych metod stosowanych w celu poprawy stosunków wodnych, które powinny obejmować kilka aspektów, czyli wstępne oczyszczanie mas

wodnych, retencja, czasowe zmagazynowanie i wykorzystanie wód opadowych i roztopowych. Do lokalnego zagospodarowania wód opadowych można wykorzystać muldy chłonne, zielone ściany, ogrody deszczowe, ale także np. wykorzystywać wodę opadową i roztopową do spłukiwania toalet czy prania. Jednak najbardziej rozpowszechnionym sposobem zagospodarowania wód, w tym także na terenie planu, będzie zapewnienie pozostawienia terenu biologicznie czynnego na terenach najintensywniejszej zabudowy. Zalecane jest także szerokie stosowanie powierzchni przepuszczalnych. Odprowadzanie wód opadowych i roztopowych do sieci kanalizacji deszczowej wiązać się może z tym, że część tych wód jest bezpowrotnie tracona, gdyż systemami kanalizacji deszczowej odprowadzana jest do rzek, a następnie morza. Skutkiem tego może być obniżenie się poziomu wód gruntowych, zmniejszanie ich zasobów i nadmierne przesuszanie gruntów. Ponadto cześć planowanych funkcji na terenie objętym projektem planu, zgodnie z §8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2024 r., poz. 726), są rozumianą jako niskie, nie przekraczające wysokości do 12 m włącznie nad poziomem terenu lub mieszkalne o wysokości do 4 kondygnacji nadziemnych włącznie. Zatem zgodnie z §28 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia działki budowlane w obszarze opracowania, spełniające ten warunek, nie muszą być wyposażone w kanalizacje umożliwiającą odprowadzenie wód opadowych do sieci kanalizacji deszczowej lub ogólnospławnej. Z punktu widzenia regulacji wodnych podstawową zasadą zagospodarowania wód opadowych i roztopowych winno być ich zatrzymanie na terenie, spowolnienie tempa spływu do odbiornika oraz naturalne oczyszczanie wód opadowych na miejscu, przed odprowadzeniem do odbiornika. Natomiast odprowadzanie tych wód do sieci kanalizacji deszczowej powinno odbywać się na terenach, gdzie występują ograniczone warunki zagospodarowania wód opadowych i roztopowych (np. duży udział powierzchni uszczelnionych). Natomiast na terenie gminy Wejherowo powszechnym sposobem na zagospodarowanie wód opadowych i roztopowych jest odprowadzanie na własny nieutwardzony teren, do dołów chłonnych lub do zbiorników retencyjnych. Kanalizacja deszczowa występuje w obrębie głównych ciągów komunikacyjnych. Tym samym w owym aspekcie warunki gruntowo wodne nie powinny ulec pogorszeniu.

Zgodnie z „Planem gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Wisły" zatwierdzonym na posiedzeniu Rady Ministrów w dniu 18 października 2016 r. przez Prezesa Rady Ministrów do celów środowiskowych wg art. 4 Ramowej Dyrektywy Wodnej dla wód podziemnych należą:

- zapobieganie lub ograniczanie wprowadzania do nich zanieczyszczeń,
- zapobieganie pogorszeniu oraz poprawa ich stanu,
- ochrona i podejmowanie działań naprawczych, a także zapewnianie równowagi między poborem, a zasilaniem tych wód, tak, aby osiągnąć ich dobry stan.

Działania służące osiągnięciu ustalonych dla JCWPd celów środowiskowych polegających w szczególności na stopniowym redukowaniu zanieczyszczenia wód podziemnych przed odwracanie znaczących i utrzymujących się tendencji wzrostowych zanieczyszczenia powstałego w wyniku działalności człowieka. Podstawowym celem środowiskowym dla JCWPd jest utrzymanie lub osiągnięcie dobrego stanu definiowanego w art. 2 RDW jako stan osiągnięty przez część wód podziemnych, jeżeli zarówno jej stan ilościowy, jak i chemiczny jest określony jako co najmniej „dobry". Ogólny stan JCWPd określany jest zatem na podstawie oceny stanu ilościowego oraz oceny stanu chemicznego JCWPd, przy czym o ogólnej ocenie stanu decyduje gorszy wynik. Natomiast dla wód powierzchniowych oraz obszarów chronionych cele środowiskowe zostały oparte na wartościach granicznych poszczególnych wskaźników fizyko-chemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych określających stan ekologiczny wód powierzchniowych oraz wskaźników chemicznych świadczących o stanie chemicznym wody,

odpowiadających warunkom osiągnięcia przez te wody dobrego stanu, z uwzględnieniem kategorii wód, wg rozporządzenia w sprawie sposobu klasyfikacji stanu jednolitych części wód powierzchniowych. Ustalono dla jednolitych części wód, będących obecnie w bardzo dobrym stanie/potencjale ekologicznym, że celem środowiskowym będzie utrzymanie tego stanu/potencjału. Ponadto, ustalając cele uwzględniono także różnice pomiędzy naturalnymi, a silnie zmienionymi oraz sztucznymi częściami wód. Dla naturalnych części wód celem będzie osiągnięcie co najmniej dobrego stanu chemicznego. Dla obszarów chronionych funkcjonujących w obszarach dorzeczy nie zostały podwyższone powyższe cele środowiskowe z uwagi na częstokroć wyższe wymagania w stosunku do wartości granicznych wskaźników jakości wody przyjętych jako wartości graniczne dla dobrego stanu ekologicznego bądź dobrego lub powyżej dobrego potencjału ekologicznego wód, niż w poszczególnych aktach prawa, regulujących sposób postępowania i wymagania co do wód w obrębie obszarów chronionych.

Z tego względu dla jednolitych części wód powierzchniowych rozpoznanych w rozdziale 6.4, dla których stan/potencjał ekologiczny oceniono jako umiarkowany lub słaby, celem środowiskowym będzie uzyskanie i utrzymanie stanu/potencjału ekologicznego co najmniej dobrego.

Ewentualna realizacja kondygnacji podziemnych, wymagać będzie szczelnego wykonania fundamentów i uwzględnienia wpływu wyporu wody na stabilność budowli. Przy wykonaniu szczelnych fundamentów, hipotetyczne zanieczyszczenia wody nie powinny wystąpić. W postępowaniu o pozwolenie na budowę takich obiektów powinna przeprowadzona być dokumentacja geologiczno-inżynierska lub dokumentacja badań podłoża. Budowle należy zabezpieczyć przed wilgocią oraz ciśnieniową wodą gruntową. Zalecane jest to przez ochronę bierną, polegającą na stosowaniu izolacji ciężkich typu wannowego, które skutecznie chronią budowle i nie zubażają zasobów wody podziemnej (jak w przypadku stosowania drenaży). Aby nie prowadzić do umniejszenia wód podziemnych sugeruje się poddać recyrkulacji wód odpływu powierzchniowego, a w okresie suszy zwrócić poprzez zraszanie terenów zielonych. W projekcie budowlanym może znaleźć się także sposób monitorowania stanu wód w okresie budowy i po jej zakończeniu.

Wprowadzanie ustaleniami planu ogólnego, przeznaczenia terenów obecnie niezainwestowanych pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną i produkcyjno-usługową, dotychczas użytkowanych rolniczo, wpłynie na ograniczenie zanieczyszczeń środowiska gruntowo-wodnego pochodzącego ze źródeł rolniczych. Ponadto Plan ogólny odnosi się do docelowej realizacji sieci kanalizacji sanitarnej w miarę rozwoju zabudowy co wpłynie pozytywnie na stan wód w gminie. Jak ukazują badania jakości wód z lat wcześniejszych oraz najbardziej aktualnych, rozwój zabudowy wraz z rozwojem infrastruktury technicznej – wodociągowej i kanalizacyjnej, przyczyniają się do poprawy stanu ekologicznego jednolitych części wód. Z punktu widzenia, najkorzystniejszym z wariantów jest podłączenie budynków do zbiorczej sieci kanalizacji sanitarnej. Kontrola jednego, spójnego systemu jest bowiem prostsza, a przede wszystkim skuteczniejsza niż kontrolowanie pojedynczych, rozproszonych systemów oczyszczalni przydomowych/ zbiorników bezodpływowych. Co ważne, zarządzający systemem kanalizacyjnym w oparciu o pełną wiedzę na temat stanu technicznego tego systemu skuteczniej może przeprowadzać prace konserwujące i naprawcze. Dzięki takiemu rozwiązaniu środowisko gruntowo- wodne będzie lepiej chronione. Zatem projektowane rozwiązania w Planie ogólnym powinny przyczynić się do osiągnięcia celów środowiskowych zawartych w „Planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Odry” gdyż rozbudowa sieci wodociągowej i kanalizacyjnej stanie się bardziej opłacalna.

8.4. Oddziaływanie na szatę roślinną, świat zwierzęcy oraz obszary chronione i obszary Natura 2000

Projekt Planu ogólnego zakłada zwiększenie terenów zabudowy, w stosunku do stanu istniejącego, co zawsze wiąże się z uszczelnieniem powierzchni kosztem terenów biologicznie czynnych, jednak w głównej mierze sankcjonuje on tereny już przeznaczone pod zabudowę, m.in. w obowiązujących planach miejscowych, również w zakresie terenów dotychczas niezagospodarowanych. W konsekwencji powoduje to również ograniczenie miejsc bytowania lokalnej fauny, a także ograniczenie możliwości migracji zwierząt i roślin. Ponadto w miejscach lokalizacji budynków oraz infrastruktury komunikacyjnej następuje degradacja istniejącej szaty roślinnej. Jednocześnie w otoczeniu terenów zurbanizowanych zmieniają się warunki siedliskowe szaty roślinnej oraz wprowadzona jest nowa zieleń urządzona. W zakresie projektowania zieleni towarzyszącej zabudowę, ważny jest odpowiedni dobór wprowadzanych gatunków (przede wszystkim gatunków rodzimych, zgodnych z naturalnymi siedliskami przyrodniczymi). Jednocześnie wskazane jest, aby w ramach inwestycji ograniczać wycinkę terenów leśnych do niezbędnego minimum, ze względu na ich rolę ochronną.

Na obszarze opracowania występują obszary wyznaczone jako szczególna forma ochrony przyrody na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody i są to: Obszar Specjalnej Ochrony Ptaków PLB220007 „Puszcza Darżlubska”, Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220102 „Bezlist koło Gniewowa”, Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220016 „Biała”, Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220019 „Orle”, Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220020 „Pełcznica”, Obszar chronionego krajobrazu Puszczy Darżlubskiej, Obszar chronionego krajobrazu Pradoliny Redy- Łeby, Trójmiejski Park Krajobrazowy wraz z otuliną, Rezerwat przyrody „Gałęźna Góra”, rezerwat przyrody „Pełcznica”, rezerwat przyrody „Cisowa” wraz z otuliną, Rezerwat przyrody „Lewice”, Rezerwat przyrody „Bór Borowo” wraz z otuliną, rezerwat przyrody „Dolina Zagórskiej Strugi” wraz z otuliną, użytki ekologiczne „Łąka nad Zagórską Strugą”, „Migowe Wzgórze”, „Kępiński Moczar”, „Pryśniewska Łąka”, „Migowa Łąka”, „Nowiński Moczar”, „Szuwary Jeziora Wyspowskiego”, „Wyspowska Łąka”, „Miętowe Bagienko”, „Żabno”, ‘Sopieszyńska Młaka”, „Borowe Oczko” i pomniki przyrody.

Cele ochrony ww. obszarów są realizowane poprzez zasady określone ustaleniami projektu planu, które dążą do ochrony walorów krajobrazowych terenu, prowadzenia racjonalnej gospodarki zasobami przyrody oraz kształtowania struktury funkcjonalno-przestrzennej i rozwijania funkcji zgodnie możliwościami środowiska. Tym samym nowe zagospodarowanie będzie odbywać się zgodnie z przepisami odrębnymi dotyczącymi wymienionych obszarów chronionych.

W planie ogólnym wyznaczano tereny zabudowy nie wykraczające poza: istniejące zwarte przestrzennie zabudowania poszczególnych miejscowości oraz tereny na których obowiązują już dokumenty planistyczne (plany miejscowe). Adekwatnie, również na terenach objętych Naturą 2000, nie wprowadzono nowej zabudowy. Zgodnie z rozdziałem 7.2 na terenach wszystkich obszarów Natura 2000 tereny pozostają wyłączone z zabudowy. Są to głównie tereny w strefie otwartej.

Obszar Chronionego Krajobrazu Pradoliny Redy-Łeby obejmuje zabudowę wsi Zamostne, Kniewo, Góra oraz Orle. Natomiast Obszar Chronionego Krajobrazu Puszczy Darżlubskiej obejmuje część wschodnią wsi Warszkowo oraz całe Kąpino. Tym samym, na tych terenach znajduje się zróżnicowana zabudowa, w tym zabudowa mieszkaniowa, usługowa i incydentalnie zabudowa produkcyjno – magazynowa lub usługowa. W planie ogólnym wyznaczono konkretne wartości, które będą egzekwowane na etapie opracowania planów miejscowych, co pozwoli na wprowadzenie zabudowy z poszanowaniem zasad ochrony tych obszarów.

W ogólnych zasadach zagospodarowania, możliwych do egzekwowania m.in. na etapie sporządzania planów miejscowych, wskazuje się aby:

- na terenie Obszaru Chronionego Krajobrazu Puszczy Darżlubskiej oraz Pradoliny Redy-Łeby obowiązywał zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, przy czym zakaz ten nie wymaga objęcia realizacji przedsięwzięć potencjalnie mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których organ ochrony środowiska stwierdził brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko;
- na terenie Obszaru Chronionego Krajobrazu Puszczy Darżlubskiej oraz Pradoliny Redy-Łeby obowiązywał zakaz budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od: linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych, zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (z wyjątkiem urządzeń wodnych oraz obiektów służących prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej) – przy czym zakazy te nie dotyczą:
  - siedlisk rolniczych – w zakresie uzupełnienia istniejącej zabudowy o obiekty niezbędne do prowadzenia gospodarstwa rolnego, pod warunkiem nie przekraczania dotychczasowej odległości zabudowy od brzegów wód;
  - wyznaczanych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego terenów dostępu do wód publicznych w zakresie niezbędnym do pełnienia funkcji plaż, kąpielisk i przystani;
  - istniejących obiektów letniskowych, mieszkalnych i usługowych, zrealizowanych na podstawie miejscowym planów zagospodarowania przestrzennego, które utraciły moc przed dniem 1 stycznia 2004 r. – gdzie dopuszcza się modernizację istniejącego zainwestowania (rozbiórkę, odbudowę, nadbudowę poddasza użytkowego, przebudowę) w celu poprawy standardów ochrony środowiska oraz walorów estetyczno-krajobrazowych, pod warunkiem niezwiększania powierzchni zabudowy, a także nie przybliżania zabudowy do brzegów wód.

Wyżej wymienione odstępstwa obowiązują, jeśli w trakcie postępowania strona wykaże brak niekorzystnego wpływu planowanej inwestycji na chronione w danym obszarze ekosystemy i krajobraz.

Ponadto wyżej wymieniony zakaz nie dotyczy także: lokalizowania użytkowych obiektów małej architektury służących rekreacji codziennej i utrzymaniu porządku, lokalizowanych nad wodami publicznymi, ogólnodostępnych obiektów służących turystyce wodnej, w postaci urządzeń o charakterze technicznym oraz obiektów służących obsłudze przystani żeglarskich o maksymalnej łącznej powierzchni zabudowy 120 m² (sanitariaty, umywalnie, aneks kuchenny, pralnie, biuro bosmanatu, magazyn na sprzęt ratunkowy i żeglarski), obiektów służących obsłudze przystani kajakowych o maksymalnej łącznej powierzchni zabudowy 80 m² (sanitariaty, umywalnie, biuro obsługi przystani, magazyn na sprzęt ratunkowy i kajakowy, zmywalnie, aneks kuchenny) - z wyłączeniem kubaturowych obiektów noclegowych i gastronomicznych.

Dla obszarów chronionego krajobrazu obejmujących gminę Wejherowo istnieje więc możliwość lokalizowania obiektów budowalnych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych zbiorników. Zauważyć należy, że tereny z przeznaczeniem pod zabudowę w pasie szerokości 100m od linii wód to przede wszystkim tereny już zabudowane. Niemniej projektowane przeznaczenie nie będzie kolidowało z zakazami wyznaczonymi w ww. uchwale.

W ogólnych zasadach wskazano także: na terenie Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego zakaz budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od: linii brzegów rzek, jezior i

innych naturalnych zbiorników wodnych, zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne - z wyjątkiem obiektów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej. Zakaz ten nie dotyczy także: istniejących siedlisk rolniczych - w zakresie uzupełniania istniejącej zabudowy o obiekty nie-zbędne do prowadzenia gospodarstwa rolnego, pod warunkiem nie przekraczania dotychczasowej linii zabudowy od brzegów wód, istniejących obiektów letniskowych, mieszkalnych i usługowych, zrealizowanych na podstawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, które utraciły moc przed dniem 1 stycznia 2004 r. - gdzie dopuszcza się modernizację istniejącego zainwestowania (rozbiórkę, odbudowę, nadbudowę poddasza użytkowego, przebudowę) w celu poprawy standardów ochrony środowiska oraz walorów estetyczno-krajobrazowych, pod warunkiem niezwiększania powierzchni zabudowy, a także nie przybliżania zabudowy do brzegów wód; budowy lub przebudowy obiektów budowlanych i urządzeń technicznych służących celom parku krajobrazowego; zakaz lokalizacji w strefie do 200 m od granic rezerwatu „Lewice" nowych liniowych elementów infrastruktury, z wyjątkiem inwestycji liniowych celu publicznego o znaczeniu co najmniej lokalnym, oraz innych przedsięwzięć mogących negatywnie wpłynąć na przedmiot ochrony rezerwatu oraz obszaru Natura 2000 Biała PLH220016; zakaz lokalizacji w strefie do 500 m od granic rezerwatu „Gałęźna Góra" przedsięwzięć mogących negatywnie wpłynąć na przedmiot ochrony rezerwatu oraz obszaru Natura 2000 Biała PLH220016; zakaz lokalizacji w odległości co najmniej 300 m od granic rezerwatu „Pełcznica": rozbudowy i odbudowy istniejącej zabudowy nad jeziorem Wygoda, nowej zabudowy i nowych liniowych elementów infrastruktury, miejsc postojowych i parkingów; w zlewniach powierzchniowych jezior: Pałsznik, Wygoda, Krypko zakaz działań które mogą wpłynąć negatywnie na ich bilans wodny lub pogorszyć jakość wód.

Zapisy te wynikają z przepisów odrębnych, którymi są przede wszystkim plany zadań ochronnych. Celem wskazania terenów wyłączonych z zabudowy jest ochrona przed zabudową przede wszystkim istniejącego potencjału przyrodniczego oraz powstrzymanie urbanizacji na terenach zieleni.

Występowanie w obszarze gminy form ochrony przyrody, a w szczególności obszarów Natura 2000, określa możliwości inwestycyjne, ograniczając sposób zagospodarowania przestrzeni w obrębie ich granic. Ograniczenia te wynikają głównie z przepisów odrębnych.

Na obszarach Natura 2000 (zgodnie z art. 33. ust. 1 ustawy o ochronie przyrody) zabrania się osobno lub w połączeniu z innymi działaniami, znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000, w tym w szczególności:

- pogarszać stan siedlisk przyrodniczych lub siedlisk gatunków roślin i zwierząt, dla których ochrony wyznaczono obszar Natura 2000,
- wpływać negatywnie na gatunki, dla których został wyznaczony obszar Natura 2000;
- pogarszać integralność obszaru Natura 2000 lub jego powiązania z innymi obszarami chronionymi

Ustalenia projektu planu nie naruszają wyżej wymienionych ustaleń. Proponowana na większości terenów strefa otwarta, z pewnością przyczyni się do utrzymania i poprawy jakości bytowania siedliskach chronionych, wymienionych w punkcie 7.6 niniejszej prognozy. Inne proponowane funkcje stanowią nawiązanie do istniejącego użytkowania oraz w sposób zrównoważony, z uwzględnieniem zasad ochrony przyrody i środowiska umożliwiają uporządkowanie tych terenów. Z uwagi na wyznaczanie nowych terenów wyłącznie w strefie zwartej i istniejącej zabudowy obecne siedliska zostaną zachowane i nie nastąpi ich fragmentacja. W gminie Wejherowo dominującą funkcją zabudowy jest mieszkalnictwo jednorodzinne, najczęściej ekstensywne oraz usługi – głównie turystyki. Funkcja

produkcyjna występuje incydentalnie i towarzyszy zabudowie usługowej na terenach zurbanizowanych Bolszewa i Gościcina.

Na potrzeby planu ogólnego, wykonano analizę zapotrzebowania i chłonności. Zapotrzebowanie na nową zabudowę mieszkaniową oraz chłonność terenów niezabudowanych opracowano w oparciu o art. 13d ust. 2 i 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 poz. 1130 ze zm.) oraz o §3 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 22 listopada 2024 r. w zmieniające rozporządzenie sprawie projektu planu ogólnego gminy, dokumentowania prac planistycznych w zakresie tego planu oraz wydawania z niego wypisów i wyrysów. Zgodnie z przeprowadzonymi obliczeniami na potrzeby planu ogólnego, wykazano, że zapotrzebowanie na nową zabudowę mieszkaniową w gminie Wejherowo w perspektywie 20 lat wynosi ZAP = 15 034 osób. Zgodnie z art. 13d ust. 2 ustawy, *w strefach planistycznych, o których mowa w art. 13c ust. 2 pkt 1–3, suma chłonności terenów niezabudowanych w tych strefach w całej gminie, w tym luk w istniejącej zabudowie, nie może być mniejsza niż 70% oraz większa niż 130% wartości zapotrzebowania na nową zabudowę mieszkaniową w gminie*. 130% zapotrzebowania, tj. ZAP * 130% = 19 545 osób. Chłonność terenów mieszkaniowych niezabudowanych, w tym luk w istniejącej zabudowie w granicach obowiązujących planów miejscowych wynosi 40 971 osób.

Zgodnie z art. 13d ust. 3 ustawy, *w przypadku, gdy na obszarach, o których mowa w ust. 1, suma chłonności terenów niezabudowanych, w tym luk w istniejącej zabudowie, jest większa niż 130% wartości zapotrzebowania na nową zabudowę mieszkaniową w gminie, dopuszcza się wyznaczenie stref planistycznych, o których mowa w art. 13c ust. 2 pkt 1–3, na tych obszarach oraz nie wyznacza się tych stref planistycznych na pozostałych obszarach gminy*. Z uwagi na fakt, że chłonność terenów mieszkaniowych niezabudowanych, w tym luk w istniejącej zabudowie w granicach obowiązujących planów miejscowych przewyższa wartości zapotrzebowania powiększoną do 130%, brak jest możliwości wyznaczania stref planistycznych o których mowa w art. 13c ust. 2 pkt 1–3 w miejscach, gdzie nie obowiązują miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego pod tożsame funkcje.

Ponadto na terenie gminy Wejherowo istnieje możliwość lokalizacji nowej zabudowy usługowej, produkcyjnej, poza obszarami w ramach istniejącej zwartej struktury funkcjonalno-przestrzennej. Wyznaczono również łączną maksymalną powierzchnię powiększenia obszarów uzupełnienia zabudowy wyznaczonych w sposób, o którym mowa w ust. 1, w wyniku rozszerzenia ich granic, która wynosi 243,64 ha. Są to więc tereny, na których dopuszczalne będzie wydawanie decyzji o warunkach zabudowy, mimo braku obowiązywania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Celem wskazania terenów wyłączonych z zabudowy jest ochrona przed zabudową przede wszystkim istniejącego potencjału przyrodniczego oraz powstrzymanie urbanizacji na terenach zieleni.

W projekcie planu ogólnego w zakresie kierunków kształtowania i ochrony terenów zieleni określono zasady kształtowania i ochrony zieleni, do których należą: tworzenie i utrzymywanie powierzchni biologicznie czynnych w obrębie terenów zurbanizowanych w formie korytarzy zieleni, zachowanie ciągłości ochrony systemów terenów otwartych, parków i terenów rekreacyjnych, zachowanie odległości zabudowy od akwenów wodnych oraz brzegów rzek, pozwalającej utrzymać równowagę ekologiczną oraz zapewnienie przynajmniej częściowej dostępności brzegów największych jezior dla korzystających z rekreacji, zachowanie i ochrona lokalnych korytarzy ekologicznych poprzez odpowiednie kształtowanie ich struktury przyrodniczej (wyłączanie z zadrzewień i zalesień terenów łąk i pastwisk, pozostawiając je w dotychczasowym użytkowaniu), zachowanie i ochronę zadrzewień śródpolnych, miedz, żywopłotów, pasm łąk, drobnych płatów roślinności bagiennej, niewielkich śródpolnych zbiorników wodnych i mokradeł stanowiących miejsca ostojowe dla zwierząt i roślin, w miarę możliwości przestrzennych stosowanie zasady omijania istniejących drzew przydrożnych przy

projektowaniu, budowie i przebudowie dróg, po uprzedniej inwentaryzacji, bezwzględną ochronę drzewostanów parkowych, większych skupisk zieleni o charakterze parkowym i zabytkowych cmentarzy oraz prowadzenie regularnej odbudowy i konserwacji rowów melioracyjnych, w celu podtrzymania lub przywrócenia bogactwa flory wodnej, błotnej i zmienno-wilgotnej, łąkowo-pastwiskowej, a także stałe uzupełnianie ubytków drzewostanu na terenach objętych ochroną. Zapisy te dają wyznacznik do dalszego projektowania na etapie planu miejscowego terenów wskazanych do zachowania jak największych terenów zieleni, w tym zadrzewień w strefie brzegowej rzek.

Proponowane tereny wyłączone z zabudowy, z pewnością przyczynią się do utrzymania i poprawy jakości bytowania siedliskach chronionych, wymienionych w punkcie 7.6 niniejszej prognozy. Inne proponowane funkcje sankcjonują istniejące zagospodarowanie, również te przeznaczone w obowiązujących planach miejscowych, a dotychczas nie zrealizowane, stanowiące zarazem nawiązanie do istniejącego użytkowania oraz w sposób zrównoważony, z uwzględnieniem zasad ochrony przyrody i środowiska umożliwiają uporządkowanie tych terenów. Z uwagi na wyznaczanie nowych terenów głównie w strefie istniejącej zabudowy i przeznaczonej w obowiązujących mpzp do zabudowy, obecne siedliska zostaną zachowane i nie nastąpi ich fragmentacja. W gminie Wejherowo dominującą funkcją zabudowy jest mieszkalnictwo jednorodzinne. Projektowana funkcja produkcyjna występuje głównie wzdłuż traktów komunikacyjnych, poza obszarami najcenniejszymi przyrodniczo. W planie ogólnym, nowe tereny inwestycyjne zaplanowano wyłącznie jako kontynuację istniejących zabudowań. Wiąże się to zarówno z możliwością rozwoju gminy jak i możliwością obcowania z terenami chronionymi zarówno przez mieszkańców jak i turystów - w granicach rozsądku i przepisów prawa.

Negatywne oddziaływanie na faunę będzie mieć z pewnością wzmożony hałas generowany przez pojazdy, który może płoszyć ptactwo i inne zwierzęta. Niemniej jednak na dzień dzisiejszy zjawisko to także występuje, lecz w mniejszej skali. W fazie budowy i przebudowy szlaków komunikacyjnych oraz realizacji innych inwestycji liniowych (wodociągi, kanalizacja) nastąpi negatywne oddziaływania na szatę roślinną na obszarze realizacji powyższych zadań. Do najbardziej narażonych na degradację zespołów biocenotycznych należą użytki zielone. Główne zagrożenie spowodowane jest fizycznym usuwaniem roślinności w pasie technicznym robót oraz możliwością zmiany warunków siedliskowych poprzez naruszenie stosunków wodnych i przekształcenie gleb. Ponadto nastąpi okresowe zwiększenie emisji zanieczyszczeń do atmosfery w wyniku użycia ciężkiego sprzętu. Oddziaływanie to będzie miało jednak charakter czasowy. Nie mniej jednak mogą wystąpić ograniczone w czasie skutki uboczne podwyższonych emisji gazów i pyłów. Wśród nich można wymienić m.in. ogólne czasowe pogorszenie kondycji flory wskutek emisji: dwutlenku siarki (SO_2 – powoduje osłabienie procesu fotosyntezy, degradacja chlorofilu, zakłócenia w transpiracji i oddychaniu, chloroza i in.), tlenków azotu (N_2O, NO, NO_2 – upośledzenie wzrostu i fizjologii roślin), ozonu (O_3 – uszkodzenia liści), pyłów (utrudniają oddychanie, transpirację i asymilację roślinom). W fazie eksploatacji oddziaływanie na przyrodę ożywioną obejmować będzie tereny bezpośrednio przyległe do projektowanych dróg. Związane ono będzie przede wszystkim ze zwiększeniem zanieczyszczeń powietrza oraz ze wzrostem emisji hałasu i wibracji. Spowoduje to odsunięcie się stref bytowania większości zwierząt od obszaru drogi.

Istotne jest, że w Planie ogólnym dopuszcza się lokalizację instalacji do wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii m.in. farmy fotowoltaiczne, w ramach strefy usługowej - SU. Strefa ich oddziaływania nie może wykraczać poza wskazane tereny określone w Planie ogólnym, na którym dana inwestycja jest zlokalizowana. W trakcie prac wykonawczych i w trakcie eksploatacji urządzeń fotowoltaicznych należy zapobiegać i zmniejszać ewentualne negatywne oddziaływania na środowisko, co można osiągnąć choćby przez zastosowanie proekologicznych technologii prac budowlanych i dobór wysokiej jakości samej instalacji fotowoltaicznej poprzez wybór paramentów

technicznych i technologii ograniczających wpływ na środowisko. Ważnym elementem jest także monitoring porealizacyjny, który umożliwi kontrolę faktycznego oddziaływania na środowisko już w trakcie eksploatacji urządzeń.

Realizacja zapisów Planu ogólnego wpłynie na faunę obszaru analizowanego poprzez zwiększenie udziału terenów zabudowy. Niemniej jednak wprowadzane przeznaczenie ma uzupełnić już istniejące w sposób planowy, w dbałości o walory przyrodnicze i krajobrazowe danego terenu, pozostawiając niezbędne połączenia przyrodnicze. Ponadto obecność ludzi często wpływa pozytywnie na świat zwierzęcy poprzez dbałość i dożywanie zwierząt.

8.5. Oddziaływanie na stan higieny atmosfery, klimat lokalny i akustyczny

Realizacja ustaleń projektu Planu ogólnego, szczególnie biorąc pod uwagę projektowane w większości funkcje, nie wpłynie znacząco na zmianę warunków klimatu akustycznego. Jednocześnie każde zwiększenie terenów zabudowy kosztem terenów biologicznie czynnych, w szczególności zadrzewionych przyczynia się do przekształcenia warunków topoklimatycznych. Natomiast oba ww. czynniki mogą wpływać na pogorszenie jakości powietrza.

Ogólny wpływ na zmiany lokalnych warunków klimatycznych w wyniku realizacji ustaleń Planu ogólnego ograniczy się do: hamowania przepływu mas powietrza z kierunków północno-zachodnich w miejscach zwiększonej zabudowy, choć możliwość swobodnego przewietrzenia terenu powinna pozostać. Ze względu na uszczelnienie części powierzchni terenu obecnie biologicznie czynnego zmniejszy się powierzchnia parowania. W okresie prowadzenia prac budowlanych nastąpi wzrost zapylenia, szczególnie w suche dni. Temperatura może ulec nieznacznemu wzrostowi w miejscach intensywnej zabudowy.

Należy pamiętać, że pomiędzy zagospodarowaniem przestrzennym, a zmianami klimatycznymi oraz koniecznością adaptacji do zmian klimatu występuje sprzężenie zwrotne. Zmiany klimatyczne będą prowadziły do zmniejszenia przestrzeni dostępnej dla danego typu prowadzonej lub planowanej działalności.

Klimat obszarów zabudowanych zagrożony jest szczególnie: intensyfikacją wyspy ciepła i silnymi ulewami powodującymi podtopienia oraz suszą sprzyjającą deficytowi wody na obszarach zabudowanych. W przypadku realizacji projektu Planu ogólnego klimat (w tym topoklimat) nie będą zagrożone. Spowodowane będzie to przede wszystkim niewielką skalą zmian, które wprowadzone będą na stosunkowo małych obszarach. Zmiany klimatu wywołane działaniami planowanymi w projekcie Planu ogólnego będą niewielkie, a ich znaczenie marginalne. Przeciwdziałanie zmianom klimatu (w tym topoklimatu) polegać ma, zgodnie z projektem Planu ogólnego na:

- skutecznym systemie planowania przestrzennego zapewniającego właściwe i zrównoważone wykorzystanie terenów,
- projektowaniu sieci przesyłowych, w tym m.in. podziemnych oraz naziemnych z uwzględnieniem ekstremalnych sytuacji pogodowych,
- ochronie różnorodności biologicznej.

Są to zapisy zgodne ze Strategicznym planem adaptacji dla sektorów i obszarów wrażliwych na zmiany klimatu do roku 2020 z perspektywą do roku 2030.

Jak zostało przedstawione w pkt. 6.10 w gminie Wejherowo mogą występować przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu dla terenów wymagających ochrony przed hałasem wywołane przez hałas komunikacyjny drogowy, przede wszystkim od dróg wojewódzkich nr 218, 224 i 468. Podczas

eksploatacji tych dróg, w wyniku zastosowanych środków łagodzących (np. nasadzenia drzew) lub ograniczeń administracyjnych można będzie ograniczyć skutki emisji hałasu z pojazdów silnikowych. Potencjalna rozbudowa systemu komunikacji drogowej, choć spowoduje wzrost ruchu pojazdów silnikowych, to z drugiej strony wykorzystane nowoczesne technologie i rozwiązania, poprawią klimat akustyczny w ich sąsiedztwie. Potencjalne zakłócenia wymagać będą zmniejszenia natężenia lub dopuszczalnej prędkości ruchu, dodatkowych ekranów akustycznych, cichych nawierzchni (asfalt porowaty (PA), dwuwarstwowe nawierzchnie porowate, MNU - mieszanka o nieciągłym uziarnieniu lub SMA - mastyks grysowy, mieszanka z dodatkiem gumy) lub jeszcze innych środków technicznych, technologicznych i organizacyjnych niwelujących to negatywne oddziaływanie.

Ochrona przez hałasem drogowym dotyczy metod i sposobów stosowanych strefie emisji (powstawania), jak i imisji (odbioru) hałasu. Do działań w strefie emisji zalicza się przede wszystkim zmniejszenie efektu generowania hałasu przez pojazdy u źródła, tj. w przekroju drogi. Efektywnymi metodami ochrony przez hałasem są metody i środki związane z pojazdem i kierowcą (konstrukcja pojazdu czy styl jazdy kierowców). Do działań związanych ze sposobem projektowania dróg i doborem elementów drogi zaliczyć można pochylenie drogi, przekrój poprzeczny (odpowiednie ukształtowanie skarpy wykopu z zastosowaniem zieleni może stanowić dobry sposób ochrony przez hałasem w bezpośrednim sąsiedztwie źródła), nawierzchnia drogi (tj. stosowanie tzw. „cichych nawierzchni", których właściwości akustyczne otrzymuje się dzięki odpowiedniemu doborowi i wykonaniu warstw ścieralnych betonu asfaltowego). Do rozwiązań organizacyjnych należałoby zaliczyć odpowiednią hierarchizację sieci dróg oraz wyraźne wydzielenie układu ulic podstawowych i uzupełniających. Wskazane byłoby także dostosowanie struktury pojazdów, przede wszystkim wyłączenia z ruchu wybranych grup pojazdów z niektórych arterii oraz wprowadzenia ograniczeń czasowych ich poruszania się (np. w porze nocy).

Do działań w ramach ochrony przed hałasem w strefie immisji można zaliczyć metody i środki związane z ograniczeniem hałasu za pomocą urządzeń zlokalizowanych na drodze fali dźwiękowej pomiędzy źródłem hałasu a odbiorcą, np. ekrany akustyczne. Jednocześnie na nowopowstałych budynkach mogą być stosowane ekrany na elewacji – takie zabezpieczenie powoduje, że znaczna część fali dźwiękowej jest zatrzymywana właśnie na tej przesłonie.

Ustalenia planu umożliwiają kontynuację prowadzonej już eksploatacji złoża kruszywa naturalnego, co może powodować pewne uciążliwości w zakresie hałasu i stanu powietrza, ale nie powinny one stanowić konfliktu ze środowiskiem. Jednocześnie okresowa emisja hałasu pracujących urządzeń powinna być ekranowana przez skarpy wyrobiska. Natomiast zanieczyszczenie powietrza pyłem mineralnym i emisją spalin z urządzeń eksploatujących i środków transportowych będzie miało charakter lokalny i okresowy. Emisja zapylenia i niewielkie zanieczyszczenia związane z emisją spalin z urządzeń eksploatujących muszą mieścić się w granicy dopuszczalnych norm, co powinno być regularnie monitorowane.

W celu poprawy higieny powietrza w zapisach projektu ustalono, że należy dążyć do utrzymania wysokiej jakości powietrza poprzez ograniczenie emisji zanieczyszczeń np. poprzez stosowanie do celów grzewczych paliw charakteryzujących się najniższymi wskaźnikami emisyjnymi spalanych w urządzeniach o wysokim stopniu sprawności oraz wykorzystanie odnawialnych źródeł energii. Jedyne uciążliwości w zakresie emisji pyłów i gazów mogą wystąpić w fazie budowy poszczególnych obiektów i będą one związane z pracami budowlanymi i konstrukcyjno- montażowymi (m.in. wykopy, wzmożony ruch pojazdów, szczególnie ciężarowych).

Projektowane i istniejące zainwestowanie sankcjonowane zapisami analizowanego projektu ogólnego powinno wszelkie oddziaływanie ograniczać do terenów, na których dana inwestycja jest lub będzie realizowana lub będzie mieć niewielki wpływ lokalnie.

8.6. Oddziaływanie na różnorodność biologiczną

Wprowadzenie wszelkiego zainwestowania pozostaje nie bez znaczenia dla istniejących na terenie opracowania roślin i zwierząt. Proponowane zmiany zawarte w omawianym dokumencie wpłyną na rozerwanie siedlisk, jednak nie w stopniu znaczącym, gdyż nie mają one charakteru wielkoskalowego, niemniej jednak ich efekt będzie skumulowany. Każde nowe zainwestowanie na terenie niezagospodarowanym przyczynia się do niszczenia gatunków występujących samoczynnie, ważnych z punktu widzenia różnorodności biologicznej. Dlatego też projekt planu ogólnego określa postępowanie w zakresie zasad ochrony środowiska przyrodniczego i jego zasobów, i tym samym zapewnia warunki do podtrzymania bioróżnorodności biologicznej. Niemniej jednak nowe zainwestowanie wiąże się między innymi z ograniczeniem terenów biologicznie czynnych, na rzecz powierzchni uszczelnionych oraz wprowadzaniem roślin introdukowanych w prywatnych ogrodach i na terenach zieleni.

Ze względu na występowanie na terenie gminy Wejherowo obszarów chronionych, ingerencja w środowisko jest ograniczona, co sprzyja utrzymaniu zadowalającego stanu, jak najbardziej zbliżonego do naturalnego. Analiza poszczególnych gatunków oraz siedlisk, w których występują przedstawiona została w rozdziałach 6.11 niniejszej prognozy.

Tereny leśne zajmują ok. 60% powierzchni gminy. Uwzględniając, iż są położone głównie na terenie obszarów chronionych, dla zapewnienia wymiany energii ekologicznej, zachowania najcenniejszych zbiorowisk naturalnych, flory i fauny, zwiększenia pojemności środowiska na przekształcenia, poprawy walorów klimatycznych i krajobrazowych istotne jest systemowe kształtowanie obszarów zieleni. Dlatego też w Studium szereg zasad kształtowania i ochrony zieleni, do których należą m.in.: tworzenie i utrzymywanie powierzchni biologicznie czynnych w obrębie terenów zurbanizowanych w formie korytarzy zieleni; zachowanie ciągłości ochrony systemów terenów otwartych, parków i terenów rekreacyjnych; zachowanie i ochrona lokalnych korytarzy ekologicznych m.in. wzdłuż doliny rzeki Szarki poprzez odpowiednie kształtowanie ich struktury przyrodniczej (wyłączanie z zadrzewień i zalesień terenów łąk i pastwisk, pozostawiając je w dotychczasowym użytkowaniu); zachowanie i ochronę zadrzewień śródpolnych, miedz, żywopłotów, pasm łąk, drobnych płatów roślinności bagiennej, niewielkich śródpolnych zbiorników wodnych i mokradeł stanowiących miejsca ostojowe dla zwierząt i roślin; w miarę możliwości przestrzennych stosowanie zasady omijania istniejących drzew przydrożnych przy projektowaniu, budowie i przebudowie dróg, po uprzedniej inwentaryzacji; bezwzględną ochronę drzewostanów parkowych, większych skupisk zieleni o charakterze parkowym i zabytkowych cmentarzy; prowadzenie regularnej odbudowy i konserwacji rowów melioracyjnych, w celu podtrzymania lub przywrócenia bogactwa flory wodnej, błotnej i zmienno-wilgotnej, łąkowo – pastwiskowej; stałe uzupełnianie ubytków drzewostanu na terenach objętych ochroną

Tereny otwarte - wyłączone z zabudowy, wyznaczone w planie ogólnym mogą przyczynić się do przyspieszenia naturalnej sukcesji, poprzez sadzenie drzew gatunków, których na nich akurat brakuje. Równocześnie w zakresie planu ogólnego uwzględnia się szereg zasad kształtowania i ochrony zieleni, do których należą m.in.: tworzenie i utrzymywanie powierzchni biologicznie czynnych w obrębie terenów zurbanizowanych w formie korytarzy zieleni, zachowanie i ochrona ponadlokalnych i lokalnych korytarzy ekologicznych wzdłuż dolin rzek poprzez odpowiednie kształtowanie ich struktury przyrodniczej (wyłączanie z zadrzewień i zalesień terenów łąk i pastwisk, pozostawiając je w dotychczasowym

użytkowaniu), zachowanie i ochronę zadrzewień śródpolnych, miedz, żywopłotów, pasm łąk, drobnych płatów roślinności bagiennej, niewielkich śródpolnych zbiorników wodnych i mokradeł stanowiących miejsca ostojowe dla zwierząt i roślin, bezwzględną ochronę drzewostanów parkowych, większych skupisk zieleni o charakterze parkowym i zabytkowych cmentarzy.

Prowadzona działalność wydobywcza może przyczyniać się do powstawania wyrobisk. Tworzenie się poeksploatacyjnych zbiorników wodnych wywołuje pojawienie się wielu hydrobiontów, w tym także ptactwa. Niemniej przez pierwsze lata po zalaniu nowo powstałe zbiorniki nie są atrakcyjnym środowiskiem dla organizmów wodnych. Poeksploatacyjne zbiorniki charakteryzują się w tym okresie dużą niestabilnością i podatnością na wszelkie zmiany wywoływane przez czynniki zewnętrzne oraz brakiem wewnętrznych mechanizmów stabilizujących. Przy czym w wyniku sukcesywnego rozwoju roślinności wodnej oraz powstania większej ilości osadów dennych pochodzenia organicznego (wzrost eutrofizacji) wpływ czynników zewnętrznych o charakterze abiotycznym maleje na rzecz wzrostu znaczenia wewnętrznych czynników biotycznych i troficznych. W ten sposób zbiornik poeksploatacyjny uzyskuje cechy naturalnego jeziora lub stawu eutroficznego. Zbiorniki poeksploatacyjne pełnią też inne ważne role, m.in. rezerwuaru wody czy zbiorników przeciw pożarowych. Z upływem czasu zbiorniki powstałe w wyrobiskach nabierają funkcji rekreacyjnych oraz wędkarsko-rybackich. Kiedy rekultywacja wyrobisk realizowana jest w drodze naturalnej sukcesji przy zastosowaniu odpowiednich zabezpieczeń przeciwerozyjnych powstałych skarp, zebrany materiał gruntowy podczas przygotowań do eksploatacji złoża jest na etapie likwidacji przedsięwzięcia równomiernie rozprowadzany po całej suchej powierzchni, co ułatwia zasiedlanie i rozwój roślinności. W ten sposób mamy do czynienia z wykreowaniem nowego krajobrazu i nowych ekosystemów.

Wpływ na różnorodność biologiczną mogą mieć potencjalne farmy fotowoltaiczne, które dopuszczone zostały ustaleniami Planu ogólnego. Warto zaznaczyć, że urządzenia te powstawać mogą głównie w strefach infrastrukturalnych SI, ale także w strefach otwartych SO, jako profil dodatkowy. Zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, to od powierzchni zabudowy zależy czy inwestycja kwalifikowana będzie do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko i wymagane będzie uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz co się z tym wiąże raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko). W Planie ogólnym ustalono ograniczenie inwestycji związanych z fotowoltaiką, dlatego nie powinno dojść do znacznego negatywnego oddziaływania na środowisko, jednak nawet w przypadku, gdyby inwestycja okazała się być uciążliwą i wymagane będzie wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, przygotowany będzie szczegółowy raport, zgodnie z którym inwestycja nie będzie mogła zostać zrealizowana. Jednocześnie z uwagi na ograniczenie możliwego negatywnego oddziaływania farm fotowoltaicznych na siedliska ludzkie w postaci: zmiany warunków oświetlenia terenu (zacienienie), zmiany warunków wodnych (nierównomierne pokrycie opadami powierzchni terenu), refleksy świetlne, można określić strefę ochronną związaną z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu. Strefa ochronna nie może wykraczać poza granice terenów, na którym lokalizowane są panele fotowoltaiczne.

8.7. Oddziaływanie na ludzi

Projekt Planu ogólnego będzie wpływał na warunki życia społeczności lokalnej poprzez wprowadzenia nowych terenów przeznaczonych pod zabudowę. Jednocześnie zapisy projektu Planu ogólnego niosą za

sobą dążenie do rozwoju infrastruktury technicznej oraz komunikacyjnej, co przyczyni się do poprawy warunków życia mieszkańców. Zapisy Planu ogólnego odnosząc się szeroko do zasad ochrony środowiska i jego zasobów oraz kształtowania ładu przestrzennego dają podstawy do rozwijania terenów inwestycyjnych przy jednoczesnej dbałości o środowisko. Ponadto projekt Planu ogólnego także zapewnia dbałość o tereny zabytkowe, co będzie pozytywnie oddziaływać na obecnych i przyszłych mieszkańców oraz mogą inicjować dalsze działania, zmierzające do poprawy wizerunku gminy. W przypadku nowej lokalizacji funkcji usługowej, należy na etapie planu miejscowego rozstrzygnąć charakter działalności, która będzie najmniej kolizyjna z zabudową mieszkaniową oraz zasady takiego zagospodarowania, aby budynki będące miejscem prowadzenia spokojniejszej działalności były lokalizowane bliżej zabudowy mieszkaniowej, a te o znacznej uciążliwości w oddaleniu.

Odrębną kwestią jest także sytuowanie w pobliżu zabudowy mieszkaniowej terenów pod działalność produkcyjną. W większości takich kolizji dotyczy to terenów już zagospodarowanych i zainwestowanych, gdzie nie można mówić o likwidacji, jednej bądź drugiej funkcji. Istotne jest wtedy, aby na styku tych dwóch skrajnych przeznaczeń terenu wprowadzać pasy zieleni izolacyjnej, o ile zagospodarowanie na to pozwala, która będzie tworzyć bufor przed możliwym uciążliwym oddziaływaniem. W planach miejscowych, zwyczajowo określa się jak strefy zieleni mają zostać wykonane, często są to zapisy precyzujące minimalną wysokość nasadzeń i wymóg tworzenia zwartego pasa zieleni, tak aby oddziaływanie na mieszkańców terenów sąsiednich było ograniczone do minimum. W przypadku nowej lokalizacji funkcji produkcyjnej, składów i magazynów, oprócz wprowadzenia na szerokości min. 10 m pasa zieleni, należy na etapie planu miejscowego rozstrzygnąć charakter działalności, która będzie najmniej kolizyjna z zabudową mieszkaniową oraz zasady takiego zagospodarowania, aby podobnie jak w przypadku funkcji usługowej, budynki będące miejscem prowadzenia spokojniejszej działalności były lokalizowane bliżej zabudowy mieszkaniowej, a te o znacznej uciążliwości w oddaleniu.

Generalnie należy uznać, że wszelkie działania wdrażane na terenie gminy Wejherowo, zgodnie z projektem planu ogólnego, a dalej na etapie planu miejscowego, muszą uwzględniać zapisy odpowiednich przepisów prawa uwzględniających ustalone normy, szczególnie zaś być zgodne z Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 roku w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku. Nie mniej jednak warto wskazać w tym momencie szczególnie istotne, źródła emisji hałasu oraz wibracji, mogące potencjalnie negatywnie oddziaływać na zdrowie ludzkie. Zgodnie z uzasadnieniem i rysunkiem projektu planu ogólnego do takich źródeł należy zaliczyć obszary położone wzdłuż szlaków komunikacyjnych istniejących i projektowanych.

Grupą czynników mogącą być efektem realizacji postanowień projektu planu, a mogących potencjalnie negatywnie oddziaływać na zdrowie ludzi jest grupa zanieczyszczeń chemicznych. Są one obecnie najgroźniejszym czynnikiem wpływającym negatywnie na zdrowie ludzkie. Wiele ze związków chemicznych jest wprowadzanych do środowiska rozmyślnie, choć nierozważnie, w celach gospodarczych. Większość jednak stanowią odpady, zanieczyszczenia pokonsumpcyjne. Znaczne ilości zanieczyszczeń powstają także na skutek katastrof i awarii. Stosunkowo łatwo określić jest wpływ zanieczyszczeń na zdrowie człowieka przy ostrych dolegliwościach, spowodowanych oddziałaniem substancji toksycznej przyjętej w krótkim czasie i w dużej dawce. Znacznie trudniej określić zatrucia chroniczne oraz określić ich przyczynę. Są one bowiem wynikiem długotrwałego wpływu niewielkich ilości substancji toksycznych na organizm ludzki, a ich objawy kliniczne często są niespecyficzne. W przypadku realizacji zapisów projektu planu istotniejszą rolę stanowić będą zanieczyszczenia wywołujące drugi typ reakcji organizmów ludzkich, czyli te wywołane zanieczyszczeniami chronicznymi. Do źródeł emisji zanieczyszczeń mogących potencjalnie negatywnie oddziaływać na zdrowie ludzkie na obszarze

gminy Wejherowo należą przede wszystkim: ciągi komunikacyjne, lokalne kotłownie, zanieczyszczenia z terenów rolniczych. Należy podkreślić, że drogi wnikania zanieczyszczeń do organizmu ludzkiego są różne. Wzajemne powiązanie poszczególnych elementów środowiska abiotycznego i biotycznego powoduje, że zanieczyszczenie któregokolwiek z nich wywiera wpływ na zdrowie ludzkie.

Najwięcej niebezpiecznych związków i pierwiastków chemicznych przenika do organizmu człowieka drogą pokarmową. Zmiany chemizmu wody, gleb i powietrza prowadzą do nadmiernej koncentracji substancji toksycznych w diecie. Szczególnie niebezpieczne są te substancje, które kumulują się w organizmie. Należy zwrócić zatem uwagę na zabezpieczenie jakości wód powierzchniowych i podziemnych, szczególnie zaś na ochronę ujęć wód pitnych. Ponadto należy unikać kumulacji zanieczyszczeń na terenach rolnej produkcji spożywczej. Nie przewiduje się trwałego pogorszenia jakości powietrza i wód w stosunku do stanu obecnego, mogącego wpłynąć negatywnie na składniki pokarmowe jak woda i produkty spożywcze wytwórstwa rolniczego. Zanieczyszczenia, bowiem z tras komunikacyjnych z jednej strony są dziś mniej szkodliwe dla zdrowia ludzkiego i komponentów środowiska przyrodniczego niż do niedawna (praktyczny brak ołowiu i innych metali ciężkich w paliwach), a z drugiej zaś ulegają szybkiej dyspersji na skutek przewietrzenia otwartych obszarów rolnych. Generalnie ocenia się, że poszczególne ustalenia planu ogólnego, w tym także odwołania do przepisów odrębnych, zapewniają jednocześnie poprawny stan ochrony wód powierzchniowych i podziemnych.

Zanieczyszczenia chemiczne mogą dostać się także do organizmu poprzez układ oddechowy. Ten rodzaj przenikania substancji niepożądanych do ustroju ludzkiego jest zdecydowanie mniej niebezpieczny dla zdrowia i życia człowieka, ale z drugiej strony najpowszechniejszy. Należy założyć, iż ruch drogowy i związana z nim emisja spalin zwiększy się wraz z powstaniem nowej zabudowy na analizowanym obszarze. Największym zasięgiem i największą szkodliwością cechują się tlenki azotu. Ustalenia projektu planu skłaniają się ku niskoemisyjnym źródłom energii. Zniweluje to emisję szkodliwych dla zdrowia substancji do minimum. Z kolei w fazie realizacji nowej zabudowy i tras komunikacyjnych ilość emitowanych zanieczyszczeń powietrza atmosferycznego będzie stosunkowo niewielka, ograniczona głównie do czasu budowy. Ponadto nastąpi emisja składników spalin związana z pracą maszyn budowlanych i środków transportu dostarczających materiały budowlane oraz emisja pyłów z manipulacji materiałami budowlanymi. Zanieczyszczenia te będą jednak niewielkie, odwracalne i czasowe, niekumulujące się w środowisku i nieuniknione w przypadku realizacji obiektów budowlanych. Ich wpływ na zdrowie mieszkańców gminy Wejherowo będzie zatem stosunkowo niewielki.

Podsumowując, projekt Planu Ogólnego będzie wpływał na warunki życia społeczności lokalnej poprzez wprowadzenia nowych terenów przeznaczonych pod zabudowę. Jednocześnie jego ustalenia niosą za sobą dążenie do rozwoju infrastruktury technicznej oraz komunikacyjnej, co przyczyni się do poprawy warunków życia mieszkańców. Zapisy planu odnosząc się szeroko do zasad ochrony środowiska i jego zasobów oraz kształtowania ładu przestrzennego dają podstawy do rozwijania terenów inwestycyjnych przy jednoczesnej dbałości o środowisko. Ponadto projekt planu także zapewnia dbałość o tereny zabytkowe, co będzie pozytywnie oddziaływać na obecnych i przyszłych mieszkańców oraz mogą inicjować dalsze działania, zmierzające do poprawy wizerunku gminy.

8.8. Oddziaływanie na krajobraz

Projekt Planu ogólnego w swoim zakresie wpłynie na krajobraz poprzez okresowe ograniczenie powierzchni biologicznie czynnych, zmiany krajobrazu naturalnego (otwartego terenów rolniczych) na

tereny zabudowane. Na obszarach intensywniejszych przekształceń i zainwestowania nastąpi miejscowe ograniczenie różnorodności biologicznej.

Natomiast przed zaburzeniem ciągłości systemu przyrodniczego dolin cieków i jezior chronią ustalenia Planu ogólnego wprowadzające konieczność tworzenia stref buforowych wzdłuż i wokół nich w przypadku lokalizacji zabudowy na terenach sąsiednich.

W ostatnim czasie następuje wzrost świadomości ekologicznej, związany z ograniczeniem dobra, jakim jest przestrzeń. Poprawie krajobrazu sprzyja także zmieniające się prawo, które ma zagwarantować dbałość o krajobraz w dużej mierze na poziomie gmin. Wprowadzana zapisami projektu Planu ogólnego ochrona obiektów zabytkowych może przyczynić się do rewitalizacji parków zabytkowych i cmentarzy, co wpłynie niewątpliwie na poprawę walorów krajobrazowych terenów zurbanizowanych.

8.9. Oddziaływanie na zasoby naturalne

Gmina Wejherowo jest obszarem, na którym występują zasoby naturalne, są nimi złoża kruszywa naturalnego. Ustalenia planu ogólnego dla zapewnienia rozwoju gospodarczego, umożliwiają ich dalsze wydobywanie z poszanowaniem ich otoczenia, regulują także rekultywację terenu po zakończonej eksploatacji.

8.10. Oddziaływanie na zabytki i dobra materialne

Projekt Planu ogólnego obejmuje swoim zasięgiem tereny ochrony konserwatorskiej. Ustalenia Planu ogólnego w sposób szczegółowy odnoszą się do ochrony dziedzictwa kulturowego znajdującego się na obszarze opracowania. Jednocześnie realizacja ustaleń projektu planu przyczyni się do poprawienia stanu technicznego obiektów zabytkowych, rewitalizację terenów zabytkowych parków, ale także do dbałości o przestrzeń publiczną. Działania te przyczyniają się zatem do ogólnej poprawy walorów krajobrazowych gminy, a przez to wzrostu jego atrakcyjności.

Jednocześnie zapisane w projekcie Planu ogólnego funkcje nie mają powodować uciążliwości oddziałujących na nieruchomości sąsiednie, przez co zapewniony jest rozwój z poszanowaniem zasad kształtowania ładu przestrzennego i wartości historycznych.

8.11. Transgraniczne oddziaływanie

Zapisy Planu ogólnego nie przewidują realizacji inwestycji mogących wpłynąć na integralność obszarów objętych ochroną oraz przekraczających swym oddziaływaniem nieruchomość, na której mają być realizowane. Skumulowane oddziaływanie na elementy środowiska skutków realizacji ustaleń planu nie będzie mieć zasięgu transgranicznego.

8.12. Oddziaływanie skumulowane i znaczące

Do oddziaływań skumulowanych wynikających z ustaleń zawartych w projekcie Planu ogólnego w zakresie emisji hałasu i wibracji, może dochodzić przede wszystkim w strefach nakładania się uciążliwości pochodzących z terenów tras komunikacyjnych z innymi obecnymi lub planowanymi inwestycjami na sąsiednich obszarach. Z uwagi jednak na charakter i stan faktyczny zagospodarowania przestrzennego gminy, raczej nie przewiduje się tego typu znaczących oddziaływań. Nie znaczy to

jednak, że tego typu wpływy można wykluczyć w 100%. Oddziaływania takie mogą być w przyszłości związane z istniejącymi, ale przede wszystkim planowanymi obiektami infrastruktury technicznej, a także budową i modernizacją dróg w bliższej lub dalszej odległości od obszaru gminy. Nie mniej jednak prace jak i funkcjonowanie ww. obiektów będą ograniczone w przestrzeni. W związku z tym potencjalnie znaczące oddziaływania będą miały charakter lokalny i nie będą miały większego znaczenia dla funkcjonowania omawianego obszaru.

9. Rozwiązania alternatywne

Zaproponowane w projekcie Planu ogólnego zagospodarowanie będzie mieć wpływ na obszary z nim sąsiadujące oraz niesie za sobą pewne skutki dla środowiska przyrodniczego, choć zapisy projektu planu dotyczące kształtowania środowiska przyrodniczego dążą do ograniczenia negatywnych skutków przyjętych rozwiązań. Możliwe rozwiązania alternatywne zostały przeanalizowane na etapie analizy wniosków o zmiany w zagospodarowaniu przestrzennym gminy i zaproponowane zagospodarowanie w opracowywanym projekcie można uznać na najkorzystniejsze. Jednocześnie należy zauważyć, iż jest to dokument zastępujący aktualnie obowiązujące Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania, tym samym stanowi ono alternatywę dla już istniejącego dokumentu. Analizowany projekt Planu ogólnego uwzględnia wnioski władz gminy, instytucji oraz mieszkańców i przyjmuje rozwiązania optymalne. Ponadto projekt planu jest dostosowany do obowiązujących przepisów prawa w zakresie ochrony środowiska oraz zasad polityki ekologicznej oraz sankcjonuje przeznaczenie pod tereny zabudowy dla obszarów, które już miały taki sposób użytkowania określony w obowiązujących planach zagospodarowania przestrzennego.

10. Zapobieganie, ograniczanie lub kompensacja przyrodnicza negatywnych oddziaływań na środowisko

W działaniach tych szczególny nacisk położony powinien być na ograniczenie inwestycji mogących mieć negatywny wpływ na środowisko, a także na zadrzewienie, dolesienie, ochronę obszarów chronionych. Stan funkcjonowania środowiska przyrodniczego przy obecnym stanie zagospodarowania obszaru objętego opracowaniem jest dobry. Zapisy projektu Planu ogólnego omówione w rozdziale 8 zapewniają ograniczenie ewentualnego negatywnego oddziaływania na środowisko istniejących i projektowanych funkcji. Planowany rozwój terenów zabudowanych uwzględnia rozwój infrastruktury technicznej, która pozwoli na zachowanie lub przywrócenie równowagi przyrodniczej na terenach zurbanizowanych, a zapisy dotyczące ochrony zasobów środowiska przyrodniczego są wystarczająco restrykcyjne, aby niwelować wszelkie negatywne skutki wprowadzanej zabudowy.

Jednocześnie realizacja stref zagospodarowania przestrzennego wynikająca z zakresu Planu ogólnego nie spowoduje istotnego negatywnego oddziaływania na środowisko przyrodnicze.

W celu zapewnienia odpowiedniej ochrony zbiorowiskom roślinnym znajdującym się na analizowanym obszarze należy przede wszystkim przestrzegać obowiązujących przepisów prawnych (m.in. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady UE Nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych w odniesieniu do wprowadzenia i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych) oraz zwiększać świadomość ekologiczną społeczeństwa. Ważnym aspektem jest również odpowiednie zagospodarowanie terenu, tak aby doprowadzić do skanalizowania ruchu pieszego i rowerowego do wyznaczonych specjalnie tras i ścieżek, jednocześnie zachęcając odwiedzających do

przebywania w miejscach atrakcyjnych rekreacyjnie, lecz nie narażając na bezpośrednie oddziaływanie na najcenniejsze komponenty szaty roślinnej.

Działania w zakresie modernizacji, przebudowy, rozbudowy istniejącej już infrastruktury elektroenergetycznej należy projektować z uwzględnieniem rozwiązań minimalizujących negatywne oddziaływanie na ptaki, związane z eksploatacją tej infrastruktury, np. przy współpracy z ornitologiem.

Celem ograniczenia negatywnego oddziaływania na komfort życia i zdrowie ludzi zaleca się szczególnie zwrócenie uwagi na:

- stosowanie ekranów akustycznych np. „ścian zieleni" wzdłuż szlaków komunikacyjnych wszędzie tam, gdzie jest to potrzebne;
- dostosowanie lokalizacji inwestycji do powierzchni terenu; postulowanie tam, gdzie to możliwe by potencjalne źródła emisji hałasu w sposób optymalny wykorzystywały naturalną rzeźbę i pokrycie terenu celem obniżenia rozchodzenia się fal dźwiękowych i drgań;
- szerokie stosowanie zieleni nasadzeniowej wszędzie tam, gdzie jest to możliwe i uzasadnione. Tereny zieleni są stosunkowo tanim sposobem na poprawę komfortu akustycznego i obniżenie poziomu zanieczyszczeń powietrza atmosferycznego. Zieleń stanowi rodzaj filtru, który przy każdym opadzie atmosferycznym ulega samooczyszczeniu. Hamując prędkość wiatru, zieleń powoduje opadanie cięższych od powietrza cząstek pyłu na liście i ziemię, zmniejszając ich wchłanianie przez układ oddechowy. Zawartość szkodliwych gazów w powietrzu nad dużymi parkami jest 2-3 razy mniejsza niż nad terenami ściśle zabudowanymi. Dlatego powinny być szeroko propagowane, również ze względów ekonomicznych. Ponadto poprawia ona estetykę krajobrazu, przez co podnosi się komfort życia mieszkańców;
- dobór gatunków roślin powinien uwzględniać, poza techniczno-ekonomicznymi aspektami, ich szczególne właściwości biologiczne. Preferowane powinny być gatunki wytwarzające znaczne ilości substancji antybiotycznych, tzw. fitoncydów. Można zaliczyć do nich m.in. berberys, bez czarny, brzoza, cis, czeremcha, głóg, jałowiec, sosna, świerk i inne. Ponadto skupiny zieleni powodują jonizację powietrza. Powinno się stosować te gatunki, które wpływają korzystnie na zdrowie człowieka. Są to m.in.: brzoza, lipa, sosna, świerk i inne. Unikać należy gatunków jonizujących dodatnio powietrze, co niekorzystnie wpływa na ogólny stan psychiczny ludzi (dęby, klony, robinie, topole);
- zaleca się szerokie stosowanie żywopłotów wzdłuż tras komunikacyjnych. Żywopłoty charakteryzują się wysokim pochłanianiem substancji szkodliwych z powietrza. Oprócz tego skutecznie osłabiają siłę wiatru powodującego erozję gleby. Ponadto zajmują stosunkowo małe powierzchnie.

11. Metody analizy skutków realizacji postanowień projektowanego planu ogólnego oraz częstotliwość jej przeprowadzania

Analiza skutków realizacji ustaleń Planu ogólnego w zakresie funkcji i sposobu zagospodarowania nastąpi po jego uchwaleniu oraz uchwaleniu miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, które powstaną w oparciu o opracowany dokument. Monitorowanie zamierzeń inwestycyjnych odbywać się będzie na etapie występowania inwestora o pozwolenie na budowę, a następnie przez coroczną analizę zmian w zagospodarowaniu przestrzennym gminy. W zakresie ochrony środowiska prowadzony jest monitoring wykonywany przez odpowiednie służby, zarówno ochrony środowiska, przyrody czy sanitarne. Należą do nich, m.in. Główny Inspektorat Ochrony Środowiska, Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny, Państwowy Inspektor Sanitarny, jak i wydziały ochrony środowiska urzędu

wojewódzkiego, powiatowego oraz gminy Wejherowo. Polega on na corocznej analizie i ocenie stanu poszczególnych komponentów środowiska w oparciu o wyniki pomiarów uzyskanych w ramach państwowego monitoringu (w szczególności dotyczącego: stanu wód powierzchniowych i podziemnych, powietrza, klimatu akustycznego, gleb) oraz na analizie i ocenie innych dostępnych wyników pomiarów i obserwacji. Wyniki monitoringu stanu środowiska przyrodniczego są publikowane w odpowiednich opracowaniach, takich jak np. Stan środowiska w województwie pomorskim. Raport – wydawanym co roku.

Sam monitoring skutków realizacji przyjętego dokumentu może polegać np. na analizie i ocenie stanu poszczególnych komponentów środowiska w oparciu o wyniki pomiarów uzyskanych przez ww. jednostki, w ramach monitoringu środowiska prowadzonego w oparciu o wydane decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć zlokalizowanych na obszarze objętym projektem planu lub w ramach indywidualnych zamówień, na kontroli i ocenie zgodności wyposażenia terenu w infrastrukturę techniczną z ustaleniami przyjętego dokumentu.

Jednocześnie poza aspektem środowiskowym, ważny jest aspekt społeczny skutków realizacji zapisów Planu ogólnego. Sporządzający plan powinien zbadań stopień zadowolenia mieszkańców gminy z tych postanowień drogą ankietową bądź poprzez wprowadzenie konsultacji społecznych z przeprowadzanych przy okazji analizy wniosków o zmiany w zagospodarowaniu przestrzennym gminy.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wyniki analiz dotyczących aktualności dokumentów planistycznych z potrzebami mieszkańców i gminy powinny być przekazywane co najmniej raz w czasie trwania kadencji rady. Dlatego proponuje się, aby analizy dotyczące stanu poszczególnych komponentów środowiska na obszarze objętym opracowaniem były prowadzone również z taką częstotliwością. Pomiary i badania prowadzone w celu określenia stanu poszczególnych komponentów środowiska. Z uwagi na różnorodność zagadnień dotyczących metody i wymogów jakie wskazane są w przypadku prowadzenia monitoringu poszczególnych komponentów środowiska, w niniejszym opracowaniu nie przytoczono ich brzmienia. W przypadku niniejszego opracowania najistotniejsze będzie monitorowanie przestrzegania ustaleń planu, zachowania minimalnych udziałów powierzchni biologicznie czynnych w obrębie działek budowlanych, stosowanych instalacji grzewczych oraz sposobu odprowadzania ścieków bytowych i komunalnych.

12. Streszczenie

Niniejsza prognoza dotyczy oceny oddziaływania na środowisko projektu Planu ogólnego gminy Wejherowo. Opracowany projekt Planu ogólnego został wywołany uchwałą nr LXVI/758/2024 Rady Gminy Wejherowo z dnia 28 czerwca 2024 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia Planu ogólnego gminy Wejherowo.

Potrzeba opracowania planu ogólnego gminy Wejherowo wynika ze zmiany ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw, gdzie w sposób istotny został zmieniony dotychczasowy stan prawny w zakresie planowania i zagospodarowania przestrzennego. Rolę obecnie obowiązującego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Wejherowo przejmie plan ogólny, który będzie aktem prawa miejscowego. Zasadnym jest, by gminy uchwaliły plan ogólny do końca 2025 r., kiedy to przesranie obowiązywać dokument studium. Wobec powyższego celem możliwości przystąpienia do prac związanych ze sporządzeniem planu ogólnego, podjęcie uchwały jest zasadne.

W ww. projekcie Planu ogólnego ustalono następujące przeznaczenie terenu:

SW – strefa wielofunkcyjna z zabudową mieszkaniową wielorodzinną,

SJ – strefa wielofunkcyjna z zabudową mieszkaniowa jednorodzinną,
SZ – strefa wielofunkcyjna z zabudową zagrodową,
SU – strefa usługowa,
SH – strefa handlu wielkopowierzchniowego,
SP – strefa gospodarcza,
SR – strefa produkcji rolniczej,
SI – strefa infrastrukturalna,
SN – strefa zieleni i rekreacji,
SC – strefa cmentarzy,
SG – strefa górnictwa,
SO – strefa otwarta,
SK – strefa komunikacyjna.

Celem wskazania terenów wyłączonych z zabudowy jest ochrona przed zabudową przede wszystkim istniejącego potencjału przyrodniczego oraz powstrzymanie urbanizacji na terenach zieleni.

Niniejsza prognoza złożona jest z dwóch części. Pierwsza część stanowi ocenę istniejących uwarunkowań środowiska przyrodniczego, z uwzględnieniem podziału na jego poszczególne elementy: obecne użytkowanie terenu, warunki gruntowe, warunki glebowe, rzeźbę terenu, warunki wodne, szatę roślinną i świat zwierzęcy, klimat lokalny i komfort akustyczny, ludzi, zabytki oraz krajobraz.

Gmina Wejherowo położona jest w północnej części województwa pomorskiego, w powiecie wejherowskim. Granicą południowo-wschodnią przylega do miasta Gdyni. Przez jej teren przebiega droga wojewódzka 468, tworząca najważniejsze połączenie między Szczecinem a Trójmiastem oraz dwie drogi wojewódzkie nr 218 i nr 224. Gmina graniczy od północy z gminami Gniewowo, Krokowa i Puck, od wschodu z miastem Wejherowem, Redą i Rumią, a od zachodu z gminą Luzino i Szemud. Powierzchnia gminy Wejherowo wynosi 194,21 km^2.

Spośród powierzchniowych form ochrony, na terenie gminy Wejherowo można wyróżnić:

- Obszar Specjalnej Ochrony Ptaków PLB220007 „Puszcza Darżlubska”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220102 „Bezlist koło Gniewowa”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220016 „Biała”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220019 „Orle”,
- Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk PLH220020 „Pełcznica”,
- Obszar chronionego krajobrazu Puszczy Darżlubskiej,
- Obszar chronionego krajobrazu Pradoliny Redy- Łeby,
- Trójmiejski Park Krajobrazowy wraz z otuliną,
- Rezerwat przyrody „Gałęźna Góra”,
- Rezerwat przyrody „Pełcznica”,
- Rezerwat przyrody „Cisowa” wraz z otuliną,
- Rezerwat przyrody „Lewice”,
- Rezerwat przyrody „Bór Borowo” wraz z otuliną,
- Rezerwat przyrody „Dolina Zagórskiej Strugi” wraz z otuliną,
- Użytki ekologiczne „Łąka nad Zagórską Strugą”, „Migowe Wzgórze”, „Kępiński Moczar”, „Pryśniewska Łąka”, „Migowa Łąka”, „Nowiński Moczar”, „Szuwary Jeziora Wyspowskiego”, „Wyspowska Łąka”, „Miętowe Bagienko”, „Żabno”, ‘Sopieszyńska Młaka”, „Borowe Oczko”,
- Pomniki przyrody.

Zgodnie z regionalizacją fizyczno-geograficzną Polski J. Kondrackiego gmina Wejherowo położona jest częściowo w mezoregionie Pobrzeże Kaszubskie (część północna) i Pojezierze Kaszubskie (część południowa), które oddzielone są od siebie Pradoliną Redy-Łeby przebiegającą z północnego-zachodu na południowy-wschód gminy. Wchodzą one w skład dwóch makroregionów: Pobrzeża Koszalińskiego i Pojezierza Wschodniopomorskiego. Ze względu na położenie gminy na obszarze trzech różnych, morfologicznie zróżnicowanych jednostek rzeźba terenu Wejherowa jest urozmaicona pod względem hipsometrycznym i form morfogenetycznych. Najwyżej położone tereny dominują na wysoczyźnie Pojezierza Kaszubskiego i sięgają ok. 225 m n.p.m., natomiast tereny najniżej zlokalizowane kształtują się w części północno-zachodniej w dolinie Piaśnicy, gdzie teren obniża się nawet do poniżej 10 m n.p.m. Na ukształtowanie rzeźby gminy miała wpływ ostatnia faza zlodowacenia północnopolskiego Wisły. Podczas stopniowego ocieplenia klimatu wystąpił ostateczny zanik lądolodu i intensywny odpływ wód roztopowych. Kolejne modyfikacje rzeźby nastąpiły w okresie holoceńskim, co było wynikiem wytapiania się brył martwego lodu w zagłębieniach i obniżeniach dolinnych oraz organizacji sieci rzecznej i procesami erozji wodnej.

Budowa geologiczna gminy Wejherowo powiązana jest z jednostkami morfologicznymi. Dlatego składają się na nią osady czwartorzędowe związane z fazą pomorską zlodowacenia Wisły oraz osady holoceńskie powstałe po zaniku lądolodu. Osady czwartorzędowe zlokalizowane są przede wszystkim na stokach i wierzchowinach Wysoczyzny Żarnowieckiej i Pojezierza Kaszubskiego, na które składają się przez wszystkim gliny zwałowe oraz piaski i żwiry wodnolodowcowe. W rejonie Bieszkowic i Nowego Dworu Wejherowskiego występują ponadto osady moren czołowych zbudowane z piasków, żwirów i głazów, a miejscowo także piasków gliniastych i glin lodowcowych. Miąższość osadów czwartorzędowych kształtuje się w przedziale od ok. 200 m na wysoczyznach do 20-50 m w pradolinie. Na obszarze Pradoliny Redy-Łeby dominują osady holoceńskie w postaci torfów, namułów torfiastych, mułkowo-ilastych i piaszczystych mad rzecznych oraz piasków i żwirów akumulacji rzecznej. W krawędziowych strefach pradoliny znajdują się piaski i żwiry wodnolodowcowe.

Obszar gminy Wejherowo w całości leży w zasięgu zlewni rzek Przymorza morza Bałtyckiego. Sieć rzeczna jest stosunkowo dobrze wykształcona. Działy wodne I rzędu dzielą obszar gminy na cztery dorzecza: Redy, Piaśnicy, Zagórskiej Strugi i Gizdepki. Zlewnia Gizdepki obejmuje niewielki fragment w części północno-wschodniej gminy, natomiast sama rzeka nie przepływa przez jej obszar. Dno pradoliny charakteryzuje się bardzo gęstą siecią sztucznych rowów i kanałów melioracyjnych.

Wody podziemne w granicach gminy Wejherowo tworzą trzy podstawowe piętra wodonośne: górnokredowe, trzeciorzędowe i czwartorzędowe. Piętro górnokredowe związane jest z utworami porowymi i szczelinowymi, stwarzającymi warunki występowania wód. Ich występowanie poznano przede wszystkim z obszaru pradoliny. Niekiedy są to wody o charakterze artezyjskim, gdyż cechują się występowaniem pod znacznym ciśnieniem piezometrycznym. Nie są one jednak eksploatowane. Piętro trzeciorzędowe dzieli się na dwa poziomy: oligoceński i mioceński. Poziom oligoceński zlokalizowany jest w piaskach i żwirach kwarcowych. Charakteryzuje się znaczonym rozprzestrzenieniem i silnym napięciem zwierciadła wody. Natomiast poziom mioceński występuje w piaszczystych i piaszczysto żwirowych osadach. Czwartorzędowe piętro wodonośne dzieli się na kilka poziomów wodonośnych na terenach wysoczyzn łączących się na terenie pradoliny. Pierwszy z nich cechuje się najczęściej swobodnym zwierciadłem, natomiast poziomy niższe występują pod napięciem. Piętro czwartorzędowe na terenie pradoliny kontaktują się na znacznej powierzchni z utworami trzeciorzędowymi, tworząc wspólny poziom. Ze względu na korzystne parametry filtracji osadów wodnolodowcowych zalegających w pradolinie, zasoby wód podziemnych na tym terenie są bardzo duże. Wody zalegają bardzo płytko –

nawet ok. 1 m p.p.t. (w wyższych partiach dna i w obrębie stożków napływowych ok. 5-7 m p.p.t.). Piętro czwartorzędowe w całości jest głównym źródłem zaopatrzenia ludności gminy w wodę.

Gleby na terenie gminy Wejherowo są w większości glebami autogenicznymi, głównie z rzędu brunatnoziemnych i bielicowoziemnych. Są to przeważnie gleby brunatne wyługowane wytworzone z piasków gliniastych na glinach, rzadziej z piasków gliniastych i piasków luźnych. Ten typ gleb występuje pospolicie na obszarze Pojezierza Kaszubskiego, na terenach rolniczych i lasach. Gleby bielicoziemne występują głównie na terenach leśnych – są to gleby rdzawe i bielicowe zbudowane z piasków lodowcowych i wodnolodowcowych. Większe zgrupowania tych gleb występują w rejonie Puszczy Darżlubskiej w północno- zachodniej części gminy.

Gmina Wejherowo posiada wysoki stopień zalesienia – lasami pokryte są przede wszystkim północna i południowa część gminy, obejmująca powierzchnię 11 790 ha, stanowiąc tym samym ok. 60% powierzchni. W skład typów siedliskowych wchodzą bory świeże (głównie w północno- zachodniej części gminy), bory mieszane świeże i lasy mieszane świeże, lasy świeże, olsy jesionowe, a także bory bagienne i bagienne mieszane. Największe powierzchnie zajmują lasy budowę, a w tym kwaśne buczyny niżowe zlokalizowane na morenach wysoczyzny Pojezierza Kaszubskiego oraz okolic Kąpina, Góry. Poza kwaśnymi buczynami zlokalizowane są tu także acidofilne dąbrowy, jednak na mniejszych obszarach, np. między jeziorem Bieszkowickim i Zawiad lub na południowy- wschód od Bieszkowic. Na drzewostan dąbrowy składają się dąb szypułkowy i dąb bezszypułkowy, buk i sosna. W lasach położonych w części południowej gminy na drzewostan składa się sosna z udziałem buka oraz świerka. Natomiast w części północnej dominuje monokultura sosnowa, związana z siedliskami borowymi Piaśnicy. W okolicy Kąpina pojawiają się również drzewostany budowę oraz pojedyncze sosny oraz świerki. W okolicach Bolszewa, Warszkowa Młyna w okolicach rzeki Redy oraz nad Bolszewką, Gościciną i Cedronem zlokalizowane są łęgi jesionowo-olszowe. Ten drzewostan stanowi głownie olsza czarna z niewielką domieszką jesionu w niektórych płatach. Na silnie rozwiniętą warstwę podszytu składa się leszczyna, kruszyna i czeremcha.

Fauna, którą można spotkać na obszarze gminy Wejherowo jest typowa dla tego regionu kraju i powiązana jest z siedliskiem, które tworzy głównie szata roślinna i stopień przekształcenia krajobrazu. Ze względu na położenie obszaru opracowania na terenach z dużym udziałem lasów występują tu gatunki takie jak: jelenie, sarny, dziki, zające, kuny leśne, lisy, nornice rude, myszy zaroślowe. Natomiast na obszarze otwartym występują gatunki typowe dla siedlisk łąkowych i polnych, takie jak: mysz polna, łasica, nornik zwyczajny, gronostaj.

W krajobrazie gminy Wejherowo dominuje krajobraz leśny – lasy i tereny zadrzewione i zakrzewione zajmują 60,71% powierzchni gminy, następnie rolniczy, który zajmuje 29,17% powierzchni gminy, a krajobraz zurbanizowany zajmuje 6,23%. Charakterystyczne elementy, kształtujące krajobraz kulturowy to układy ruralistyczne wsi, zachowane w dobrym stopniu – zwłaszcza we wsi Góra. Na uwagę zasługują również sylwety kościołów, w tym zwłaszcza ten zlokalizowany w Górze. Istotnymi elementami krajobrazu są dominanty techniczne. Na terenie gminy Wejherowo są to wieża ciśnień i komin elektrowni parowej w Gościcinie.

Druga część odnosi się do ustaleń projektu Planu ogólnego w kontekście ich zgodności z przepisami prawa dotyczącymi ochrony środowiska, jak również ich oddziaływania na poszczególne komponenty. Prognoza wykazuje, iż ustalenia te spowodują realizację inwestycji wpływających na środowisko na analizowanym obszarze, ale nieznacznie w jego otoczeniu. Potrzeba opracowania planu ogólnego gminy Wejherowo wynika przede wszystkim ze zmieniającej się sytuacji prawnej w Polsce oraz z konieczności wprowadzenia spójności jego ustaleń z dokumentami planistycznymi wyższego rzędu, programami i raportami, w szczególności w zakresie zadań wynikających m.in. z Planu Zagospodarowania Przestrzennego Województwa pomorskiego.

Ponadto, dokument ten należy dostosować do zmieniającej się sytuacji społeczno-gospodarczej, procesów demograficznych oraz zamierzeń inwestycyjnych. Jednocześnie ustalenia Planu ogólnego wymagają aktualizacji wynikających ze zmian w obowiązujących przepisach prawa, m.in. w:

- ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1130, ze zm.);
- ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (t.j. Dz.U. 2024 r. poz. 82);
- ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. 2024 r. poz. 54, ze zm.);
- ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1087 ze zm.);
- ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1478 ze zm.);
- ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1587, ze zm.);
- ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1290);
- ustawie z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 317).

Zmiany te dotyczą przede wszystkim uwzględnienia obszarów specjalnej ochrony, problematyki odnawialnych źródeł energii czy ochrony przeciwpowodziowej.

Zgodnie z ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustalenia Planu ogólnego gminy są wiążące przy spodządzaniu planów miejscowych, a ponadto sam dokument stanowi akt prawa miejscowego i jest podstawą do wydawania w zgodności z nim decyzji o warunkach zabudowy i decyzji lokalizacji inwestycji celu publicznego.

W celu określenia całościowych uwarunkowań na terenie gminy Wejherowo oraz zapewnienia kompleksowych rozwiązań funkcjonalno-przestrzennych, planem ogólnym została objęta cała gmina Wejherowo w graniach administracyjnych. Plan ogólny będzie zawierał ustalenia dotyczące funkcji terenów dopuszczalnych do wyznaczenia w dokumentach niższego szczebla, jak i ramowe ustalenia dotyczące kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu, z którymi dokumenty te będą musiały zachowywać zgodność. Dodatkowo w planie ogólnym możliwe będzie wyznaczenie obszarów zabudowy śródmiejskiej, dla których będą mogły być formułowane szczególnie zasady zagospodarowania dotyczące m.in. minimalnej powierzchni biologicznie czynnej czy odległości między budynkami określone w przepisach wydanych na podstawie ustawy prawo budowlane. Plan ogólny będzie także mógł zawierać regulacje dotyczące standardów dostępności infrastruktury społecznej. Podobnie jak studium dokument ten będzie podstawą do opracowywania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, które pozwolą na określenie rozwiązań funkcjonalno-przestrzennych oraz zasad zagospodarowania i zabudowy, z uwzględnieniem walorów krajobrazowych, wymogów ładu przestrzennego i ochrony środowiska. Pozwoli również na sformułowanie w mpzp docelowych układów powiązań komunikacyjnych oraz uzbrojenia terenów w elementy infrastruktury technicznej, a także na określenie granic ewentualnych terenów publicznych i szczegółowych zasad ich ochrony.

W wyniku wprowadzonego ustaleniami projektu Planu ogólnego zainwestowania warunki podłoża na przedmiotowym obszarze mogą ulec pewnym zmianom. W miejscach wprowadzenia zabudowy i lokalizacji elementów infrastruktury technicznej i dojazdów nastąpi uszczelnienie powierzchni kosztem obszarów biologicznie czynnych. Istotną ingerencją w warunki gruntowe może być ewentualna realizacja kondygnacji podziemnych, dlatego należy rozważyć zastrzeżenie, że ich budowa nie może doprowadzić do destabilizacji stosunków wodnych lub niekorzystnego oddziaływania na stateczność gruntów.

Wprowadzenie ustalenia planu określają zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, w tym istniejących warunków wodnych. Zapisy te pozwolą, aby stan wód gruntowych nie

uległ pogorszeniu w wyniku potencjalnych zanieczyszczeń mogących pochodzić z wprowadzanej funkcji terenu.

Projekt Planu ogólnego zakłada zwiększenie terenów zabudowy, w stosunku do stanu istniejącego, co zawsze wiąże się z uszczelnieniem powierzchni kosztem terenów biologicznie czynnych, jednak w główniej mierze sankcjonuje on terenu już przeznaczone pod zabudowę, m.in. w obowiązujących planach miejscowych, również w zakresie terenów dotychczas niezagospodarowanych. W konsekwencji powoduje to również ograniczenie miejsc bytowania lokalnej fauny, a także ograniczenie możliwości migracji zwierząt i roślin. Ponadto w miejscach lokalizacji budynków oraz infrastruktury komunikacyjnej następuje degradacja istniejącej szaty roślinnej oraz wprowadzana jest nowa zieleń urządzona. W zakresie projektowania zieleni towarzyszącej zabudowie, ważny jest odpowiedni dobór wprowadzanych gatunków (przede wszystkim gatunków rodzimych, zgodnych z naturalnymi siedliskami przyrodniczymi). Jednocześnie wskazane jest, aby w ramach inwestycji ograniczać wycinkę terenów leśnych do niezbędnego minimum, ze względu na ich rolę ochronną.

Na potrzeby planu ogólnego, wykonano analizę zapotrzebowania i chłonności. Zapotrzebowanie na nową zabudowę mieszkaniową oraz chłonność terenów niezabudowanych opracowano w oparciu o art. 13d ust. 2 i 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 poz. 1130 ze zm.) oraz o §3 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 22 listopada 2024 r. w zmieniające rozporządzenie sprawie projektu planu ogólnego gminy, dokumentowania prac planistycznych w zakresie tego planu oraz wydawania z niego wypisów i wyrysów. Zgodnie z przeprowadzonymi obliczeniami na potrzeby planu ogólnego, wykazano, że zapotrzebowanie na nową zabudowę mieszkaniową w gminie Wejherowo w perspektywie 20 lat wynosi ZAP = 15 034 osób. Zgodnie z art. 13d ust. 2 ustawy, *w strefach planistycznych, o których mowa w art. 13c ust. 2 pkt 1–3, suma chłonności terenów niezabudowanych w tych strefach w całej gminie, w tym luk w istniejącej zabudowie, nie może być mniejsza niż 70% oraz większa niż 130% wartości zapotrzebowania na nową zabudowę mieszkaniową w gminie*. 130% zapotrzebowania, tj. ZAP * 130% = 19 545 osób. Chłonność terenów mieszkaniowych niezabudowanych, w tym luk w istniejącej zabudowie w granicach obowiązujących planów miejscowych wynosi 40 971 osób.

Zgodnie z art. 13d ust. 3 ustawy, *w przypadku, gdy na obszarach, o których mowa w ust. 1, suma chłonności terenów niezabudowanych, w tym luk w istniejącej zabudowie, jest większa niż 130% wartości zapotrzebowania na nową zabudowę mieszkaniową w gminie, dopuszcza się wyznaczenie stref planistycznych, o których mowa w art. 13c ust. 2 pkt 1–3, na tych obszarach oraz nie wyznacza się tych stref planistycznych na pozostałych obszarach gminy*. Z uwagi na fakt, że chłonność terenów mieszkaniowych niezabudowanych, w tym luk w istniejącej zabudowie w granicach obowiązujących planów miejscowych przewyższa wartości zapotrzebowania powiększoną do 130%, brak jest możliwości wyznaczania stref planistycznych o których mowa w art. 13c ust. 2 pkt 1–3 w miejscach, gdzie nie obowiązują miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego pod tożsame funkcje.

Wprowadzenie wszelkiego zainwestowania pozostaje nie bez znaczenia dla istniejących na terenie opracowania roślin i zwierząt. Proponowane zmiany zawarte w omawianym dokumencie wpłyną na rozerwanie siedlisk, jednak nie w stopniu znaczącym, gdyż nie mają one charakteru wielkoskalowego, niemniej jednak ich efekt będzie skumulowany. Każde nowe zainwestowanie na terenie niezagospodarowanym przyczynia się do niszczenia gatunków występujących samoczynnie, ważnych z punktu widzenia różnorodności biologicznej. Dlatego też projekt planu ogólnego określa postępowanie w zakresie zasad ochrony środowiska przyrodniczego i jego zasobów, i tym samym zapewnia warunki do podtrzymania bioróżnorodności biologicznej. Niemniej jednak nowe zainwestowanie wiąże się między

innymi z ograniczeniem terenów biologicznie czynnych, na rzecz powierzchni uszczelnionych oraz wprowadzeniem roślin introdukowanych w prywatnych ogrodach i na terenach zieleni.

Projekt Planu ogólnego będzie wpływał na warunki życia społeczności lokalnej poprzez wprowadzenia nowych terenów przeznaczonych pod zabudowę. Jednocześnie zapisy projektu Planu ogólnego niosą za sobą dążenie do rozwoju infrastruktury technicznej oraz komunikacyjnej, co przyczyni się do poprawy warunków życia mieszkańców. Zapisy Planu ogólnego odnosząc się szeroko do zasad ochrony środowiska i jego zasobów kształtowania ładu przestrzennego dają podstawy do rozwijania terenów inwestycyjnych przy jednoczesnej dbałości o środowisko. Ponadto projekt planu także zapewnia dbałość o tereny zabytkowe, co będzie pozytywnie oddziaływać na obecnych i przyszłych mieszkańców oraz mogą inicjować dalsze działania, zmierzające do poprawy wizerunku gminy. W przypadku nowej lokalizacji funkcji usługowej czy produkcyjnej, należy na etapie planu miejscowego rozstrzygnąć charakter działalności, która będzie najmniej kolizyjna z zabudową mieszkaniową oraz zasady takiego zagospodarowania, aby budynki będące miejscem prowadzenia spokojniejszej działalności były lokalizowane bliżej zabudowy mieszkaniowej, a te o znacznej uciążliwości w oddaleniu.

Projekt planu ogólnego w swoim zakresie wpłynie na krajobraz poprzez okresowe ograniczenie powierzchni biologicznie czynnych, zmiany krajobrazu naturalnego (otwartych terenów rolniczych) na tereny zabudowane. Na obszarach intensywniejszych przekształceń i zainwestowania nastąpi miejscowe ograniczenie różnorodności biologicznej. Natomiast przed zaburzeniem ciągłości systemu przyrodniczego dolin cieków i jezior chronią ustalenia Planu ogólnego wprowadzające konieczność tworzenia stref buforowych wzdłuż i wokół nich w przypadku lokalizacji zabudowy na terenach sąsiednich.

Projekt Planu ogólnego obejmuje swoim zasięgiem tereny ochrony konserwatorskiej. Ustalenia Planu ogólnego w sposób szczegółowy odnoszą się do ochrony dziedzictwa kulturowego znajdującego się na obszarze opracowania. Jednocześnie realizacja ustaleń projektu planu przyczyni się do poprawienia stanu technicznego obiektów zabytkowych, rewitalizację terenów zabytkowych parków, ale także do dbałości o przestrzeń publiczną. Działania te przyczynią się zatem do ogólnej poprawy walorów krajobrazowych gminy, a przez to wzrostu jego atrakcyjności.

Zapisy Planu ogólnego nie przewidują realizacji inwestycji mogących wpłynąć na integralność obszarów objętych ochroną oraz przekraczających swym oddziaływaniem nieruchomość, na której mają być realizowane. Skumulowane oddziaływanie na elementy środowiska skutków realizacji zapisów planu nie będzie mieć zasięgu transgranicznego.